Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	samlede ved H[ans] G[eo.] N[ic.] Nyegaard.
Titel | Title:	Nytaars-gave, indeholdende smaae Fortællinger af Lafontaine, Schilling, o. fl.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt og forlagt af M. J. Sebbelow, [1807]
Fysiske størrelse | Physical extent:	388 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

57.-24.-8°
rev. 816.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130024226698

№ 1269

Nytaars-Gave,

indeholdende

smaae Fortællinger

af

Lafontaine, Schilling, o. fl.

Samlede

ved

H. G. N. Nyegaard.

55215

Kjøbenhavn.

Trykt og forlagt af M. J. Sebbelow,
store Fiolstræde No. 218.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

I. Slotskjelderen; af G. Schilling 3

II. Eremiten " " 25

III. Pigen paa Frierie; af A. Lafontaine " " 49

IV. Ali; en østerlandsk Fortælling 127

V. Sjeleadel, en italiensk Novelle fra det femtende Aarhundrede 167

VI. Huslig Lyksalighed " 201

VII. Brødrene; en Fortælling af A. Lafontaine " 227

Slotskjelderen,

af

G. Schilling.

Udmattet af Vaabenbands og bedækket med Ære trak General Greve af B* ved Enden af Syvaarskrigen sig tilbage til sit ældgamle, halv forfaldne Slot. „Her, kjære Niece!" sagde han til den huldе Gabriele, da hun ved hans Arm listede sig frem gjennem det høie Græs paa Slotsgaarden, "her boer Freden." „Her ville mine Avindsmænd ei kunne drille mig, mine Fjender ei forfølge mig, og kun Redelige og Taknemmelige ville opsøge den Forglemte."

just, ved Hjelp af sin Adjutant, Planen til et nyt Feldttog; Greven, understøttet af Gabriele, Groupperne til en Contredands; Kammerherren, raadspurgt af hendes Hofmesterinde, en Rangsforordning for Damer, da der pludseligt blev banket sagte, men dog saaledes at det kunde høres, paa den Jerndør, som en Bygmester i Oldtiden, ganske mod alle Symetriens Love, havde anbragt i en Krog af Værelset.

Gabriele sprang med et Angstskrig ind i det tilstødende Kammer; skjelvende paa alle Lemmer fulgte Hofmesterinden sin Eleve, og Herrerne saae forundrede paa hinanden.

„Denne Banken" sagde Generalen med dæmpet Stemme, „vil endnu drive mig tilbage til Staden"

„Mais, mon dieu" hvidskede den blegnende Greve, „Deres Excellence veed maaske ikke, hvad den hele Egn fortæller —

„Hvorledes? Ikke et Ord har jeg hørt! Hvad fortæller man da?"

„At dette Slot ikke er fri for Spøgelser — At hverken Murfolk eller Tømmermænd vil arbeide paa det." —

„Denne Erfaring gjorde jeg endnu i Gaar, dog" —

Det bankede atter. Greven og Kammerherren trak sig hen bag Kakkelovnen — „Herind!" raabte Adjutanten, og gik med faste Skridt hen mod Døren, der i det Halvdunkle saae ud som en gammel Kone.

„Rollau!" sagde Oldingen, „De synes at overse, at Laase og Slaaer gjøre Indgangen gjennem denne hemmelighedsfulde Dør umulig, og at der overhovedet intet menneskeligt Væsen kan komme derfra. Denne Udgang fører ned til en Slotshjelder, i hvilken jeg sandelig for Intet i Verden igien gad stige ned."

„Virkeligt?" udbrød Capitainen, der havde beundret den tappre Krigers, dentid sjeldne, Vantro og Uforsagthed i mere end een skrækkelig Nat, og i saa mangen et Slag, — „dog Deres Excellence skjemter!"

„Aldrig med den Ubegribelige!" svarede denne. Rollau blev med Et alvorlig.

„Det ville og være Forvovenhed,“ sagde Kammerherren —

„Syndig Raadhed!“ mumlede Grev-ven, og begreb ikke, hvorledes Capi-tainen med dette kjække Mod kunde hol-de ud paa Dørtærskelen til Aanderiget.

„En Hemmelighed altsaa?“ spurgte Rollou og lagde sit Øre til den gaade-fulde Dør.

Det bankede atter, og stærkere end forhen.

„De bliegner, mine Herrer!“ sag-de Generalen til Kakkelovnsvogterne, „og staae dog mellem tvende Soldater? Saa tænker Eder da i mit Sted, da jeg den første Aften, efterat jeg var kommen her, sad bag dette Bord, og hørte pludseligt denne uforklarlige Ban-

ken bag min Ryg. Dengang var endnu hin Dør ulukket, jeg vidste kun, at den fører til en Kjelder. Med Lyset i det ene Haand, og med Kaarden i den Anden træder jeg, ikke uden Gysen, gjennem den aabnede Dør ind i den dunkle Hvælving."

„Saa ganske alene?" spurgte Kammerherren.

„Alene!" kun den Feige behøver Ledsagere. Ogsaa saae jeg blot min Skygge paa den stimlede Væg, og i Baggrunden en Vindeltrappe, af hvis Dybde der blæste en iskold Vind mig imøde.

„Cesfez! cesfez!" udbrød Greven og skjulte sit Ansigt med begge Hænder.

Rask steeg jeg affides —

„Afsides?" afbrød Kammerherren ham. „O De er en Heros! En Hercules!"

„Og saae Intet?" faldt Rollau ind, der allerede af sin Generals fortrukne Ansigtstræk sluttede sig til Fortællingen af en heel Kjede af Synder —

„Messieurs!" svarede Generalen efterat have gaaet nogle Gange rask op og ned af Gulvet, „fritag mig for at fortælle Resten. Nok at jeg fra denne Hvælving bragte den for længe siden forkastede Tro paa Aandeverdenens synlige Virkninger tilbage med mig."

„Herr General!" sagde Capitainen, efterat han havde betænkt sig lidt, ei uden Frygt, dog med Fasthed. — Ville

De vel tillade mig at prøve dette Eventyr?" Gjerne, jeg tilstaaer det, ville Deres Adjutant ogsaa denne Gang træde i Fodsporene af den Helt, der allerede gik foran ham paa saa mangen farlig Vei.

„Nei!" udbrød Generalen og trykkede med Varme hans Haand — „Dengang førte Pligten Dem, men nu kun Nysgjerrigheden."

„O, ingenlunde. Mig driver det hellige Kald, at udgrunde Sandheden og løfte Forhænget fra en Hemmelighed, der synes meget mistænkelig."

„De tvivler altsaa" —

„Det falder vel Ingen ind, der, som jeg, har havt den Lykke at kjende

Deres Excellences Sandhedskjærlighed; dog see fire Øine i Almindelighed mere end to. Stedse skjulte jo Forbrydelsen sig helst under Grus og Ruiner, og saare let kunne Røvere, Falskmyntere, eller andre Forbrydere drive deres Væsen i dette Skjul, og ville ved Gøgleri forskrække den uvelkomne Vert." —

„Paa min Tro!" sagde Greven, „Gøgleri er det!"

„Truffet!" hvidskede Kammerherren, „Røvere og Mordere er det, og os har Satan ført hid."

Greven. Deres Excellence sover paa en Krudttønde — O, hvor Kammerherren skjelver!

Kammerherren. Jeg skjelver kun

for den dyrebare Comtesse — Hun kan let døe deraf.

Greven. Ja mere end døe!

Kammerherr. Blive bortført —

Greven. Mere end bortført! Hende maae vi beskytte.

„Hør, hvor det rasler!" raabte Herr von Rollau, og Begge blegnede; dog pludseligt blev hans Skjemt forvandlet til Alvor, og en besynderlig Raslen lod sig høre bag den sorte Dør.

„De spøger meget i Ulide og flutter falsk!" svarede Generalen, "thi hverken Røvere eller Gøglere boe her. Hvad jeg saae, ville vel bringe denne Forvovne ud af hans Fatning, og bringe disse Herrer til at besvime." —

„En Aand altsaa?" afbrød Rollau ham, „altsaa virkeligt en Aand? O lad De mig stige ned til den!"

„Rollau!" sagde Oldingen, lagde med høitidelig Hierteligheb Haanben paa hans Skulder, og saae med glinbsende Øine ham lige ind i Ansigret. „De fordrer ingen Ubetydelighed. Paa Deres Samvittighed da — Er ogsaa dette Hjerte saa skyldfrit, som det er modigt?"

„Mit Hjerte? — Ja! i det mindste er det frit for Ondskab, ogsaa er det frit for Forbrydelser, dog ikke for Menneskehedens Pletter" —

„Saa ønsker jeg til Lykke!" udbrød Generalen inderlig rørt, „saa gak i Fred, min Søn! og vore Gjester maae ledsage Dig;"

„Ei, det bevare Gud mig fra!" stammede Greven — „Det vove en Skyldfri! stammede Kammerherren, og, som drevne af dette Slots Spøgelser, ilede Begge paa deres Værelse.

„Jeg beklager," sagde nu Generalen til sin modige Lærling, „at disse Herrers Flugt berører Dem Leilighe-den til at opløfte Evighedens Forhæng. Disse Herrer have formodentlig nu for stedse forføiet sig bort, og deres Fortællinger vil i Fremtiden spare mig for megen modbydelig Sladder"

„Altsaa dog et Eventyr?" udbrød Herr von Rollau —

„Indtil paa Baukningen nær — Ja!"

„Indtil" —

„Indtil paa Bankningen nær" —

„Og den" —

„Bliver uforklarlig" —

„Og Deres Excellence steeg virkelig ned i Slotskjelderen? Ned, og fandt intet Spor?"

„Ei det Allermindste. Kun Firbeen saae jeg, Mudder og Utøi. Men Bankningen blev hver Dag mere lydelig undertiden hørte man ogsaa et sagte Suk, og saa lod jeg mig nøie med den Forsigtighed, at lukke denne Dør i Laas. Mennesker vil ei kunne sprænge slige Baand, og for overmenneskelige Væsener beskytter ingen Skaade."

„At her kun er et Bedrageri i Spillet, er aabenbart." —

„Men jeg siger Dem jo, at hin Hvælving kun har denne Udgang. Her ere Nøglerne, der staaer et Lys; stig De selv ned for at overbevise Dem derom."

Just nu slog Taarnuhret tolv. Herr von Rollau blegnede, men han fattede sig dog igjen, lukkede Laasene op, antændte Lyset og traadte ind af Døren.

Hvælvingen gjenlød under hans Trin; dyb Nat skjulte endnu den frygtelige Baggrund og Vindeltrappen. — Han stod nu paa dens første Trin. Ogsaa ham blæste en iskold Vind i Møde, det forekom ham, som om det hvislede bag hans Ryg, som om et Spøgelse sneg sig bag ved Pillerne, der i det blege Skin af Lyset bleve til Kæmpeliig.

„Vær en Mand!" sagde han til sig selv og steeg ned. Kaarden og Lyset vaklede i hans Haand, hans Fødder skjelvede, hans Hjerte slog lydeligt. Trappen fik aldrig Ende, og dog maatte han, efter hans Beregning, allerede være et Taarns Høide nede under Slottet. Endnu engang snoede Trappen sig om Pillen, og Rollau stod nu for en Dør, der, liig Celledørene i gamle Klostere, var udziret med gothisk Billedhuggerarbeide.

Han greb Trykkeren paa Laasen, den syntes at være lukt og modstod enhver Anstrængelse. Et vildt, forvirret Skrig naaede i dette Øieblik hans Øre, Vinduerne rystede, og Klagestemmer løde i en Frastand.

Endog den Kjekkeste vilde her være bleven angrebet af en Gysen. Vegnende sank Soldaten ned ved Trappens Pille. Tilbage! Tilbage! sagde hans modfaldne Hjerte, Du vovede allerede nok — Hvem veed, om der ei i een af disse Vraaer luurer en Morder.

„Tag Mod til Dig!" raabte Øren. Han trak sin Aande, hævede det flagrende Lys i Veiret og saae omkring sig. Et svagt rødligt Lys syntes at skinne ud fra en Vraa. Fremad! sagde han til sig selv, og stødte nu paa en smal Gang, der førte ham til en anden Port. Den stod paa klem, Lyset skinnede gjennem Sprækken. Endnu engang vilde Modet forlade ham. Han skjelvede, tøvede, lyttede, hørte det at

aande sagte, styrtede ind og stod — for Gabriele.

„Er Du der?" raabte Generalen, traadte frem bag Skjermen, og trykkede ham inderlig glad op til sit Bryst. Capitainen troede at drømme. Er det muligt? sagde han og saae forvirret op til Himlen.

„Rollau!" svarede Oldingen, „Du har vist mig mange Tieneſter, i mangen gyſelig Time holdt ud ved min Side, opklaret mangen mørk for mig, taalmodig hørt paa mangen et bittert Ord; endelig er den Tid kommen, at jeg maa gjengjelde Dig det, dog i mit Sted vil Denne betale."

„Jeg vil det!" hvidskede Gabriele undſelig, og hendes milde Øine glind-

sede. Rollau kastede sig maalløs ned for den rødmende Engel, og trykkede paa hendes skjelvende Haand utallige Kys.

"At Du har Hjerte, vidste jeg for længe siden," blev Onclen ved, i det han traadte hen til Grouppen, „men at Du bevarede det rent, derom overbeviste mig først Din Tilstaaelse i denne Nat; og kun et rent Hjerte tør slaae ved dette, der er fri for alle Pletter. Hvor høit Du elsker Gabriele, har Din Oberst betroet mig, hvor høit hun elsker Dig, det maa Du selv undersøge.

Den Lykkelige trak hende jublende op til sit Bryst, og uden for raabte nu hendes Pige — Tyve! Tyve!

Men Tyvene vare Greven og Kammerherren, paa hvis Dør Capitainen kort forhen traf. I den Indbildning, at dette Slots Aand vilde opvarte dem, sprang de, i det de mindedes deres Urenhed, med et lydeligt Skrig ud af det lave Vindue, og skrege nu af alle Kræfter om Hjelp. For Bankningen havde Kammertjeneren sørget, for det Øvrige af Strækken Gjesternes Angstskrig og Rollaus opblussende Phantasi; den Slotskjelder endelig, i hvilken han saae den Skjønneste af alle Aander, var en lille Sommerfrue, der laae ved Foden af Vagttaarnet i Slotsgraven, der var fuld af Træer, og som Gabriele, efterat hun var kommen hertil, havde omskabt til en Have.

Kun Kjerlighedens himmelske Genius spøgede i Fremtiden paa dette Slot, og førte den Lykkelige endnu ofte gjennem den fortryllede Sal ind i Tryllerindens Kammer.

Eremiten.

En Fortælling.

(Oversat af det Engelske).

Hvor sørgelig er ei Menneskets Tilstand! Han er omgivet af Væsener, der ere ligesaa følsomme og forgængelige, som han. En mægtig og hemmelig Tilbøielighed drager ham hen til dem. Født i Selskabet føler han, at han trænger til samme. Naar han vover at skye sine Lige, saa er han ulykkelig og tillige straffværdig. Naar han overlader sig til det borgerlige Livs stille Glæder, udsætter han sig for tusinde Farer. Venskabet bliver ofte mod

ham en Forræder, Kjerligheden bringer ham til Fortvivlelse, og Døden kommer med Et, og sønderriver hans kjereste Baand. Naar man besidder en ædel, oprigtig og aabenhjertig Sjel, er man næsten stedse at beklage.

Den unge Lord Hampton var født i London; han besad en overmaade stor Formue og høist elskværdige Egenskaber; hans Sæder vare milde, og dog strenge. Hans indtagende Udseende gjorde et stærkt Indtryk paa det smukke Kjøn. Hans alvorlige Mine tiltrak sig den almindelige Agtelse. Man kunde ei uden Beundring see, hvorledes Ungdommens Blomster forskjønnede hans tidlig modne Forstand; thi han var endnu ei tyve Aar gammel, da man

allerede i London talte om den vise og kloge Hampton.

Han søgte ofte Ensomheden. Han elskede Jagten og de landlige Forlystelser. En Dag, da han tre Mile fra London, svag af Mathed og Hede, vandrede ved Temsens Bredder, opdagede han et lille Hus, der laae for sig selv, og var omgivet af nogle skyggefulde Træer. Den unge Lord havde Lyst til at gaae ind for at udhvile sig. Han tænkte, at det var beboet af Landsbyfolk; og han gav deres utvungne Aabenhjertighed Fortrin for de Stores skuffende Høflighedsbevisninger. Men hvor forundret blev ei Hampton, da han i dette lave Tilflugtssted, hvis Dør stod aaben, fandt Philosophiens

og de skiønne Konsters Husgeraad. Moralske Bøger, geometriske og musikalske Instrumenter traf han her; forresten var Alt yderst ukonstlet; kun alene Renlighed var denne enlige Boligs Prydelse. Hampton gik igien ud, utaalmodig over ei at finde Herren i Huset. Han gik omkring Hytten igiennem uregelmæssige Alleer af unge Træer, hvorfra man kunde see Havet og det skiønneste Landskab. Endelig blev han en endnu munter Olding vaer, hvis Aasyn indgiød ham Ærefrygt. Han spadserede med langsomme Skridt. Et dybt Præg af Tungsind formørkede hans skiønne Ansigtstræk, og fremviste Billedet paa en følsom og heftig lidende Sjel. Den unge Lord nærmede sig ham med alle Ytringer af Ærefrygt,

og Oldingen blev indtaget til Hamptons Fordeel. „Unge Ubekjendte!" sagde Oldingen til ham, „hvad søger De her? Udentvivl Køling og Hvile efter en stærk Legemsbevægelse. De seer her min Bolig, det beroer kun paa Dem, om De vil træde ind. Kom De og sig mig, hvori jeg kan tjene Dem."

De gik ind. Hampton, der var gjennemtrængt af Glæde og Beundring, tiltalte denne besynderlige Mand i følgende Udtryk: „Jeg har allerede gjennemsøgt Deres Bolig. Jeg tænkte ikke at finde en Viis i denne Ørken. Men tillad De mig, at jeg spørger Dem, hvorfor mørke Skyer overtrække Deres Sjels Munterhed? Ville De vel

være saa god at sige mig, hvem jeg har at takke for en saa smigrende Modtagelse? maaskee er jeg ei uværdig Deres Fortrolighed. I det mindste veed jeg, hvad Ærefrygt man er Deres Alder og Deres Dyd skyldig."

„Ak!" svarede Oldingen, „det, som jeg nu vil fortælle Dem, vil maaskee kunne tjene Dem til Advarsel, og denne Bevægsgrund bestemmer mig ligesaa meget dertil, som den Følelse, De vækker i min Sjel. I øvrigt griber jeg i den høieste Grad af min Kummer begjerligt efter det mindste Glimt af Haab. Maatte jeg kun ikke feile i den gode Mening, jeg har fattet om Dem! Maaskee kunne De gjøre en Ende paa min Ulykke.

Hvad veed jeg? den høieste Ulykke grændser undertiden nær til Lykken, og Forsynet kan have ført Dem hid for at være mig nyttig. I det mindste før Dem mine Gjenvordigheder til Nytte. Deres Siel begynder nu først at udvikle sig. Lær De af min Ulykke at være Herre over Deres uskyldigste Tilbøieligheder, og at underkaste Dem hiin Kjerlighed, som De er det høieste Væsen skyldig; thi her paa Jorden er Intet bestandigt."

„Jeg var omtrent i Deres Alder, da jeg saae Miss Murray. Hun var skjøn og dydig, født, ligesom jeg, i Middelstanden, men af en ligesaa ædel Stamme, som min var. Jeg var heftig forelsket i hende, og jeg var saa

lykkelig at behage hende. Vent De her ingen overordentlige Begivenheder. Vore Lykkesomstændigher vare hinanden lige. Vor Kjerlighed fandt ingen Hindringer, og blev derfor desto bestandigere. Overensstemmelsen i vore Sæder, vore Følelser, vor Tænkemaade og vor Hang til Dyden forenede os for stedse. Himlen velsignede vort Ægteskab. Min kjere Murray gav mig to Sønner og en Datter. Mine Sønner tjente, som jeg, med fortrintig Berømmelse i den sidste Krig, og vare deres Forældres Ære og Trøst. Min Datter var formedelst hendes fortræffelige Egenskaber os ligesaa kjer. Skulle De vel troe, elskværdige Ubekjendte! at jeg maatte erfare den skrækkeligste Skjebne? Denne saa store

Lykkalighed forsvandt som en Drøm, og jeg er et beklagelsesværdigt Exempel paa de menneskelige Tings Ubestandighed. Dom de nu, om jeg ei maa have Høiagtelse for Dem. Jeg gjør Vold paa mig selv, og dog gjenkalder jeg mig gjerne Billedet af de grusomme Minder. Begge mine Sønner bleve næsten paa samme Tid henrevne af en heftig Sygdom, og til min største Ulykke fulgte min kjære og blide Murray snart efter dem. Alle døde i mine Arme."

„Saa mange og haarde Ulykkestilfælde nedsloge mig. Jeg var i lang Tid ei istand til at tænke paa min Datters Opdragelse, og dog var hun det Eneste og Kostbareste af alt det, som jeg havde havt kjærest i den hele Verden."

„Men, hvad siger jeg? jeg Ulykkelige! — De vil forbauses, min kjære unge Ven! Jeg skulde endnu lide mere, og den høieste Grad af Fortvivlelse var mig forbeholden" Hampton bad, inderlig rørt, den Gamle at afbryde en saa sørgelig Fortælling. — „Nei, min Søn! De vil vist beklage mig, og jeg tør Intet skjule for Dem. De lever i London; maaskee kjender De Noget om en ulykkelig Gjenstands Skjebne. . . . Ak! hun var min Trøst, og hendes Moder syntes i hende paa ny at leve op for mig. . . — „Hvorledes?" sagde Hampton med en heftig Stemme, „hvorledes! De skulle og have mistet denne elskværdige Datter? Ved hvilket

sørgeligt Tilfælde? . . . O Skiebne, hvilke Slag forbeholder du da vel for den Onde?"

„Min Søn! vi ville ei klage over Forsynet," svarede den inderligt rørte Olding. „Jeg begyndte med Taalmod at bære min Ulykke, og daglig offrede jeg min Ægtefælle og mine Sønner mange Taarer. Jeg flygtede hen til dette rolige Opholdssted. Studeringer og nogle behagelige Talenter, en stille, men fri og rolig, Levemaade begyndte at lindre min Smertes Bitterhed. Ulykken og slette Mennesker have endog forfulgt mig indtil dette Sted. Min Søster, der boer i Nabolavet, og der havde

bedt mig om at maatte beholde Sophie hos sig, besøgte mig, som hun pleier, for tre Uger siden. Hun var alene, og jeg blev derover forskrækket. En lille Upasselighed havde nødt min Datter til at blive hjemme. Min Søster fandt, da hun kom hiem, hende ikke mere. Alt, hvad vi kunde erfare af en Kone, som min Søster i hendes Fraværelse havde betroet hende til, bestod deri, at denne Opvarterske, hvis Troskab var os bekjendt, havde, efterat hun et Øieblik havde maattet gaae ud, hørt en Raslen af en Postchaise, der syntes at kjøre bort fra Huset. Hun ilede til, saae virkelig Chaisen, der kjørte hastigt bort, og søgte forgjeves min kjære Sophie.

Forestil Dem nu, hvor forskrækkelig vor Forfatning maatte være! Jeg har hidtil anstillet frugtesløse Efterforskninger. Store Gud! skal jeg da for stedse have tabt hende! og vil du ikke tillade, at jeg opdager hendes skiendige Forfører? O min kiere unge Ven! jeg kiender ingen Ro mere; Dag og Nat seer jeg Intet uden de skrækkeligste Billeder for mig. Dog kan jeg endnu ikke opgive det Haab, hvormed jeg smigrer mig. Ak! hvis De elsker Dyden, saa vil De uden Tvivl selv eller ved Deres Venner hjelpe mig i at opsøge det Eneste, der endnu gjør mig Livet dyrebart."

„Hampton svarede Oldingen kun med Taarer. „Jeg forlader dem ugjerne,"

sagde han til ham, „men jeg vover at haabe, at Himmelen vil understøtte mine Bestræbelser. Jeg er bekjendt med Folk, der staae i stor Anseelse, og det er mig nu tjent, thi ved disses Hjelp kan jeg haabe at gjøre en Ende paa Deres Kummer."

Mylord Brower var Hamptons Onkle, og elskede ham meget høit. Denne fyrige og dydige Yngling gjorde den mest rørende og kraftfulde Skildring af Oldingens Ulykke og Kummer. „Kjære Onkle!" sagde han til ham, „det er en hæderværoig Stadsborger, der med Rette anraaber Dem om Deres Understøttelse; han er en Fader, der baade

selv og ved sine Sønner har tjent Staten; han fortjener endnu mere at anbefales for sine Dyder, end for sit Navn. Han havde endnu en Datter, der var hans kummerfulde og svagelige Alderdoms eneste Støtte; et nederdrægtigt Menneske fordrister sig til at gjennembore den værdigste og ømmeste Faders Hjerte. Altsaa er nu Æren og Uskyld selv udsatte for at blive et Offer for Vellystens, og den grusomste Fornærmelse skulle kunne blive ustraffet? det vil De ikke tilstæde, Mylord! Deres Billighed, Deres Menneskekjærlighed, Deres ædle Charakter ville igjen erstatte denne skrækkelige Uretfærdighed.'' — Mylord Brower skiftede Ansigtsfarve.

Længe iagttog han en dyb Taushed. Endelig saae han stivt paa sin Brodersøn og sagde til ham: „Hampton! gaa De i Morgen tidlig strax hen til denne ærværdige Ulykkelige. Sig De ham i mit Navn, at han skal ophøre at begræde sin Datter; endnu den samme Dag skal han omfavne hende, og at jeg paatager mig igjen at tilstille *ham* hende. Nu maa De forlade mig; jeg har adskillige Forholdsregler at træffe, og stol paa mit Ord." Hampton vidste ikke, hvorledes han skulde udtyde disse afbrudte Ord, og han kunde ikke begribe, hvorledes hans Onele med al sin Ansees saa let kunde smigre sig

med det Haab, saa snart igjen at finde Sophie.

Den anden Morgen ilede han endnu før Dagens Frembrud til Sir Manly, (saaledes heed Eremiten); han omfavnede ham og trykkede ham i sine Arme. Ved den Glæde, der glindsede ud af Yngslingens Øine, begyndte han at faae et Glimt af Haab. „De vil snart see hende igjen!" sagde Hampton med heftig Stemme. "Mylord Brower, min Oncle, kommer efter mig, og vil selv bringe Dem hende. Den gode Olding var nær ved af Glæde at falde i Afmagt. Faa Øieblikke derefter forkyndte Larmen af en Vogn Lord Browers Ankomst. Han kom med Sophie, der ile-

de i sin Faders Arme, og kastede derpaa et med Forbauselse og Beundring blandet frygtsomt Blik paa sin Ledsager.

„Sir Manly!" sagde Mylord Brover til ham, „er Deres Søster her? hendes Nærværelse er mig nødvendig." Hampton ilede hen for at hente hende. Saasnart han var kommen, bad Mylord Brower dem alle at sætte sig. Herpaa vendte han sig til Sir Manly, der vilde staae op. „Jeg beder Dem alle," sagde Mylorden, i det han selv blev ved at staae, og nødte Sir Manly til at sætte sig, „ei at afbryde mig."

„Kjære Neveu!" blev han ved, „Dem

har jeg at takke for den uudsigelige Fornøielse, jeg føler ved at faae Leilighed til at gjøre en god Handling, og, hvis det er muligt, at udslette Mindet om en Fornærmelse, over hvilken jeg er ligesaa meget rørt, som Sir Manly. Jeg er fri og ubunden, Hampton! De er min eneste Arving.... Denne Contract her forsikrer Dem fra i Dag af Nydelsen af min halve Formue, og Expectancen paa en Post, som jeg vil afstræde Dem."

„Hvad Dem angaaer, Sir Manly! da tag hermed igjen alle Deres Rettigheder over en Datter, hvis Dyd ei har sin Lige, og hvis ædle Sindelag jeg ei er istand til at belønne. Hvis min

Broderson behager hende, og hvis hun nogensinde kan glemme min Uretfærdighed, saa ville jeg maaskee vove at smigre mig med det Haab, at vise hende en sand Ven i ham, der her for Deres Øine sukker over at have været hendes Vortfører."

Ved disse Ord kastede han sig for Manlys Fødder; han stod igien op, og saae med en Mine fuld af Fortrolighed paa ham. „Sir Manly!" sagde han til ham, „hvis denne Fyldestgjørelse ei er tilstrækkelig, saa befal De, jeg er beredt til Alt. Hvad jeg endnu har at sige til min Retfærdiggjørelse, hvis nogensinde i dette Tilfælde en slig kan finde Sted, er dette, at jeg ikke vidste,

at De er Fader til denne elskværdige Datter. Hendes Blidhed og hendes Stjønhed henrykte mig; jeg overlod mig alt for meget til den Fornøielse, mere end eengang at betragte hende i Parken ved hendes Tantes Side. Jeg giver Dem i det mindste hende saaledes igjen, at hun stedse er Dem værdig; min Søster vil kunne være Dem Borgen derfor; hun er kun derfor taget ud, for at komme hid. Fald nu min Dom."

„Mylord!" sagde Manly ganske forundret, „De har været svag, og De var mægtig .... De tilstaaer Deres Uret, Intet kunde tvinge Dem dertil .... Vi ville omfavne hinanden."

De ømme Kjertegn, med hvilke Sophie overøste sin Fader, Taknemmelighed og den Forlegenhed, hvori Mylord Browers høimodige Forhold satte ham, den elskværdige Datters Undseelse forhøiede de Yndigheder, som Naturen saa rigelig havde givet hende. Mylord Brower nødte sin Brodersøn til at modtage sine Gaver. Hamptons Tungsind havde sin Grund i hans Kjerlighed; snart forvandlede den sig i en sødere Følelse ved Siden af den elskværdige Sophie, som han nogle Dage derefter ægtede. Begge vare lykkelige, og Begge fortjente at være det.

Pigen paa Frierie.

En Fortælling

af

August Lafontaine.

Den unge Breisach til sin Ven.

Her har Djevelen mig! gad jeg næsten sige, hvis jeg ikke var gudfrygtig, som en Hernhutter. — Der levede jeg i min Garnison mellem at drømme og vaage. Jeg, der af Naturen ret egentlig er bestemt til at være Husfader, saa at Slabrokken klæder mig meget bedre, end Stadsuniformen, fordi jeg passer for hin, men bevæger mig i denne, som om jeg gik i den spanske Kappe; jeg, der kalder enhver Karl i mit Compagnie: „min Søn!"

og har for ethvert Barn et Kierlegn, og i Lommen en Bonbon: jeg maatte opgive alle Fordringer paa at blive Husfader, indtil jeg fik et Compagnie, og da ville jeg sandsynligvis have tabt al Lyst til at leve. Endelig lagde Skjebnen sig derimellem, eller rigtigere sagt, min Onele, en jovialsk, munter Peberssvend, der gierne havde givet sin sidste Skilling bort for mig, fordi han holder meget af mig. See, jeg har endnu en Tante, og hun har en Datter. Disse to ere de eneste rige Personer i vor hele Familie. De ophævede al Forbindelse med min Fader, fordi han lod mig blive Soldat; thi nu kunde der, saaledes mente de, ei blive noget Godt af mig. Med min Onele afbrøde de ligeledes al Omgang, fordi

denne brave, ædelmodige Mand undertiden bander som en Matros. Saaledes vidste vi da ikke meget mere om dem, end at de levede paa deres Godser, at min Cousine var overordentlig skjøn, men havde ogsaa nogle besynderlige Griller, og saa videre.

Jeg skriver engang til min Oncle, at jeg misunder den gemene Soldat, endog naar han om Vinteren staaer paa sin Post: hans Kone bringer ham deg hans Middagsmad, en Omfavnelse og et Par Børn; opvarmet paa Sjel og Legeme, træder Ægtemanden og Faderen da igjen til sit tunge Arbeide.

Min Oncle, der kjender mig nøie, reiser nu til min Tante, undlader af Kjærlighed til mig at bande, fortæller min

Cousine om mig, om mine fortræffelige Egenskaber, om min Retskaffenhed, om min Agtelse for Ægtestandens Værdighed; kort, han ved saaledes at vinde de to Fruentimmere, at de — hvilket er særdeles meget, da de aldeles ikke kan lide Uniformer — i det mindste love ham, at modtage et Besøg af mig. „Fætter," skriver min Oncle til mig: „Din Cousine er den skjønneste Skabning, som jeg nogensinde har seet. Hendes Griller bestaae kun deri, at hun ønsker sig en Mand, der er ingen Skurk, med et Ord, en Mand, der er som Du. Thi skjøndt hun, som hun siger, ei seer paa Alderen, saa mærker jeg dog nok, at mine halvtredsindstyve Aar ere hende allerede for meget. Kom! men i borgerlige Klæder og

med borgerlige Sæder. Lad al Banden (hvis Du maaskee har vænt dig dertil) og al Renomisteri blive tilbage i din Garnison. Vær lidt andægtig; thi din Cousine og din Tante have begge den underlige Tro, at kun en alvorlig Mand kan være dydig. Jeg veed, at du med al din Retskaffenhed er et galt Menneske, der i det mindste leer ad Livet, naar han ikke kan beherske det. Nu, kom kun, saa snart som muligt, til mig i Vien; da ville vi reise med hinanden til din Cousine. Hun har, uagtet hendes Ærbarhed, besluttet at gifte sig, saasnart hun finder en dydig Mand; og jeg frygter for, at hun finder i denne syndige Verden ikke en Lastefuld: thi Dydens Pris er jo hun, Skjønhedens Gudinde, og en Brudeskat af hundrede

tusinde Rigsdaler. Alvorligt talt, Fætter! hvor let kan hun ikke blive et Bytte for en Bedrager, hvis hendes Grille bliver bekjendt! — De vil lade mig vide, naar vi kan besøge dem. Kom saa snart som muligt, at en Kone ogsaa snart kan bringe dig Mad, — ikke i et Skilderhus, eller i en Vagtstue, men i en skjøn Spisesal. Og det Par Børn? derfor lader jeg dig sørge. Jeg har oplukket for dig Døren til Ægtestanden; sørg nu for, at man ei igjen slaaer den i for din Næse."

Det har man gjort, gode Ven! og vel er jeg selv Skyld deri. See, jeg havde endnu ikke været tre Dage i Wien, saa paffede Djevelen paa mig med en Fristelse fra hvilken jeg ikke kan rive mig løs.

Der staaer jeg i det mindste paa det høie Bjerg, skuer ned paa de Riger i Verden, som Djevelen tilbyder mig, og jeg har ikke Mod til at sige: vig bort fra mig! — Dog jeg maa fortælle Dig det ordentligt.

Min Chef, hvem jeg ærlig sagde Sagen, nægtede mig Permission, fordi jeg skulde besørge Remonten. Jeg skrev nu til min Oncle, at jeg af denne Aarsag først kunde komme om sex Uger. Da mit Brev allerede var afgaaet, lod min Chef mig hente, og gav mig Permission paa sex Maaneder, fordi han ei vilde hindre mig i at faae opfyldt det Ønske at blive Husfader. Jeg ilede til Wien, uden underveis at opleve noget Eventyr, undtagen en Betlerhistorie, men hvorover jeg just er kommen i Djevelens Hænder.

Paa den sidste Station, førend man kommer til Wien, venter jeg utaalmodig paa Heste, fordi en Gesandt, der reiser med et meget stort Følge, har optaget dem alle Jeg gaaer ærgerlig op og ned foran Posthuset, hvor der endnu ere adskillige andre Fremmede, der alle, ligesom jeg, vente paa Heste. For dog i det mindste først at komme bort, taler jeg saare meget om den store Ilsærdighed, jeg har.

Da endelig Hestene igien vare komne, gav man mig Fortrinet for alle de andre Reisende. Allerede vilde man spænde for, da bad en Dreng mig om en Almisse, og jeg gav ham den med et Kjertegn. „O, kjære Herre!" sagde Barnet nu grædende, „hvis De vidste, hvor

ulykkelige mine Forældre ere, og hvor de vil takke Dem for denne rigelige Gave!" — „Forældre!" dette Ord har et magisk Trylleri for mig. „Hvem ere dine Forældre?" spurgte jeg. — „Min Fader er en Musikus fra Prag, og derhen ville vi nu reise tilbage. Det er gaaet os meget, meget ulykkeligt! Vi haabede at hente en Arv i Linz; men man har bedraget mine Forældre for den, troer jeg. Vore Penge vare fortærede, og paa Veien hertil have vi ofte hungret, kjære Herre! Her, gode Gud! er nu min Moder bleven syg. Der ligger hun i det lille Hus, i hvilket en Bonde har indtaget os. Den gode Mand raadte mig, at jeg skulde bede Herskaberne her om Hjelp."

Alt dette sagde Drengen i en Hjertet

henrivende Tone. „Ih!" raabte Postmesteren med Et i en haard Tone: „bort herfra, Dreng! Anfald ikke de Reisende!" Drengen traadte ængstelig og skjelvende bag ved mig. Jeg kastede et fortrydeligt Blik paa Postmesteren, og beroligede Drengen. „Naar jeg havde Tid —" sagde jeg da; og i dette Øieblik faldt det mig ind, at min Utaalmodighed egentlig kun kom af Kjedsommelighed. Drengen havde grebet min Haand. Jeg løftede ham op, kyssede ham, og sagde: „ja, jeg har Tid! Før mig til dine Forældre! Jeg er ikke rig, mit Barn! men hvad jeg kan undvære, vil jeg inderlig gjerne give din Fader."

Jeg fandt i hans Forældre et Par ædle, ulykkelige Mennesker. Konen blev

strax noget bedre; thi hendes Sygdom var i Grunden kun Angest over at hun skulde betle sig hjem. Begge Ægtefællerne omfavnede mig og fældede Glædestaarer. Jeg gav dem Haanden og sagde: „I lykkelige Mennesker! I ere dog misundelsesvardige! Gud velsigne Eder!" Nu ilede jeg igjen hen til Postbuset; men Hestene vare nu igjen borte, og jeg maatte vente paa ny. Ved Scenen med Drengen var jeg paa en vis Maade bleven uvirksom. Jeg besluttede at blive der om Natten og lod mig anvise et Værelse. Da jeg stod i Vinduet, saae jeg to Fruentimmere at gaae med Drengen hen til den Bondehytte, hvori hans Forældre vare. Drengen interesserede mig nu end mere; thi han havde i Førstnin-

gen meget alvorligt vægret sig ved at føre Damerne derhen. „Nei!" hørte jeg ham at sige uden for; „Herren har givet os nok, mere end vi behøve. Jeg kom kun herhen for endnu engang at kysse hans Haand." Men Damerne paastode, at han skulde bringe dem hen til hans Forældre. Jeg lagde mig, fordi jeg var træt, snart til Sengs. Den følgende Morgen, da jeg satte mig i Vognen, ilede Familien frem, for endnu engang at takke mig. Den forekom mig at være reisefærdig; ogsaa holdt der uden for Døren endnu en Vogn, som man allerede forspændte for de to Fruentimmere.

Her i Vien tog jeg ind i et Værtshus, og sendte en Billet til min Oncle, men nu erfarede jeg, at han var bortreist,

og først vilde komme tilbage om otte Dage. Saa længe maatte jeg naturligvis blive i Værtshuset. Efter tre Dage gik jeg i Augarten. Uventet stod min Dreng, renligt klædt, atter for mig, saae meget venlig paa mig, kyssede min Haand, og fortalte mig: at de to Damer havde taget hans Forældre med til Wien, og saasnart hans Moder igjen befandt sig fuldkommen vel, vilde de ret bequemt reise tilbage til Prag, da de to Damer havde givet dem de dertil nødvendige Penge. Med Et bukkede Drengen sig, tog en Billet op af Jorden, og læste Paaskriften: "For et menneskekjerligt Hjerte!" Jeg brak den, og fandt deri de Ord: „Tvende Ulykkelige bede Finderen af denne Billet, hvis han har Mod og er menneskekjerlig, at ulei-

lige sig hen i Leopoldsgaden Nummer **, to Trapper i Veiret, og der spørge efter Madame Solden, men, hvis han ikke vil det, da igjen lægge Billetten paa sit Sted."

Jeg var ubestemt, om jeg skulde beholde eller igjen henlægge denne besynderlige Billet. "Hvad fordrer man?" tænkte jeg. "Kun Mod og Menneskekjærlighed. Hm! begge fattes jeg ikke." Jeg puttede Billetten til mig, gav Drengen endnu en Smaating, ønskede hans Forældre en lykkelig Reise, og gik nu hjem. Her besaae jeg min Billet endnu engang fra alle Sider. En saadan Billet paa et saa besøgt Sted! tænkte jeg; det kunne føre en Mængde Nysgjerrige til Frue

Solden. Jeg vil forsøge Eventyret, saa mistænkeligt det endog maa være.

Jeg gik til det betegnede Hus, spurgte efter Madame Solden, og blev ført ind i et Værelse, hvor et fuldkommen uventet Syn gjorde mig ganske forundret. Ved en Syramme sad en Pige omtrent tyve Aar gammel, en overordentlig Skjønhed, i en ganske simpel Klædning. Hun bukkede meget anstændigt for mig, og bød mig en Stol. Jeg trak min Billet op af Lommen, og gav Madame Solden den uden at sige et Ord, men med et Blik paa den yndige Pige. „Altsaa har De," sagde Konen, „fundet min Billet! Vor Situation min Herre! er saa sælsom, og den Maade, paa hvilken vi vilde forskaffe os en modig (hun lagde Tonen paa dette

Ord) og menneskekjerlig Ven, saa besynderlig, at jeg maa bede Dem, for det Første kun ei at tænke noget — Slet om os."

Jeg bad hende at underrette mig om hendes Ulykke og om den Maade, hvorpaa jeg kunde tjene hende.

Hun undskyldte sig med, at hun endnu behøvede nogle Papirer dertil, som hun ventede at faae om en kort Tid. "Vi behøve," sagde hun endelig, „kun en ædel, forstandig Mand, der har Mod nok til at træde frem for en stor Mand, der forfølger os." Nu spurgte hun med en paafaldende Nysgjerrighed om mit Navn og mine Omstændigheder. Det forekom mig besynderligt, at man var saa tilbageholdende mod mig, og forlangte dog af mig et formeligt Skriftemaal. Derfor

gav jeg hende til Svar: jeg var først kommen hertil for nogle Dage siden for at søge en Post ved et Cancelie eller ved Finanzvæsenet; kort, jeg haabede at gjøre min Lykke her. Nu vilde man ogsaa vide mit Navn. Jeg troede dem ikke nok for at sige dem det, og kaldte mig Steinhausen.

Den Gamle begyndte nu at udspørge mig om mine Familieomstændigheder; men jeg sagde hende rent ud, at denne Examen ei kunde have noget at gjøre med vor Sag.

Under den hele Samtale sad Jomfrue Solden rolig ved sin Syramme. Saa ofte jeg svarede, heftede hun sine store blaa Øines gjennemtrængende og dog milde Blik paa mig, og saae da igjen paa

sit Arbeide, naar hendes Moder begyndte at tale. Jeg blev endelig utaalmodig over den Gamles besynderlige Spørgsmaale, og sagde, dog i en mild Tone: „jeg tilstaaer Dem, Madame! at jeg forundrer mig. Medlidenhed og det Ønske at kunne være Dem til Nytte, have ført mig til Dem, og virkelig ikke Lyst til at fremlægge Dem mit Stamtræ lige til Syndfloden."

Nu aabnede Datteren første Gang de skjønne Rosenlæber, og fremsagde med den yndigste Stemme de Ord: „jeg er meget ulykkelig! Men da vor Hemmelighed bestemmer mit hele Livs Vel, saa fortænk ikke min Moder deri, naar hun ønsker nøiere at lære at kjende den ædel-

modige Mand, som hun vil betroe sig til."

Med denne blide yndige Stemme havde hun fremtryllet mig Hjertet af Brystet. Jeg stod for hende, som for et velsignende Naadebillede, som Sjelen aabner sig for indtil de dybeste Folder. Moderen gik nu ud, og nu begyndte der en ikke hverdags Samtale mellem os. „Jeg veed ikke, Jomfrue!" sagde jeg endelig, hvorledes De har kunnet være forlegen for en Beskytter. Ethvert Menneske, synes mig, maatte med Glæde paatage sig Deres Forsvar."

„O nei, min Herre!" sagde hun hastigt og lidt fortrydelig: „De skulle ikke smigre!" — Hendes Tone var saa alvorlig, at jeg forskrækkedes. Jeg forsikrede

Hende, at jeg aldrig smigrede, og blev nu forsigtigere. Man spurgte ved Afskeden om, hvor jeg boede, og bad mig at komme undertiden endog ubedt.

Da jeg igjen var paa mit Værelse, løb den hele Begivenhed endnu engang gjennem mit Hoved. Jeg gav den Gamle en Kobblerskes Mine, og Pigen, skjøndt hun saae ud som Uskyldigheden selv, en skjøn Bolerskes Ansigt. Begge, saa troede jeg, havde Lyst til at udplyndre mig, som en først for kort Tid siden ankommet Fremmed, som de maaske troede at være rig. — Paa eengang svævede for mig allehaande Historier om store Stæders Kunster og Bedragerier. Dog Billetten var jo sienfynligt ikke beregnet paa mig, og kunde ei heller være det, da der befandt

sig mange Mennesker i den Alee, hvor jeg traf den homiske Dreng. Der kunde jo en Olding, et Fruentimmer, eller vel endog Politiministeren finde den. Sikkert havde man altsaa ikke bestemt skrevet den for mig: det var sienspnligt. Men hvad nu videre?

Jomfrue Solden var maaske den skjønneste Pige i hele Vien, og det kunde ikke fattes hende paa Tilbedere, naar hun vilde have dem. Og dog alligevel! — Men nu stod hun atter for mig, med de skjønne blaa Øine, og den himmelske Uskyldighed i det yndige Ansigt. Derpaa saae jeg, hvorledes hun ved sit Broderi bevægede de skjønne runde Arme, og hvorledes hun aabnede de skjønne Læber. Med Et sprang jeg op, og udbrød:

jeg vilde ønske, at den første Minister var hendes Fiende, for at jeg kunde vise hende, hvor meget jeg havde Mod til at gjøre for hende. Jeg gik ud for at sige hende det, løb et Par Gange op og ned for hendes Hus, og — jeg havde ikke Mod til at gaae ind.

Jeg begyndte at bemærke, at jeg var forelsket i Pigen, og jeg skammede mig over, at jeg — en Philosoph! — saa hastigt havde kunnet forelske mig i en skjønt dannet Hals, i et Par røde Læber, et Par blaa Øine og en yndig Stemme. Nu gik jeg hastigt igjen hjem, satte mig ned for en Opgave af den høiere Analysis, opløste den lykkeligt, og tog da Nathuen af for mig selv, fordi jeg havde holdt saa brav. Jeg lagde mig i min Seng, som

om den havde været Floden Lethe; dog efter to eller tre Minutter fandt jeg, at jeg, Opløsningen uagtet, alligevel var hjertelig forelsket: thi jeg drømte om intet Andet, end alt det, jeg ønskede, kunde og vilde gjøre for Pigen.

Den følgende Morgen var jeg saa fornuftig, at jeg nær igjen havde taget Nathuen af for mig selv. Imidlertid mærkede jeg dog ved min raske Paaklædning, at det just ikke stod sig saa synderlig got med min Triumph. Jeg tøvede, og gik endelig en ganske anden Vei, end til Leopoldsgaden; dog med Et vendte jeg om, og steeg op ad de to Trapper til Madame Solden saa stolt, som i det gamle Rom en Triumphator gik op ad Trapperne til Capitolet.

Uden for Døren sagde jeg under en stærk Hjerteklappen til mig selv: hvis jeg ikke er saa kold som Is, saa vil jeg aldrig igjen gjøre Fordring paa Navnet af en Philosoph. Jeg bankede, lukkede op, og — foraarsagede stor Forlegenhed.

Jomfrue Solden var just ifærd med at klæde sig paa, og jeg saae hendes hvide Skuldre, som hun dog strax igjen skjulte for mine Øine ved at kaste en Enveloppe over sig.

„Saa tidlig, min Herre?" spurgte Moderen. — „Saa tidlig?" gientog jeg forundret, trak mit Uhr op, og — stod der, som om jeg blev spottet af den hele Verden. Klokken var endnu ikke slaaen sex. Jeg heftede mine Øine paa Uhret,

og følte med stor Beskæmmelse, at jeg var en forelsket Gjek.

Denne Beskæmmelse afkølede meget min Hidsighed. Jeg saae surt, som om de to Fruentimmere havde fortjent denne min Naragtighed, og var virkelig i Begreb med at sige dem koldsindigt, at jeg ikke kunde give mig af med deres Sager. Dog i det samme Øieblik, da denne Beslutning opsteeg i min Sjel, kom Pigens hvide skjønne Haand under mine Øine, og bød mig en Kop Thee. Jeg tog skjelvende Koppen, og vi talte om den skjønne Morgen, om en Spadseregang, som Moder og Datter havde villet gjøre, og paa hvilken jeg strax tilbød mig at være deres Ledsager.

Vi gik, efterat den skjønne Pige i et

Sideværelse fuldkomment havde paaklædt sig. Jeg var ikke kold som Is, men brændende heed, som en Flamme; og alligevel fandt jeg endog, medens vi gik, da hendes hvide Arm hvilede paa min, endnu stedse Grunde til at redde mig Navnet af en Philosoph. „Hvis kun," tænkte jeg, „en Anden var i mit Sted: her i denne smalle Gang, ved Siden af den skjønne Pige, der lænede sig saa tæt op til ham, at hendes Skuldre rørte ved ham, og at de skjønne brune Lokker undertiden faldt ned paa hans Skuldre — jeg gad dog nok seet, om han i denne Stilling endnu kunne anstille Betragtninger over sig selv!"

Om hendes Ulykke, og om det, som jeg skulde gjøre, hørte jeg ikke et Ord

Vi philosopherede, i det vi gik op og ned i Augarten, over Dyd, Lykke, Frihed, Følelse o. s. v., indtil Solen steeg høiere. Da jeg havde fulgt dem op paa deres Værelse, forlod Moderen os; og nu tilbød jeg hende med en ubeskrivelig Varme, med et slags Begeistring, enhver Hjelp, der stod i mine Kræfter. „Jeg ønskede," sagde jeg, „at Deres Forfølger var meget mægtig, for at jeg kunde vise Dem, at mit Venskab for Dem er endnu mægtigere."

Hun svarede smilende: „jeg havde for nogle Aar siden her paa Armen et Saar, hvoraf De endnu seer Aret." — Hun holdt mig Armen saa nær for Øinene, at min Aande berørte den; derpaa vedblev hun rolig, uden at lægge Mærke til

min Forvirring. "Min Saarlæge sagde: jeg ønskede, at De havde Koldbrand i Armen, for at De kunne see, at jeg fuldkomment har lagt mig efter Chirurgien. Han vilde sikkert ikke ønske mig noget ondt, lige saa lidt som De, men kun indgyde mig Mod, fordi Saaret ængstede mig." — Med Et blev jeg kold, som Is. Jeg kastede et forskende Blik paa Pigen, og med en stærk Kulde løb den Tanke gjennem min Sjel, at hun maaskee spottede mig; dog hendes Ansigt var roligt, fromt og venligt. Forelsket er hun ikke! tænkte jeg med et undertrykt Suk.

Man bad mig til Bords, og jeg blev. Samtalen faldt paa Lecture, og nu saae jeg med Forundring, at Jomfrue Solden har saare megen Aand, og at hendes Op-

dragelse har været fortræffelig. Jo mere jeg iagttog (og jeg var bleven kold nok til at kunne gjøre det ret opmærksomt) desto mere tog min Forvirring til, desto ubegribeligere bleve Moder og Datter mig; thi om deres Ulykke var slet ikke mere Talen, saa ofte jeg endog søgte at lede Samtalen derhen.

Jeg gik endelig uden Bevidsthed, uden Beslutning, men — med den varmeste Kjerlighed i Hjertet. Nu tænkte jeg paa min Oncles nær forestaaende Tilbagekomst med Skræk, og paa min Cousine med Gysen. Jeg følte bestemt, at jeg vilde være ulykkelig, hvis denne ubegribelige, underlige Pige ei elskede mig; og dog syntes mig Alt saa besynderligt,

at jeg besluttede at tage mig i Agt baade for Moder og Datter.

Den næste Gang, da jeg var hos dem, leverede Moderen mig en Pakke Skrifter, og bad mig at læse dem, til hendes Datter kom tilbage, der var taget ud, og at opsætte min Mening derover. „De vil finde det underligt," sagde hun: „dog disse Skrifters Indhold angaaer os nærmere, end De maaskee troer." Med disse Ord gik hun ind i et Sideværelse, hvor jeg gjennem Glasdøren snart saae hende sysselsat med et Arbeide.

Med megen Nysgierrighed tog jeg fat paa Papirerne, fordi jeg haabede, at de endelig skulle tage Sløret bort fra den elskede Piges Skjebne, og mine Forhaabninger. Jeg fandt for det Første en lille

Roman i Breve, over hvis Charakterer jeg skulde sige min Dom, og derpaa Akterne i en Skilsmisseproces, over hvilken jeg skulde give min Betænkning. Romanen indeholdt Historien om tvende Ægtefælleers inderlige, men dog endelig ved Kulde, Misforstaaelser og Tvistigheder forsvundne Kjerlighed. I den Tro, at dette var Jomfrue Soldens Historie selv, tog jeg Pennen (vist nok med et mistroisk Smil), og skrev — thi nu var jeg Philosoph nok til at kunne være kold, ja endog streng — og skrev min Dom over begge Ægtefolkene. Manden havde manglet egentlig Humanitet, der vil det Gode, det Rigtige, om det endog ikke mere er behageligt; Konen havde

ikke været overbærende med Mandens Feil.

At jeg med Pennen i Haanden sad ved denne Roman, fandt jeg meget komisk, og jeg maatte et Par Gange briste i Latter. Moderen saae gjennem Glasdøren hen paa mig, og blev meget alvorlig.

Nu tog jeg Skilsmisseprocessen for mig. „Er jeg da en Jurist?" tænkte jeg. „Hvad behøver jeg altsaa at bekymre mig om Formaliteter?" Jeg kaldte Advokaten en Skurk, fordi han bifaldt Konens Mishandlinger; derpaa angreb jeg den Opdragelsesmethode, som Manden havde fordret for sine Børn. Konens Opdragelsesgrundsætninger fandt jeg ikke bedre; og her, kjære Ven! var jeg

ret i mit Fag. Jeg nedskrev med et varmt Hjerte det Opdragelsessystem, der allerede længe laae i min Sjel, tænkte mig den skjønne Pige, — der nu igjen var hjemme, og sad ved Siden af sin Moder i Kabinettet og arbeidede, — som Barnets Moder, og saae af og til med inderlig Længsel gjennem Glasdøren hen paa hende. Mit Hjerte blev varmt og undertiden traadte en Taare frem i mit Øie, naar jeg tænkte mig ved den skjønne Piges Bryst et Barn, hvortil jeg var Fader.

Ogsaa hun syntes at være meget rørt ved en eller anden Forestilling, hun trykte undertiden en Finger i sit Øie, maaskee for at borttørre en Taare, som jeg

ikke skulde see, eller og — trykte En ud, for at jeg skulde see den.

Da jeg var færdig, og begyndte at gjennemlæse endnu engang mit Arbeide, fandt jeg atter min Stilling saa besynderlig, at jeg ikke kunde ophøre at lee. Moder og Datter kom ind til mig, og spurgte, hvad der gik af mig. Endnu stedse i Latter gav jeg til Svar: „i Følge Deres Billet var jeg beredt paa Handlinger, paa Mod; men nu behøver jeg intet uden Ord og hastige Fingre for at critisere en Roman og nogle Akter."

De smilede begge; og ikke længe derefter, saa loe de endnu høiere end jeg. Men nu blev jeg meget alvorlig. Jeg torde lee; de ikke, virkelig ikke! Jeg saae paa Begge med mørke, speidende

Blik Moderen kunde først slet ikke ophøre at lee. Datteren sagde alvorligt: „jeg seer i deres Øine Mistro; og det ville være det Skrækkeligste, der kunde møde mig. Ja, jeg skulde ikke have leet; men er Latteren ikke smitsom? Michelinos leende Bønder kan jo Ingen see paa uden selv at lee! . . . O, min Ven! hun lagde Haanden paa sit Hjerte, og saae med Ømhed paa mig —: „Kunne De fatte Mistillid til dette Hjerte?"

„Nei!" sagde jeg, som ude af mig selv, og trykkede hendes Haand til min Mund: „nei! disse Øine vil jeg troe, om de endog lode mig styrte i min Fordærvelse! Kunne dette Hjerte spotte mig? gode Gud! hvorhen skulle da Troskab, Uskyldighed flye! hvor skulle da Fortrolig-

heden skjule sig! hun saae paa mig med et Blik — o! havde jeg nogensinde seet et Øie fuld af Kjerlighed, saa kunne jeg maaskee sige: med Kjerlighedens Blik. Jeg var henrykt; dog varede det ikke længe, saa blev hendes Øie atter roligt. Hun havde endnu et Ærende at forrette, og jeg forlod hende. I Dag har jeg ikke seet hende."

Min Onele er her. — Hvad vil Enden blive derpaa? Har du nogensinde hørt noget mere Forunderligt? Er hun den, der er skilt ved sin Mand i Processen? Det synes mig snart at være vist, snart igjen umuligt. Og min Onele? Jeg veed endnu ikke, om jeg vil see ham. Alt staaer for mig som et Mørke, der truer med

Ulykke, og jeg skjelver for at oplyse det. Lev vel!

2.

Onclen Breisach til Faderen Breisach.

Wien.

I Begyndelsen, kjære Broder! havde jeg bragt vor Niece Julie saa vidt, at hun i det mindste vilde see Kandidaten til hendes Haand. Jeg holdt længe Lovtaler over Din Søns christelige Dyder, fordi kun disse ere gjeldende Mynter hos Julie, hendes Moder og Tanten. Derefter lod jeg nogle enkelte Ord falde om hans ædle Udseende, om hans Mod, om

hans skjønne Øine, for at gjøre vor Helt lidt interessant for Pigen. Vi ansaae de tre Fruentimmere for nogle Narrer, der vare fulde af Griller. Det ere de vel ikke, skjøndt de rigtigt nok have nogle besynderlige Griller, hvoriblant ogsaa den hører, at Julie vil endelig have en Mand, der ei ægter hendes Penge.

„Men hvorledes skal vi bære os ad dermed? bedste Julie!" spurgte jeg. — De smilede alle tre, som om de vare meget visse i deres Sag. Det maatte, saa sagde de, være en forstandig Mand, der ei alene var god, men havde ogsaa fornuftige Grundsætninger.

„Og hvorledes skal vi erfare det? kjereste, bedste Julie!" spurgte jeg at-

ter. — „Vi ville ret ordentlig examine-re ham!" svarede de.

„Gud bevare's! hvilken Mand ville vel finde sig deri!" De smilede, som om de allerede havde Manden, der skulde examineres, siddende i Sideværelset. Men nu oplsftede jeg da min Stemme, og satte mig først selv i Begeistring, for at tale om din Søn. Som sagt, de havde Lyst til at see det overordentlige Menneske; men da bringer din Søns onde Genius en Remonte-Transport, der forhindrer hans Reise. Nu, efter nogle Uger, kommer Drengen dog; men han seer saa tvetydig ud, og hans gode Lune er saa ganske forsvundet, at jeg tør staae inde for, at han har ligesaa lidet Lyst til sin Cousine, som hun til ham. Imid-

lertid efterat jeg har foreſtillet ham Himmel og Helvede, ſynes han dog endelig at give ſig tabt! men endnu ſtedſe gaaer han allevegne omkring i Huſet, og brummer, ſkjelder paa Skjebnen, der ei tillader en ærlig Karl at blive Ægtemand og Fader, naar han ikke har tyve tuſinde Rigsdaler, betænker ſig hver Morgen, erklærer ſin Couſine for en Taabe, ſlaaer Rynker paa Panden, ſukker, er følſom, adſpredt, og løber ſom en Nar op og ned i Byen, ſom om han var Politiets Spion. Kort, han er forelſket, men ikke i ſin Couſine.

Endelig giver han efter, fordi han enten har forelſket ſig i en Pige, der er langt over hans Stand, eller og i En, der er langt under den. „Godt," ſiger han, „jeg vil give min Couſine min Haand!"

Jeg reiser derud; og see! Moder, Tante og Datter erklære mig, at de ei vil have noget at gjøre med min Broderſøn. Julie rødmer til op over Ørelæppen. Jeg taler ſom en Cicero, bliver hidſig, jeg bliver begeiſtret; men Fruentimmerne blive kun deſto koldere. Endelig begynder jeg at bande, og nu erklære de mig: at Julies Haand halvt er bortlovet; Fætteren kommer for ſildigt. — Der har Du Elendigheden! Remonten og Din Søns forelſkede, affecterte Væſen ere Skyld deri. Adieu!

3.

Tanken til Julies Moder.

Wien.

Jeg kan nu skrive Dig mere til, kjere Søster! og naar Svoger Breisach kommer, saa maa Du uden Betænkning i Julies Navn give ham Kurven for sin Broderson. Vor Steinhausen holder sig meget bravt, og Julie har, vist nok kun i Fortrolighed, tilstaaet mig, at hans ædle Udseende, og hans modige Blik har i det mindste gjort ligesaa dybt et Indtryk paa hendes Hjerte, som Scenen med Bettlerdrengen, hvorved han har opført sig meget menneskekjerligt og ædelmodigt. Af de speidende, forstende Blik, som han kastede paa os, formodede jeg i Førstnin-

gen, at han havde seet os paa Postgaarden, eller at Drengen fra Prag ei havde baaren sig fint nok ad med Billetten; jeg troer imidlertid, at jeg har taget feil, skjøndt hans Blik siden den Tid ere blevne mere speidende.

I den Examen, som vi anstillede med ham, stod han sig meget vel. Hans Domme over den lille Roman ere meget menneskekjerlige, og de over Skilsmisseprocessen meget forstandige. Lidt for megen Stolthed ved det Navn Mand, syntes at fremlyse deraf. Du veed, kjære Søster! hvor tyranske Mændene ere, og hvor ulykkelige Konerne ofte blive ved denne Stolthed. Jeg gjør Julie opmærksom derpaa; men hun paastod med en mere end sædvanlig Heftighed; Manden maa

føle sit Værd og sit Kjøns Værdighed. Deraf slutter jeg da, at det er lykkedes det unge Menneske at giøre et dybere Indtryk paa Julies Hjerte, end hun gierne vil tilstaae, Han er i Øvrigt med Hensyn til sit Fødested, sin Stand og sine Udsigter ligesaa hemmelighedsfuld mod os, som vi mod ham. Det ærgrer Julie, og hun vil ikke indrømme mig, at han ei giør Uret deri. „Kiere Tante!" siger hun med Hestighed, „naar han elsker mig, som de troer, saa skulde han ingen Mistro have til mig. Den, der ikke har Tillid, vil bedrage, eller har bedraget"

Have vi da Tillid, mit Barn? spørger jeg derpaa, og hun tier, uden at give mig Ret. Tro mig, kjere Søster, jeg seer

ved denne Leilighed paa ny, at Hjertet har sine store Rettigheder; og hvo ved, om ei dette i det mindste tør gjøre ligesaa store Fordringer, som Hovedet! Steinhausen er en bestemt, stolt Mand. Det stod ikke i Fortegnelsen paa de Dyder, som vi fordrede af Julies tilkommende Mand; og dog tindrer hendes Øie, dog slaaer hendes Hjerte høit af Glæde, naar hun triumpherende siger: "hvor stolt er han ei; hvor mandig!" Tro mig, hun ville holde ham mangen slet Egenskab tilgode, naar han kun betragtede hende med glædedrukne Blik; hun ville tilgive ham en virkelig Feil, naar kun han Kjerlighed var heftigere.

Vel lod hun sig ikke for Alt i Verden mærke med, at han har vundet hendes Hjerte; dog hendes Rødmen, hendes At-

traa, hendes Længsel naar han udeblíver, siger mig Alt. Jeg troer virkeligt, gode Søster! at vi have hos Julie nedsadt Hjertet alt for meget. Hun skammer sig nu over at have et saa følsomt Hjerte, og nægter det næsten for mig. Just derfor trækker hun Comoedien, der dog bedst nu kunne udspilles, ud i Længden; jeg skulle næsten troe, at hun ei bryder sig om Enden paa den.

Jeg frygter kun for, at den unge Mand, som vi ikke sige, hvad vi fordre af ham, og hvem Julie ikke vil tilstaae, at hun elsker ham, vil ikke vide, hvad han skal anse os for. Virkelig begynder han at behandle os med en Skiødesløshed, som vor gaadefulde Opførsel fortje-

ner, men som Julie slet ikke mærker, for-
di Kjerligheden gjør hende blind.

Jeg kan gjette, hvad der foregaaer i hendes Hjerte. Hun seer sig elsket med Sværmeri, med en Begeistring, der for hende, saavelsom for enhver Pige, er den høieste Triumph; og hun seer sig el-sket, uden at have tilstaaet sin Gjenkjer-lighed: en anden Triumph, der smigrer hende, fordi endog den Bedste af os har sit Maal af Forfængelighed. Hun skjuler sin Kjerlighed, dels af Undseelse for mig, dels af Forfængelighed for den Elskede. Ogsaa maa disse Følelser uden Tvivl være saa nye for hendes Hjerte, at hun mis-kjender sammes Natur. Men noget veed dog den lille Hyklerske sikkert. Nu vil hun med sin uskyldige Mine forlænge, for-

forstørre sin Triumph. Det unge Menneske skal blive ved at elske hende, og give hende de tydeligste Beviser paa sin Lidenskab, uden at være vis paa Gjenkjerlighed. Hvis hun var bleven opdraget mellem andre Piger, og kjendte Coqvetteriets Konster, saa ville hun vist plage sin Elsker med slemme Luner; thi alle de smaa Konster, som Naturen lærer, anvender hun saa snildt, som om hun i ti Aar havde været i Amors Skole.

Ja, Søster! jeg har Ret, at Naturen har bestemt alle Piger paa Jorden til lidt Coqvetteri. Julie behandler den unge Mand med Godhed, med Agtelse, med varmt Venskab; men dog vaager hun over ethvert Blik, over ethvert Suk,

og forstiller sig. Med et Ord: hun er en Pige.

Snart roser hun hans Forstand, snart hans Vittighed, hans Sæder, hans Grundsætninger. Lidenskaben har i øvrigt ikke forblindet hende saa meget, at hun ei skulle agte hans Sæder høiere, end hans Forstand, og ei hans Grundsætninger høiere end hans Vittighed, som for det meste er Tilfældet. Men siger jeg til hende: „nu da, Julie! saa har du jo fundet den Mand, som vi næsten mistvivlede om nogensinde at finde;“ saa svarer hun smilende: „ak, Tante! vi maa endnu vide Meget, førend vi —;“ og derpaa slaaer hun undselig Øinene ned. — Hvad vil Du da endnu vide, Julie? — “Om han agter mig, om han har

Velvillie for mig; om han . . . thi en vis Grad af Tilbøielighed hører der dog, saa troer jeg, til et lykkeligt Ægteskab."

Saaledes gaaer det hver Dag og hver Time. Hvad skal, hvad kan den unge Mand, som vi ville bede om Hjelp, og hvem vi ei vide at sige Noget, endelig tænke om os! Jeg tænkte, at Du ville komme, og sætte Din Datters lille Hoved tilrette, og sige Fatter Breisach et ret tydeligt Nei paa hans Forslag; thi Julie elsker vist.

4.

Den unge Breisach til sin Ven.

Wien.

Jeg er bedraget, min Ven! bedraget, som endnu aldrig en Mand paa Jorden! O, gid disse to falske Qvinder vare Mand, jeg skulle da — Jeg skjærer Tænder af Forbittrelse over at jeg intet kan gjøre, og maa høre deres Spot, deres Haanlatter, uden at torde hevne mig. Min Tilværelse, mig selv maa jeg hade, fordi der endnu stedse i min billige Hevngjerrighed blander sig Kjærlighed til denne Slange. O, jeg har elsket hende saa heftigt, saa inderligt, saa tro; og dog alligevel har hun bedraget mig!

Jeg besøgte daglig de to Fruentim-

mere, skjøndt de med hver Time bleve mig mere ubegribelige. Om en Tjeneste, som jeg skulde vise dem, var Talen slet ikke mere. Jeg mærkede noget Hemmeligt, noget Skjult hos dem, men godmodig lod jeg, som jeg ikke saae det. I min Stilling blev Alt uforandret, man opførte sig venligt imod mig, men ikke videre. Men, det var sienspynligt, at man vilde udfritte mig om min Stand, om min Formue. Jeg tog mig i Agt, skjøndt jeg endnu ikke anede den Ondskab, der forgifter disse Qvinders Hjerter. Til min Onele gik jeg ikke, thi hvad skulde jeg sige ham? — At Navnet Solden var antaget, mærkede jeg tilsidst. Men hvad kunde jeg gjøre af alt dette? —.

Endelig møder jeg tilfældigvis min lille Prager. Jeg underretter mig om hans Forældre, og hører, at Faderen her har faaet et lille Levebrød. Han maa føre mig hen til sine Forældre, og jeg bliver med glad Taknemlighed modtaget af dem. Efter nogen Tid beder Moderen mig om Forladelse for Billetten, som hendes Søn har spillet mig i Hænderne. Og nu hører jeg, at Drengen har af de to Fruentimmere havt det i Commission. Han lader den falde, da han staaer ved Siden af mig, og tager den derpaa op igjen. (De to Fruentimmere have været tillige med mig i Posthuset, hvor jeg lærte at kjende Drengen).

Paa engang var Alt oplyst for mig. Jeg havde med Ømhed taget mig af den-

ne Familie, og givet den syge Kone min hele Børs. Paa denne Gavmildhed (thi de havde underrettet sig hos den Syge om Alt, hvad det angik mig) bygge de den Plan, at trække mig til sig og udplyndre mig. Jeg kommer. Man finder endelig, at jeg er for fattig, og saa bliver jeg, hvad De kunde gjøre af mig: en Gjenstand for deres Underholdning, deres Spot. Man lader mig critisere Romaner og Processer, og har uden Tvivl leet sig hjertelig mæt over den godhjertige Daare, der slet intet mærker. Konen fra Prag bestyrkede mig endnu mere i min Mistanke; thi hun havde paa Reisen hertil, som hun gjorde tillige med de to Fruentimmere, og paa hvilken disse stedse bleve tæt bag efter min Vogn, for ei

at lade mig komme af Synet, hørte i en Samtale mellem dem, at de betragtede mig som en god Fangst.

Nu fortalte ogsaa Drengen, hvad han vidste, og gjorde min sandsyndlige Formodning til Vished. Da han bringer dem et Tørklæde, som de havde laant den syge Kone, give de ham Commissionen med Billetten. Moderen siger til Datteren: at hun skal anstille sig ret kold. Disse Ord kunde Drengen meget nøie erindre sig. See, saaledes har man bedraget mig!

Jeg har været hos min Oncle. Han begyndte strax Samtalen med at fortælle mig om min Cousine, og om det Haab,

som han har, at bringe Forbindelsen med hende istand. Neppe kunde eller vilde jeg svare ham. Og tør jeg da byde min Cousine et Hjerte, der endnu stedse bevarer Mindet om en Foragtelig? — Dag og Nat svæver jeg med min Phantasi omkring i Mulighedernes Rige, fordi jeg gjerne ville finde hende mindre straværdig; dog udmattet, og endnu mere forbittret, vender jeg igjen tilbage. — O, hvis der i denne Piges Hjerte kun var en Gnist af Dyd, af Menneskekjerlighed? min Kjerlighed, min Troskab havde maattet oppuste den til en Flamme!

Ve mig! og ve dem! — Ja ve dem!

I Dag har jeg for sidste Gang været hos dem. Jeg vilde have Hevn, den skrækkeligste Hevn. Mit Hjerte brændte, og dog alligevel udslukte hendes hykkelske Blik den Vredes Flamme, der blussede saa højt i det. Noget maatte jeg dog gjøre. Jeg spottede over deres Triumph, at have bedraget mig. De overøste mig med Bebreidelser, og jeg flygtede, fordi jeg følte, hvor svag jeg blev.

Min Cousine afslaaer min Haand; hun har allerede valgt. Desto bedre! O kan jeg vel nogensinde igjen betragte en Qvinde uden med Foragt og Had, da den Pige, som jeg af Alle først, og saa inderligt elskede, kunde bedrage mig?

Jeg vender igjen tilbage til min

Garnison. Min Oncle vil, at jeg skal endnu blive, men jeg kan ikke.

5.

Tanten til Julies Moder.

Wien.

Julie havde Ret, bedste Søster! at hun tøvede, en god Aand befalede hende det. Hvor ulykkelig ville hun nu være, hvis hun havde opløst Gaaden! Hun ville da være Byttet for en Skurk; nu er hun dog kun et Rov for en ulykkelig Kjerlighed. Han besøgte os daglig; derefter blev han nogle Dage borte. I Gaar kom han igjen; hans Udeblivelse havde virket paa Julie. Hun

røbede meget tydeligt for mig, hvor meget hun elskede det Menneske, og af nogle Ytringer mærkede jeg endog, at hun havde besluttet at afbryde sin Taushed mod ham. Da han traadte ind i Værelset, gik hun ham venlig imøde. I hans Øine laae noget Vildt, paa hans Pande et Træk af Falskhed, og paa hans Læber, som han tvang til at smile, en ondskabsfuld Triumph, men Julie saae Intet af alt dette.

Jeg bemærkede, at hun søgte en Overgang for at komme til Hemmeligheden. Hun bad ham indstændigt at have Fortrolighed til hende. O, hendes Kjerlighed maa være meget heftig, da hun slet ikke saae, hvor lumsk hans hele Ansigt med Et blev. Men nu brød

hans længe skjulte Ondskab endelig ganske frem. Han greb hendes Haand, og sagde med en spodsk Latter: „Jomfrue Solden (hvis De ellers hedder saaledes) det er vel endelig engang Tid, at vi Begge aftage de Masker, der ere os til Besvær. Sandelig, vi have længe og konstigt nok baaret dem, for nu at vise os for hinanden saaledes, som vi egentlig ere. De holdt mig for en rig dum Djevel, som Deres smukke Maske og Deres Sladder om Dyden ville bringe ud af sig selv. Deres Billet er ved Betlerdrengen rigtigt kommen i mine Hænder. De seer altsaa, at jeg fra Begyndelsen kjendte Dem, og at De feilede, naar De loe over min Enfoldighed."

„Ganske Uret havde De imidlertid

ikke. Deres skjønne Skabning har virkelig gjort et meget behageligt Indtryk paa' mig, allerede siden jeg saae Dem ved Posthuset, og Deres Billet gav mig nu Lejlighed til at blive bekjendt med Dem, saaledes som jeg ønskede det. De kastede Garnet ud, og jeg lod mig fange". (Han loe). „Vi have, som det synes, kun slet anvendt vor Tid og vor Umage. De ville blive ved at spille den Dydige; men jeg — behøver min Tid til noget Bedre, end til ved Siden af en Dame af Deres Slags at synge Dydens Lovsange. Lad os altsaa nu uden Vidtløftigheder komme til Sagen, eller venskabeligen skilles ad!"

Søster! Du kan ikke forestille Dig, hvilken skrækkelig Virkning disse Ord

gjorde paa os! Julie blegnede, sank skjelvende ned paa en Stol, og lagde den skjelvende Haand paa det blege Ansigt, for ei at see, for ei at blive seet. Hun var virkelig i en høist medynksværdig Tilstand, saa at jeg maatte ile. Jeg sagde med en Bestemthed, der forstede mig meget; „De er en Skurk! min Herre! Forlad os, eller vi maae kalde paa Hjelp!" — „Det gjør De ikke, Madame!" sagde det afskyelige Menneske ganske kold, og med en skrækkelig Ondskab i Øinene; "Politiet er her meget strengt."

Nu stod Julie op, traadte stolt hen mod ham, og sagde med den ædleste Fortrydelse: „min Herre! jeg har skrækkeligt bedraget mig i mine Tanker om

Dem. De veed ikke engang, hvor skræk-keligt? Men jeg takker Gud, fordi han ei for sildigt lod mig opdage Hykleren.

Nu blev Mennesket hidsig, og det var mig kjært, fordi han forhen med sin Kulde slet ikke kunde angribes. „Hykler?" sagde han: „Hykler?" Driv De mig ikke videre, Jomfrue! Jeg kunne ellers gjøre Dem ulykkelig!"

„Elendige Menneske!" sagde Julie. "Forlad os, De er mig nu foragtelig!"

Han syntes endnu at ville sige Noget, men han betænkte sig, loe høit og forlod os med et skjødesløst Buk. Jeg satte mig ned, thi det krænkede mig meget. Julie gik endnu et Par Gange rask op og ned i Værelset. Endelig blev

hun staaende, og sagde med opløftede Hænder: „Jeg takker Gud, fordi han advarede og reddede mig. Hvad, kjære Tante! anstaae dette Menneske mig for? Og havde han ikke Ret? Gode Gud! jeg forgaaer af Skam, vi lokke ham til os ved en Billet. . . . O Gud! fra det første Øieblik har han anseet mig for den foragteligste Skabning. Hans Ædelmodighed var en Farce, som han spillede med os. Og dog — endnu stedse begriber jeg ikke, hvorfor han nu først erklærer sig. Hvilken Plan kunde Skurken have med mig? „Saaledes udgjød Julies Følelser sig først i Bebreidelser mod hende selv, og i Harme over den Uforskammede. Lidt efter lidt begyndte hun roligen at overveie Sagen. Mig,

saavelsom hende bliver Menneskets Opforsel ved at være uforklarlig. Du skulle kun have seet de umiskiendeligste Tegn paa den ærbødigste Kierlighed hos ham! Sandsynligt vilde han forføre Julie, fordi han ansaae hende for et meget let Bytte, og siden beskæmme hende. Ak, der er mere lykkedes ham, end det, kiære Søster! Saa meget Julie endog foragter Menneskets Character — hun elsker ham dog alligevel.

Det var en rørende Scene, da hun om Aftenen tilstod mig det med varme Taarer. Endelig brød hun endog ud i skiulte, og just derfor desto tungere, Bebreidelser mod os begge, fordi vi havde forledet ham til at paatage sig denne Maske. Hun erindrede sig sin Onele

Breisachs Ord, der engang paastod: at Hjertet maa vælge Manden, Fornuften kun bedømme Valget; thi Kjerligheden skiuler tusinde Feil, men Fornuften kan ikke forbedre nogen Vildfarelse. „Det gjentog hun ofte; og — har hun ganske Uret?"

Hvorledes hun nu er? — den følgende Morgen stod hun rolig op, og talte snart med megen Fatning om sin Kjerlighed til Bedrageren. Men hun havde besluttet at gjøre Feilen god igjen. Og hvorledes? spurgte jeg. „Jeg vil ægte min Cousin, naar han vil have en Pige med et halvt Hjerte. Maaskee kan jeg aldrig elske ham; dog vil jeg stedse opfylde mine Pligter mod ham."

I Morgen tidlig reise vi herfra.

Hun vil endnu tale med sin Onkel, og skriver i dette Øieblik til ham.

Onkle Breisach har været her, og hun har aabenbaret ham Alt. Den ærlige Mand, som jeg begynder at lide ret godt, forelæste os Begge dygtigt Texten for vort Indfald at gaae ud paa Giftermaal. „Jeg kjender intet Værre,„ sagde han, "end en Pige paa Frieri. Og havde du lille Gaas kun betænkt, at det unge Menneske, som I skrive slig en Billet til, om han endog ei havde gjettet, at den var bestemt for ham, nødvendigt maatte fatte slette Tanker om Eder, saasnart I forstille og maskere Eder. . . . Du kan takke

Himmelen, fordi han ikke har gjort det værre! „Julies Indfald, at ægte sin Cousin, som han inderlig elsker, og der for nogle Dage siden er kommen hertil, fandt han meget godt."

"Kun, Julie! beder jeg Dig," sagde han alvorlig: "ingen Confidence med det unge Menneske. Han maa først see Dig, derpaa elske Dig, og siden bede om din Haand. Om nogle Dage vil han præsentere det unge Menneske. Send os Vognen jo før, jo heller."

6.

Onclen Breisach til Faderen Breisach.

Wien.

Naar Du har læst dette lille Brev, lader Du spænde for, og kommer. Der har tildraget sig forunderlige Ting her. Cousine Julie gaaer ud paa Frieri, og træffer i Posthuset, en Station herfra, et smukt ungt Menneske, der paa en ædel Maade gjør vel imod en Fattig. Hun tænker: det er Manden! og lader ham her tilpraktisere en Billet, hvori hun beder ham om Beskyttelse. Det unge Menneske gaaer ud og ind hos hende, finder Sagen ret morsom, anseer Julie tilsidst for en lille Jomfrue af et vist Slags, og giver hende rent ud Afsked.

Alt dette fortalte Julie mig med Taarer, og lovede nu at ægte Din Søn. Jeg gik hjem, og spurgte Din Søn, om han vilde have sin Cousine. Han tilstod mig da: at han har i Posthuset, en Station herfra, givet en Fattig Noget, og saa videre. Kort Din Søn er Julies livagtige Elsker. Neppe kunde jeg bare mig for at skoggerlee. „Jeg elsker endnu stedse den Bedragerske!" siger han; og hun siger: „jeg skammer mig over, at jeg ikke kan hade det foragtelige Menneske!"

To Dage derefter lod jeg da min Brodersøn ordentlig gaae ud paa Frieri og kjørte med ham hen til Julie Breisach. Da vi traadte ind i Værelset, udstødte Julie et Skrig, og Din Søn

gjorde et Par Øine, saa store som en Melon. Jeg spørger: hvad er der paa Færde, Børn? det er Julie, din Cousine; og det er Carl, din Cousin;

Tanten raaber: „for Guds Skyld!" trækker mig hen i et Hjørne af Værelset, og hvidsker mig i Øret: „det er jo Bedrageren!" jeg hvidsker igjen til hende: "det veed jeg allerede længe." Din Søn gjør et meget enfoldigt Ansigt, og hvidsker mig i Øret! „det er just Pigen!"— Jeg svarer igjen sagte: „det veed jeg allerede længe." Julie hvidsker med skjelvende Læber: det er det Menneske! — Jeg svarer: „som Du elsker? Et ærlig Mennnske er han, det kan jeg sige Dig."

Min Svigerinde stod der, som paa

Æg, hun ikke vilde træde i Stykker, og spurgte! „hvad skal det da sige, Hr. Svoger?"

Nu sagde jeg saa høit, at Alle hørte det, „videre ikke, min Søster! end at de Begge have elsket hinanden omtrent i otte Uger. Denne her gaaer ud paa Frieri efter Julie; hun der efter en ærlig Mand. Skjebnen fører dem Begge sammen. Han anseer hende, da han for tre Dage siden erfarer af den fattige Dreng, at en vis Billet virkeligt har været bestemt for ham, for en Jomfru, der fisker efter Mænd, og troer at være bedraget af hende. Det løber ham om i Hovedet; nu læser han Texten for sin Cousine, og praler af, at han har bedraget hende. Hun holder ham derpaa for

en Skurk, men hvori hun gjør ham meget Uret."

Nu kastede Cousinen et Blik paa Din Søn. Han nærmede sig, og knælede for hende. Imidlertid fortalte jeg endnu engang den hele Begivenhed ret omstændeligt, og gav Cousinen et Par Breve, som Din Søn har skrevet til en Ven, og som han har ladet komme med en Stafet. Enden paa Visen var da: de sank hinanden i Armene, svore hinaden evig Kjerlighed, og bade for de gjensidige Fornærmelser om Forladelse.

Kom, Broder! Om fire Uger er Bryllup. Besørg Afskeden for Din Søn, thi tjene maa han ikke længer.

Drengen fra Prag have de taget til sig, som den Engel, der har ført dem

sammen. Din Søn bliver altsaa endelig Husfader, og — jeg haaber til Gud! — en meget lykkelig.

Ali.

En

østerlandsk Fortælling.

Blandt de Troendes Beherskere i Orienten, hvoraf de Fleste udmærkede sig ved de mest fordærvede, qvindelige Sæder paa den ene Side, og ved den grusomste Despotisme paa den anden, gaves der dog ogsaa undertiden tænkende Hoveder, der gjorde deres Post Ære. Een af de mest Berømte blandt disse er Kalifen Harun-al-Raschid af Abassidernes Stamme. Fra Ungdommen af bevaret af sin vise Lærer Amri for Yppighedens Gift, dannet i Krigens farlige og mosommelige

Skole til Mand baade med Hensyn til Sjel og Legeme, havde han lært at beherske sig selv, førend Skjebnen kaldte ham paa Tronen. Da han ved sin Mildhed, hvorved han vandt alles Hjerter, var langt bedre sikret for Oprør og Forræderi, end en Regent nogensinde kan være ved en talrig Livvagts Hellebarder, aflagde han det hellige Mørke, i hvilket hans Forfædres guddommelige Herlighed skjulte sig. For den ringeste Muselmand stod Veien til Tronen aaben; Ro og Orden havede under hans Scepter Orientens Provindser til en Grad af Velstand, over hvilken alle Samtidige forbausedes, og fra Euphrat intil Jordan, fra det lykkelige Arabiens blomstrende Egne til Ørkenerne ved de kaukasiske Bjerge, nævnte

Folkene med Ærefrygt og Kjerlighed hans Navn.

Til Særegenhederne ved den østerlandske Statsforfatning hører og et stedse virksomt Politi. At haandhæve dette lod Harun være sig yderst magtpaaliggende; forklædt, og kun i Selskab med sin fortrolige Vissir Giafar gik han om Aftenen omkring i Bagdads Gader. Foruden det Hovedøiemed, at lære at kjende Maaden, hvorpaa hans Befalinger bleve fulgte, hvorledes hans Foranstaltninger til Vedtie for de fattigere Folkeklasser bleve udførte af de derfor ansvarlige Betjentere, og hvorledes Lovene bleve haandhævede, havde han ved disse Nattevandringer endnu et andet Øiemed. Ikke sjeldent traf han, foruden mangen uvelkommen

Erfaring, der saare ofte forte den fortørnede Beherskers Hevn med Lynets Hastighed ned over den skiødesløse eller samvittighedsløse Embedsmands Hoved, ogsaa stundom paa lystige Eventyrer, der nærede hans naturlige Hang til Munterhed. Med en maaskee ikke ganske rosværdig Nedladelse blandede han sig i Pøbelens Oplob, efterforskede Anledningerne dertil, tog Parti for eller imod. Kom det til alvorlige Optrin, gjorde han ved at nævne sit Navn i rette Tid Ende derpaa, og aldrig havde de Skyldige, saasnart de kun ikke i Raschid fornærmede Menneskет og Borgeren, Aarsag til at skjelve for den fornærmede Majestet. Meget kan man indvende mod disse Lurer, men meget vandt dog med alt det Monarken ved den

Utoungenhed, hvormed han fulgte disse Luner. Menneskekundskab, Opdagelsen af hemmelige Forbrydelser, uventet Anledning til Velgjørenhed eller til bedre Love — disse vare Fordelene af hine Aftenvandringer, og Historien om Een af dem, som Harum selv aldrig kunde glemme for dens Følgers Skyld, og der og paa hans Befaling fik et Sted i Rigets Krønike, tjener istedenfor alle øvrige til Exempel.

Ved ulykkelige Tilfælde, der saa ofte træffe Kjøbmanden, tabte Selim sin hele Formue, og efterat Handelsbøgerne vare sluttede, blev ham Intet tilovers uden en ringe Sum af fire tusinde Piaster i Guld, og den Trøst ei at have bedraget Nogen af sine Creditorer. Naar

man seer ret til, er det Første mindre, det Sidste mere, end af hundrede Ulykkelige af hans Lige en Eneste beholder tilbage. Imidlertid hvem veed, om Selim, der i sit fire og tyvende Aar saae sig pludselig kastet fra Lykkens Høide ned i Manglens Dybde, saa gierne og saa let havde ladet sig nøie med hine tvende Levninger, hvis der ei endnu var kommen et tredie Gode til, som han agtede høiere end alle de Tabte, og der i hans nærværende Stilling tilligemed blev for ham en Kilde til den skiønneste Trøst og den Hjertet mest sønderslidende Kummer. Ogsaa Aline, den elskværdige Aline blev hans. „Kun Manden — saa svor hun under brændende Kys — havde hendes Hjerte valgt, ei hans Rigdom; velkommen

var hende i denne Henseende et Tilfælde, der nu paa engang satte hendes Følelsers Renhed udenfor al Tvivl, og opfordrede hende til den søde Pligt, ved tro Kjerlighed at lade ham glemme hans Ulykke.“ Saa megen Ømhed kunde Selim ei modstaae. Inderlig rørt sank han til den hulde Piges Barm, taknemmelig antog han Offeret, og forsikkrede paa sin Side, at kun derfor trykkede Følelsen af hans Tab ham med dobbelt Vægt til Jorden, fordi dette bersvede ham Muligheden at gjøre sin Elskede deelagtig i den jordiske Glands, som hendes Dyd fortjente. Med gjensidige Løfter endte de dette rørende Optrin, og ikke saasnart kom Selim hjem, førend han for Allahs og Prophetens Aasyn svor en høitidelig Ed, at han ei vilde gjøre

Forbindelsen med Aline uopløselig, forend han kunde nedlægge en ny erhvervet Formue for hendes Fødder.

Allah havde hørt den Troendes Bøn. Faa Dage derefter gjorde Een af de anseligste Kjøbmænd i Bagdad, hvis Skyldner Selim havde været, og der vidste at skatte den unge Mands sjeldne Redelighed, ham antagelige Tilbud. Gjerne traadte Selim i hans Tjeneste, og ligesaa gjerne paatog han sig personlig at føre et Skib, hvis rige Ladning var bestemt til en Havn i den persiske Havbugt.

Ulykken giver ofte Manden Levevisdom. Selim havde ved uoverlagt Ædelmodighed, og en uindskrænket Tillid tabt langt mere, end ved virkelige Uheld. Foleligt nok straffet for sin Godtroenhed

foresatte han sig at være forsigtigere med sin sidste tilbageblevne Nødskilling, og ei at meddele noget Menneske, uden den tro Aline, der var ophøiet over enhver Mistanke, den hemmelige Plan, som han havde udkastet, og som han nu strax iværksatte.

Herre! — sagde han om Aftenen før hans Afreise til sin ædelmodige Velgjører — I dette Fad ere Figner fra Syrakus, med hvilke jeg har i Sinde efter min Tilbagekomst at vederqvæge mig. Vær saa god og und dem et Sted i din Kjelder, at de kan blive ved at være friske."

Kjøbmanden tog ikke i Betænkning at tilstaae ham en saa billig Begjering, og ledsage af Vennens Ønsker, kyssed af

Aline og vædet af hendes Taarer tiltraadte Selim med Morgensolens første Straale sin Reise. — Kort og uden Fare skulde den være, men mod Alt, hvad den ulykkelige Mand foretog sig, havde nu engang hans ulykkelige Skjebne sammensvoret sig. I den rolige Havbugt af Balsora maatte just nu uhørte Storme reise sig; i Nærheden af Ormus, hvor i Mands Minde ei engang et Skib var bleven læk, maatte hans strande, og en Hob nomadiske Araber, hvis Roverier Kalifens retfærdige Strenghed næsten ganske havde gjort Ende paa, maatte just i det Øieblik, da den ulykkelige Selim paa Strandbredden tørrede sine gjennemblødte Klæder, da han med Glædestaarer talte Indholdet af en tung, lykkelig

reddet Pung, ile frem og gjøre den Beklagelsesværdige til Slave. Nedtrykt af sin Kummers tunge Byrde, opløftede han de fængslede Hænder mod Himmelen, derpaa strakte han dem ud mod Egnen af Bagdad, og nævnede, i det han jamrede sig, Alines Navn. Hans egen Ulykke gik ved denne sidste afgjørende Vending af hans Skjebne ham langt mindre til Hjertet, end den Elskedes Lidelser, hendes Jammer, naar hun fra Dag til Dag, fra Maaned til Maaned, forgjeves skulde vente paa sin Elsker, og endelig, naar hun ei længere tvivlede om hans Døds Vished, vilde hun hentæres af stille Græmmelse. — Bundet til Halen af en vild Hest slæbes nu den Hjelpeløse gjennem Arabiens brændende Ørkener Glen-

digheden imode, og da vi ei ere istand til at følge ham, vende vi tilbage til Bagdad, hvorhen Alines Klager kalde os.

Underrettet om hendes Forbindelse med den Fraværende, og selv endnu i de Aar, hvor man føler en levende Deltagelse for fremmede Lidelser, troede Selims Principal, at han burde aftørre den elskende Piges Taarer. Saare snart snege der sig ind i hans Hjerte endnu høiere Ønsker, som han selv gjorde hende bekjendt med. Men stolt af sin Troskab, stolt af den rørende Tungsindighed, hvori hun behagede sig selv, forsmaaede hun Hassans Tilbud, og maaskee vilde denne tilsidst trættet af en saa haardnakket Dyd, have overladt den Knipske til hendes Egensindighed, hvis ikke ved en Omstæn-

dighed, der virkede endnu stærkere end Alines Skjønhed, sammes Erobring var bleven ham mere værd.

Efter den tredie Maaneds Forløb brägte En af Hassans Slaver, der med Möie havde reddet sig fra Skibbruddet, den skrækkelige Efterretning til Bagdad, og skjönt Aline allerede i hele Uger var forberedt paa det Værste, saa sonderrived dog Visheden om det uopretteli-ge Tab hendes trofaste Bryst. Ganske overgivet til den nagende Kummer, an-lagde hun Sørgeklæder, ti Gange maatte Flygtningen fortælle hende Historien om den ulykkelige Reise, den skrækkelige Nat, da Skibbruddet skedte, og det med al-le Biomstændigheder. Der var ingen Tvivl om at Bölgerne havde begravet

den Uforglemmelige. Hvilken Glæde gaves der vel endnu for hende paa Jorden? Saaledes sukkede Aline, i det hun vred sine Hænder, og Bønner for den Elskedes Sjel skulde i Fremtiden være hendes eneste Beskæftigelse, Erindringens Vemod hendes eneste Nydelse. Begyndelsen blev gjort, men Naturen haandhæver sine Rettigheder. Menneskets Hjerte er ikke skabt til Ensomhed, og bersvet Andres Medfølelse ligger det under for Græmmelsen. Ogsaa Aline lærte jo længere jo mere at indsee dette. Selims Ven, der allerede den tredie Dag, efter at han havde modtaget Sørgebudskabet, ganske uformodentlig havde fornyet sine Besøg hos Aline, var hende nu langt fra ikke saa uvelkommen, som tilforn. Til Belønning for sin

Opmærksomhed, der stedse blev sig selv lig, saae han sig fra Dag til Dag venskabeligere modtaget, hans beskedne Tilbud bleve i en mildere Tone besvarede, hans Ønsker vare nærmere deres Maal.

At Aline tilskrev ganske alene sine Yndigheders Magt hans stedse tiltagende Lidenskab, maa man tilgive hende. Men Hassan vidste det bedre. I den første Skræk over Efterretningen om hint Skibbrud, hvorved han tabte en betydelig Kapital, havde han vel forbandet sin utidige Tjenstfærdighed og den utilgivelige Narrestreg, at overdrage en Dogenigt, som Himmelens Vrede aabenbare forfulgte, vigtige Foretagender og det aleene for hans Ærligheds Skyld. Neppe var han kommen sig af denne Skræk, da Selims

Efterladenskab faldt ham ind, og strax derpaa ogsaa Muligheden at faae for det ham nu tilfaldne Figenforraad en bestemt lille Sum. Var ikke Selim vienfynlig alene skyld i Tabet af Skibet og den hele velberegnede Speculation? — Efterat han fuldkommen havde beroliget sin Samvittighed, aabnede Hassan egenhændig og uden Vidner Fadet. Ve ham! Fignerne vare alle lige indtil de underst liggende, gaaet i Forraadnelse. og just udstødte den Bedragne nye Forbandelser, da nogle fremrullende Guldstykker røbede det saare velkomne Bundfald. Jublende faldt han nu over Byttet, undte den afdøde Arvelader Paradisets Glæder og var ædelmodig nok til at tilgive ham hans Deel i Skibets Forulykkelse.

Meget snart begreb dog den Listige, at han ei kunde fryde sig ved den rolige Besiddelse af sin Erobring, førend han vidste, om Aline var underrettet om Hemmeligheden, og om han i dette Tilfælde behøvede at frygte for at hun vilde røbe ham. Dette var Aarsagen til hans fornyede Frieri, der lykkedes ham kun alt for vel. Aline fandt, at en rig, ædelmodig, høflig Mand var bedre, end en skibbrudden og dertil død Elsker. Hun gav efter den tilbørlige Modstand Trøsteren sin Haand, og modtog Halvdelen af Byttet, som et Bevis paa hans uindskrænkede Gavmildhed.

Tvende Aar havde hun været gift, og Selim var nu ganske glemt, da denne en Morgen bleg og hentæret traadte ind i

Værelset til hende, og forkrede af hende Opfyldelsen af hendes høitidelige Løfte og af Vennen Tilbagegivelsen af det ham betroede Gods. — Men Aline benægtede dumstristigt i Forstaaelse med Hassan, om ei den tidligere, skjøndt ved Efterretningen om hans Død opløste, Forbindelse, saa dog Hemmeligheden med Fignerne. Med billig Harme vendte Selim sig endelig bort fra hende, og vi følge nu den Elendige hen i det Herberg, hvorhen han for Øieblikket tog sin Tilflugt. Der stod han nu foran det Fad, som den Trolose i en Hast igjen havde fyldt med Figner, paa ny tilspundet, og sat det paa sit forrige Sted. — Forgjeves! Der var ingen Asper at finde, hvor ombyggeligt endog den Bedragne endnu engang

søgte paa Bunden efter dem; og selv Aline — Ulykkalige Skjebne! Efter saa mange ubeskrivelige sørgelige Erfaringer ogsaa at maatte opleve denne Sidste, den Bittreste af dem alle, det var dog sandeligt langt mere, end hans sønderknuste Hjerte, hans svækkede Legeme kunde taale. I en skrækkelig Tilstand traf den følgende Morgen ham, Aline traf den i en flygtig Anger; hin lod den Syges gode Natur ei gaae over til Fortvivlelse, denne lod Hassans Skinsyge og egennyttige Forsigtighed ei gaae over til virksom Hjelp. Selim vaagnede op af sin Bedøvelse. Med Bevidstheden vendte ogsaa Foragt for den Uværdige tilbage i sin hele Styrke, og den eneste Hevn, som han besluttede, var den, at overlade

dem til deres Samvittighed. Held ham, hvis han havde kunnet ladet det blive ved dette Forsæt! Men Nøden var stærkere end Ærekjerheden. Ængstet af trykkende Trang, krævet af Herbergets Vert, der ei længere vilde ernære en Betler, sendte han endelig den troløse Ven ved denne et Brev, der endnu engang gjentog hans billige Forlangende, og indeholdt Alt det, hvorved Ulykken kan røre og overbevise.

„Et Fad med Figner — saaledes lød Svaret — har du givet mig i Forvaring. Uaabnet og ufortæret er det kommet tilbage i dine Hænder. Har du havt Penge deri, da er det din Sag, ikke min. Tak Alines Forbøn for medfølgende Un-

derstøttelse, og en Rest af Velvillie for Overbærelsen med en Vanvittigs afsindige Beskyldning.

Opbragt over denne Forhaanelse sendte Selim det Bedlagte, der bestod i nogle faa Sølvstykker, tilbage, og overgav sin Sag til Kadi. Parterne bleve indstevnede. Klageren — i pialtede Klæder — med et fortvivlet Ansigt — forladt af den eneste Person, der i det mindste havde kunnet bevidne hans Forsæt at ville overlevere Hassan disse Penge, om end og ikke Overleverelsen selv, — fattig paa Ord og forlegen, som ikke sielden Uskyldigheden er, naar den stilles lige over for Ondskaben — havde tabt, endnu førend han aabnede Munden, og Dommeren — om han var bestukken eller han hand-

lede efter redelig Overbevisning, ville vi lade være uafgjort — dømte til Fordel for den Anklagede. Selim fik, istedenfor den Fyldestgjørelse, han havde ventet, som en Vagabond og Vanvittig, en Plads i det Forsørgelseshus, der var bestemt for dette Slags Folk, og maatte ovenikjøbet anse det som en særdeles Naade, at den ædelmodige Seiervinder, for ei at berøve ham hans sidste Kjole, betalte alle Sagens Omkostninger.

Allerede nogle Dage havde Selim raspet, under en frugtesløs Kamp mod sin ubevægelige Skjebne, medens Hassan glædede sig over at hans Ondskab var lykkedes, og uden i mindste Maade at frygte for at den skulde blive opdaget og straffet da Kalifen Harum efter Sædvane i

Skumringen gjennemstrøg Bagdads Gader. Just var han i Begreb med at vende tilbage til sit Pallads, fordi der ingen steds denne Aften vilde frembyde sig hverken noget komisk eller tragisk Stof, da i Nærheden af et indelukket Gaardsrum jublende Drengestemmer standsede hans Stridt.

Giafar! — sagde han til sin Fortrolige — Lad os gaae ind. Noget erbedre end slet Intet; desuden seer jeg gjerne glade Børn.

De gik gjennem Huset ud i Gaarden, og toge ubemærkede Plads i en Krog. Drengene legede under Anførsel af en omtrent tiaarig Dreng, som de Andre kaldte Ali, og syntes at ære som deres Overhoved. — Denne paabød nu Rolighed, da man var

tjed af den nærværende Tidsfordriv. Nysgjerrig sluttede Drengene en Kreds om Taleren.

Hører! — raabte han — Nu ville vi lege Historien om Selim og Hassan.

O ja, det vil vi! raabte Drengene.

Jeg er Kadi — vedblev hin, og slog sig for Brystet. Du — sagde han, i det han uddelte Rollerne — er Selim; Du er den Kiøbmand der har bestjaalet ham! — Du forestiller Aline — Begge I ere to Figenhandlere. Kommer nu, jeg vil sige Eder, hvad I have at gjøre.

Harum havde i sin Krog ei tabt et eneste Ord af alt dette. „Hvad er det? — hvidskede han til sin Nabo — Kjender Du den Historie?"

Ikke et Ord af den! — forsikrede

Vissiren, og med spændt Forventning hørte Kalifen nøie efter. Ali havde imidlertid endt sin hemmelige Undervisning, og satte sig nu med megen Værdighed og Anstand paa et Posttræ, der forestillede en Domstol.

Hvad bringer Du mig, Selim! — begyndte han nu med høitidelig Alvor.

Herre! jeg klager! — svarede denne — For to Aar siden gik jeg i min Vens Hassans Forretninger til Søes, og betroede ham et Fad med friske Figner, paa hvis Bund jeg, kun med min Kjereste Alines Vidende, skjulte to tusinde Guldstykker.

Og hvorfor — afbrød Ali Klageren — overleverede Du ikke ligefrem Hassan Pengene, naar han var din Ven?

Nu, hvorfor da? sagde Kaliffen halvlydeligt, om hvilken det handlede Publikum ei i mindste Maade bekymrede sig.

Fordi jeg — svarede Klageren — allerede ofte nok var bleven bedraget, og med denne sidste Levning af min hele Formue vilde jeg —.

Godt, nu videre! — raabte Ali til Klageren, der standsede midt i sin Tale.

"Min Reise var ulykkelig" — vedblev han, der forestillede Selim, understottet af den Hielp, som Kadi gav ham ved at hvidske sagte til ham. — „Jeg led Skibbrud, og kom efter mange Besværligheder, fattig og pialtet, for faa Dage siden igjen tilbage. Forestil dig, vise Kadi, min Forbauselse! Aline er Hassans Kone. I det Fad, som den Troløse siger

at han ei engang har rørt ved, findes kun Fignerne, men Guldstykkerne ere forsvundne. Mine Bønner og Taarer bleve paa en foragtelig Maade afviste, det skjendige Par nægter Alt. Om Retfærdighed, vise Kadi! de Troendes Beherskers Yndling! anraaber jeg for dit Aasyn.

Ved Prophetens Skjeg! sværger jeg — raabte Ali — Den skal vederfares Dig, hvis du taler Sandhed.

Den fuldkomneste Tydelighed! — hviskede Kalifen hemmeligt til sin Nabo.

Har du — vedblev nu Kadi — nogle af Fignerne hos dig?

Selim sagde ja, og trak to eller tre Flintestene frem, og leverede Dommeen dem.

Man fremkalde Hassan! — befalede nu Ali. Hassan kom.

Kjender du denne Mand? — sagde Ali rolig til den Anklagede.

Prophetens Udvalgte! Kalifens Sværd! ja, jeg kjender ham — svarede Hassan.

Vel an! — afbrød Kadien ham — saa gjentag din Klage, Selim!

Det skede. Frak vedblev Hassan at nægte, trodsig roste han sig af de Velgjerninger, som han havde vist en Uværdig, og til Slutning paastod han eftertrykkelig, at et Menneske, — som kun overlagt Ondskab eller Vanvittighed kunde have forledt til denne Handling, maatte i det første Tilfælde tilkjendes en velfortient Straf,

i det andet for stedse gjøres uskadelig.

Det vil jeg vel lade blive! — raabte Ali — Et sligt Bevis kan i al Fald Achmet (saaledes heed den virkelige Kadi) lade sig nøie med; hos mig gjelder det ikke.

Hos mig ikke heller! — sagde Kalifsen forundret til Vissiren. — Alligevel veed jeg paa nærværende Tid intet Middel til at opdage Sandheden.

Figenhandlerne! — befalede Ali den ham omringende Vagt.

Moslems! — raabte han til dem, da disse traadte frem — Ved den store Prophet og ved Eders Liv, taler uden Falskhed, som det egner Troende! Hvor længe kan vel friske Figner holde sig?

Sex Maaneder i det høieste, stræn-ge Herre! — svarede hine.

Og hvor gamle — spurgte Ali, i det han foreviste Flintestenene — anse I dis-se for at være?

Herre! sagde Drengene eenstemmigt — disse Fingre ere af dette Aars Vext.

Skurk! — raabte Ali til Forræderen med en tordnende Stemme og med Øine, der glindsede i Gjenskinnet af den nylig opstaaede Fuldmaane — Og du har ikke rørt ved Fadet? bekjend, du er overbeviist!

Forskrækket kastede Hassan sig for den Fortørnede ned paa Jorden og tilstod. Ali vinkede. Vagten førte den Skyldige bort, og Kadi blev alene. Nu blev Aline frem-kaldt.

Din Mand! — begyndte Ali ven-

ligt, — har nylig bekjendt sit Tyverie. Uden Tvivl var du uvidende om hans Forbrydelse. Gjenerstatning af det Stiaalne skal være hans Straf. Selims Forbøn redder ham Formue og Liv. Men dig skiller min Dom fra en Troløs, som du sikkert ei længere vil tilhøre. Du elskede Selim; drag bort med ham, og deel hans Armod.

Herre! udbrød Aline, og kastede sig for Dommerens Fødder — Jeg er skyldig, og vidste Alt. Jeg er Selim uværdig. Lad mig blive ved at være min Mands Kone!

Længere kunde Ali ikke styre sin Forbittrelse. Bort! — raabte han med en frygtelig Stemme — Dig skee, som du har sagt! "

Bedende tog nu Selim Ordet. Forbarmelse for Begge! raabte han. — "Ti!" sagde Kadi, og befalede at føre Forbryderen frem.

"Man hænger ham op i Galgen fra Aften indtil næste Aften! — saa talede Ali med høitidelig Værdighed — Hans Hus og Formue tilhøre Selim, og Aline, der forsmaaede den Bedragedes Haand, være hendes Livstid hans livegne Slavinde!" —

Legen var ude. Jublende og med Frydeskrig løb Drengene mellem hinanden, og Ali sprang ned af Dommersædet, for ved en venskabelig Omfavnelse at gjøre de Fordømte igjen ærlige. — Harum var imidlertid bleven til en Billedstøtte. Endnu stedse saae han stivt paa den Plet, hvor Ali nylig havde haandhævet Ret-

færdigheden, og Giafar vovede endelig at erindre sin Herre om at gaae hjem.

Ved dit Hoved! sagde Kalifen nu, da han vaagnede op af sin Eftertanke, med truende Alvor — Læg nøie Mærke til dette Hus og den Dreng, hvis Visdom jeg beundrer? udforsk denne hele Sag med alle dens Omstændigheder, og i Morgen saa tidligt som muligt maa du berette mig, hvad du erfarede! "— Giafar lagde til Tegn paa sin Lydighed Haanden paa sit Hoved, og, uden at tale et Ord mere, vendte Kalifen tilbage til Palladset.

Opvaagnet med Morgenrøden, raabte han adskillige Gange til Slaverne i Forgemakket, om Vissiren endnu ikke var der. Endelig kom denne, og neppe lode Harums utaalmodige Spørgsmaale ham komme til at tale. Hans Beretning in-

beholdt en kortfattet Skildring af Sagens Omstændigheder, og det — Tak skee Ministerens gode Villie! — fuldkommen overensstemmende med Sandheden.

Velan! — raabte Monarken opbragt — I Øieblikket bring Drengen ind til mig, og indstevn Parterne, tilligemed de virkelige Figenhandlere, ved den tredie Vøntime for min Trone. Forglem ogsaa ikke at bringe nogle Figner med, som du, paa det at man kan betage Forbryderen den Udflugt, at de skulde vare ombyttede, selv maa tage af Fadet. Gaa, men ti saa længe, hvis dit Liv er dig kjert! "—

Skjelvende mødte Drengen. Tilligemed ham trængte den bekymrede Moder, der var bleven forstrækket ved denne plud-

felige Befaling, sig frem, og omfavnede med tilhyllet Ansigt Kalifens Knæe.

"Vær uden Frygt!" — trøstede denne — din Søn skal intet Ondt vederfares, saafremt han gjør, hvad jeg siger ham. Ved Allah! endnu før Aften skal han, sikker paa min Naade, vende tilbage i dit Hus! „ — Beroliget gik nu Moderen, og ogsaa Ali saae nu langt mere behjertet den venligt smilende Kalif i Øiet.

Du har i Gaar Aftes — begyndte denne — rosværdigt forvaltet Kadis Embede. I Dag skal du sidde paa min Trone, og den virkelige Selim skal frembringe sin Klage for dig. Jeg forlanger Intet af dig, min Søn! uden at du Ord for Ord siger og gjør, hvad du sagde og gjorde i Gaar." — Inderlig glad over at see

den saa frygtede Indstevning faae sligt et Udfald, lovede Alt villig Lydighed. Harum, tilfreds med dette Løfte, skjulte Drengen i sit inderste Gemak, og bar selv Spise ind til ham.

Den bestemte Time kom. Assondrede ventede de Indstevnte paa Befalingen at træde ind. Nu aabnede Flsiderne sig. Hvor forundret bliver ei den Skyldige, da han seer paa Prophetens Trone en Dreng, hvis ildrøde Kappe — Dommerembedets Udmærkelse — straaler ham truende imøde! — Ved Siden af Tronen sad den alvorlige Regent paa en guldbroderet Stol, og for ham snedkaste-de nu Selim og Hassan sig paa deres Ansigter.

Staae op! — bød Kalifen — I Allahs Navn, ve den Skyldige! Denne

Dreng vil nu træde i mit Sted! Eder og Alle, der her ere forsamlede, befaler jeg at adlyde ham, som mig selv."

Venlig vinkede han herpaa til den forskrækkede Ali, og gjort modig ved Kalifens opmuntrende Blik begyndte den Lille. — Sagen gik den samme Gang, som den forrige Dag. Hassan, der imidlertid var kommen sig af den første Skræk, og var vis i sin Sag, nægtede. Giafar trak nu nogle af de Figner frem, som Verten i Gjestgivergaarden havde taget istedenfor Betaling og til Lykke endnu ikke havde solgt, i det han forsikkrede, at de vare af Selims Fad. Ogsaa disse bleve af de beedigede Kjendere erklærede for at være af dette Aars Høst, og Hassan bekjendte, at han var skyldig. Det samme gjorde Aline; ligesaa vel, som den, der

den forrige Dag forestillede hende, vilde hun heller dele Sultens Rigdom, end den Bedragnes Armod. — „Naade for Begge!" raabte ogsaa den virkelige Selim. Indtil dette Øieblik havde Ali holdt sig brav, men her ved det vanskeligste Sted i den hele Sag, taug han, og saae tvivlraadig paa Kalifen.

Fuldend! — bød Monarchen med en tordnende Stemme.

Saa hænger man — raabte Ali med Harme — Forræderen op i Galgen; hans Hus og hans Formue tilhøre Selim, og Aline være hendes Livstid dens livegne Slavinde, som hun hialp at bedrage.

Saaledes skee det! — raabte Regenten i sin Vrede og stod op. Nu blev Ali forstrakket, sprang over Hals og Hoved ned af Tronen, og forenede sine Bønner

med det dømte Pars Jammerskrig, og med den ædelmodige Selims Forbøn. Forgjeves! "Hassan hænges!" sagde Harum med et saadant Eftertryk, at hine bleve stumme — Men hvis Selim — blev han ved — ogsaa endnu har Lyst til at tilgive denne Troløse, saa gjøre han ved sin Slavinde, som han lyster.

Nu et Ord med dig, Kadi! — sagde Monarchen til denne, der mere død end levende havde bivaanet denne Ret. — Maaskee ville der ved nøiere Undersøgelse være komne Ting for Lyset, der nødte mig til at give Hassan dig til Ledsager paa hans nærværende Gang. Det være dermed nok, at du, uværdig dit hellige Embede, og om endog ikke en bestukken, saa dog en skjødesløs Dommer, fra nu af er affat fra dit Embede. Den-

ne Dreng skal opdrages paa min Bekost-ning, og han vorde din Efterfølger, og dig selv, der var saa hastig beredt til at dømme en Uskyldig til at raspe, giver jeg i fem Aar Tid til at fortryde din Uretfærdighed i det samme Hus, hvorhen du viste hin. —

Kalifen holdt Ord. Ali voxte op til Mand, blev Kadi, endelig i Giafars Sted Vissir, og endnu paa sin Dødseng priste hans Herre det lykkelige Valg af sin tro Tjener, i hvis Hænder han nedlagte Formynderskabet for den mindreaarige Tronarving og Rigets Velfærd.

Sjeleadel.

En italiensk Novelle

fra

det femtende Aarhundrede.

„Metelli, hvor det er en skjøn Mand!“ udbrød med den høieste Beundring Agnese, da hun otte Dage efter sit Bryllup vendte tilbage med sin Ægtefælle fra en Spadseregang og blev staaende uden for Døren til det Hus, hvori de boede. „O see kun, hvor han med sin majestetiske Gang saa rolig kommer op ad Gaden.“

„Og Du kjender ikke den Mand, som alle Børn i den hele Stad kjende?

Det er vor ædle Herr Lucius Viraldus. Hvis alle Borgere agtede ham saaledes som de burde; hvis de fulgte hans Foreskillinger, ak, gode Agnese! den evige Krig, som vi Genuesere saa længe til vor Skade have ført med Venedig, ville nu være endt! vi ville leve i Ro, og denne Ro ville lægge Grunden til Genuas Lykke.

„See, see kun, kjære Metelli! hvor han udmærker sig blandt Hundrede, der gaae omkring ham og ved Siden af ham i den lange Gade. Jo nærmere han kommer, desto mere udvikler hans skjønne Figur sig.“

„I Qvinder see dog stedse kun paa Formen!“ bemærkede Metelli næsten fortrædelig: „endnu langt ædlere, end skjøn er vor Herre Viraldus, En af de

Første af Genuas Borgere, der beskytter vore Love og vor Frihed, hvem selve Adelen elsker, skjøndt denne sætter sig imod Alt, hvad der hedder Borger. Allerede hans Fader var en ædel, meget ædel Mand. Ham har Genua meget, saare meget at takke for sin Frihed. Men der overdriver man nu Alt, og fordærver med sin Forbedringssyge Alt, hvad der er godt. Det indseer vor ædle Viraldus meget vel, og, som sagt, man skulle adlyde ham, det ville snart gaae os langt bedre.“

Saa kjedsommelig endog en slig Lovtale paa enhver anden Tid vilde have været for Agnese, saa hørte hun den dog ikke nu uden Velbehag; thi det forekom hende, at den skjønne Mand, der havde

vakt hendes Opmærksomhed, stedse blev skjønnere, jo nærmere han kom. Viraldus gik endelig tæt forbi dem, hilsede dem venligt, og denne Hilsen glædede Agneses Hjerte. Hun saae efter ham. Viraldus kastede et Blik tilbage, og hans Øie traf paa hendes. I sin Uskyldighed tilskrev hun dette Blik kun Tilfældet, som det ofte pleier at være, naar man uden Hensigt seer sig om. I det hun vilde forlade Døren, saae hun endnu engang hen til det Sted, hvor Viraldus gik, og hans Øie traf anden Gang hendes, og som det syntes hende, nikkede han endog venlig, langt venligere end første Gang, ad hende. Agnese rødmede og fløi hastig ind af Døren.

Endnu Dagen derpaa talte hun meget om Viraldus, og hendes Mand

hørte det meget gjerne; thi han kunde nu igjen give sit Hjerte, der saa at sige kun var opfyldt af denne Gjenstand, frit Løb, og han var uudtømmelig i sine Lovtaler over ham.

Efter nogle Dage kom Viraldus til Metelli. Da han traadte ind i Stuen, forstrækkedes Agnese, hun rødmede, neiede og ilede ud af Stuen. Hun var i en besynderlig Stemning, snart vel, snart ilde tilmode. Viraldus bestilte sig noget Arbeide hos Metelli. Metelli var ude af sig selv af Glæde over at værdiges denne Ære. Længe talte Begge med hinanden. Agnese skulde just bruge noget Tøi, der laae i hendes Mands Værelse. Hun biede fra Tid til Tid, da hun troede, at Viraldus dog snart maatte

gaae. Og sidste blev han endnu længere. Hun saae sig endelig nødt til at hente det Tøi, som hun behøvede, i Værelset. Neppe var hun traadt ind i Stuen, før Viraldus kom hende imøde, greb hendes Haand, og sagde hende saa mange smigrende Ting, at Agnese ei vovede at løfte sine Øine i Veiret. Metelli formodede hos den ædle Viraldus inge Ondt, og glædede sig over, at hans Kone behagede Viraldus saa vel, fordi han ikke vidste, at mange Mennesker synes bedre, end de ere. Agnese forsvinde sig snart igjen ud af Stuen.

Viraldus tilbød den gode Metelli Forskud, naar han derved i sin Næringsvei kunde gjøre sig betydelige Fordele. Metelli afslog for nærværende Tid dette

ædelmodige Tilbud, da han endnu havde ingen Børn, og hans Fortjeneste var tilstrækkelig til at forskaffe ham tarveligt Udkomme; men han forbeholdt sig, at han i Fremtiden torde gjøre Brug deraf.

Viraldus lovede ham dette høitideligt, tillod ham at komme, naar han vilde.

Metelli leverede ham det bestillte Arbeide, og Viraldus var meget tilfreds dermed. Snart kom denne atter og bestillte nyt Arbeide. Hans Forbon havde anbefalet Metelli til de rigeste Familier. Neppe kunde han faae alt det Arbeide færdigt, som man bestillte hos ham. Metellis Velstand tog til fra Dag til Dag. Engang havde han meget travelt. Viraldus skulde have det Arbeide, han

havde bestilt hos ham, til en vis Time. Han bad Agnese at bære det hen til Viraldus. — Agnese klædte sig paa; enhver Sløife blev mynstret, Speilet maatte forrette den strengeste Konstdommers Embede. Hun gik med bankende Hjerte, og Viraldus lod hende komme ind til sig. Han roste hendes Mands Arbeide, han smigrede hende; hun maatte sætte sig ved Siden af ham; sagte trykkede han hendes Haand. Agneses Blod begyndte at koge. Hun var yderlig forlegen og hun søgte at flye. Viraldus holdt hende tilbage, og den huldе Undseligheds Rødme paa hendes Ansigt gav hende kun endnu mere Yndighed i hans Øine. Han gav hende en anselig Foræring, og som det syntes, uden nogen

Hensigt. Agnese vægrede sig ved at modtage den. Hans Grunde, og den Maade paa hvilken han gav hende den, var alt for overtalende. Hun modtog den, takkede og forlod med bluffende Kinder Viraldus, der dog ved hendes Hjemkomst, da hun nøiere overveiede hvad han havde sagt, mere tabte end vandt i hendes Hjerte. — Hun dulgte ikke sine Betænkeligheder for Metelli, og denne smilede letsindig over hendes Hjertes ædle Enfoldighed.

Efter nogen Tid hendte det sig atter, at Agneses Mand ei kunde forlade sit Arbeide, og bad derfor hende at levere det bestilte Arbeide til Viraldus. Agnese vægrede sig. Metelli, den godmodige Me-

telli, der var fri for al Mistanke, bad hende saa længe, til hun gav efter.

Med et tungt Hierte nærmede hun sig Viraldus, og traf ham i een af hans svageste Timer. Han behandlede hende med megen Agtelse; hun maatte atter sætte sig ved Siden af ham. Hans Lidenskab steg med ethvert Øieblik høiere, jo mere Agnese søgte at trække sig tilbage. Han bad om et Kys. Agnese nægtede ham det med den reneste qvindelige Sædelighed. Viraldus omfavnede hende. Hun sled sig ud af hans Arme. Han lukkede Døren i Laas. Agnese kastede sig for hans Fødder, og besvor ham at skaane hendes Ustyldighed, og ei fornærme hendes Troskab, der ene udgjorde hendes Lykke. Viraldus faldt i Forundring over

Agneses ædle Tænkemaade. Med tilsyne-ladende Kulde lod han hende gaae, og fattede den Beslutning, aldrig igjen at see hende. Men fra Time til Time blev hans Lidenskab heftigere, og allerede den næste Morgen var han atter i Metellis Hus. Af den Upartiskhed, af den uforan-drede Hjertelighed, med hvilken Metelli, som sædvanligt, kom ham imøde, slutte-de han sig til Agneses Taushed, beundre-de hendes Klogskab, og ærede hendes De-licatesse. Fra den Tid af besøgte han daglig Metelli, og den Skaansel, hvor-med Agnese endnu fremdeles behandlede ham, gjorde ham endelig saa drtslig, at han mistjendte den ædle Kones fine Følel-se, og ansaae hendes forrige Modstand for Forstillelse og Maske. Han tillod sig un-

dertiden at sige Agnese Smigrerier lige i Øinene, hvorover hun rødmede, men hendes Mand optog dem meget venligt og ansaae dem endog for en Udmærkelse og særdeles Ære. Ei sjeldent blev han vred, naar Viralbus var gaaen bort, fordi hun opførte sig saa fremmed og tilbagestødende mod en Mand, som han dog havde at takke for sin hele Velstand. „Mit gode Barn!" føiede han til: „den, der siger en smuk Kone nogle uskyldige Smigrerier i hendes Mands Nærværelse, har vist intet Ondt i Sinde. Du gjør ham derved aabenbare Uret, og hvis han ei havde et saa ædelt Sindelav imod os, havde han ofte kunnet føle sig fornærmet."

Agnese hørte disse Bebreidelser med

Taalmod, søgte enten at undskylde sig saa godt, som muligt, eller at tie, for ei at vække hendes Mand af hans skjønne Drømme, og for ei at strøe Mistankens Sæd i hans rolige Hjerte, da hun frygtede for, at den gjensidige Fortrolighed, der gjorde deres Ægteskab saa lykkeligt, ellers let kunde svækkes.

Viraldus havde saa ofte, og stedse forgjeves, søgt at træffe Agnese alene. Endelig lykkedes det ham. Forretninger bød Metelli at være en hel Dag ude af hans Hus. Viraldus havde strax erfaret det og benyttede denne Leilighed. Agnese bad ham, at han denne Gang vilde afkorte sit Besøg og skaane hendes gode Rygte. Viraldus søgte at formilde hendes Ængstlighed ved spidsfindige Mod-

grunde; Agneſe modſtod diſſe ſaa vel ſom hans Bønner. Han trak hende med Heftighed hen til ſig; tilſvor hende den varigſte, inderligſte Kjerlighed og bandt en Guldkiede af ſtor Værdi om hendes ſnehvide ſkionne Hals. Agneſe reev Kjeden haſtigt af, og gav ham den tilbage med Foragt. Viraldus beſtormede hende med nye Bønner. Agneſe tilſtod, at hun agtede ham, at hun endog vilde finde ſin høieſte Lykke i hans Kjerlighed: „men Viraldus!" ſagde hun med Beſtemthed til ham, „tænk paa vore Forhold. Tør en ædel Mand, ſom De, nære i ſit Hjerte Ønſker, der føre til Forbrydelſer?" Hun henviſte ham til hans Pligter, og viſte ham et Maleri, hvor han var ſkildret ſom Fader og Æg-

tefælle, med saa levende Farver, at han forskrækkedes for sig selv. Dog forledte hans Lidenskab ham saare snart igjen til at begaae nye Ubesindigheder, og han vovede voldsommere Forsøg paa at forføre Agneses skyldfri Hjerte. Hun stødte ham fra sig og undflyede hans Omfavnelser.

Hendes Mand kom tilbage; og hun forlang ham endog denne sidste Fornærmelse af Viraldus.

Viraldus kom ikke igjen i Metellis Hus. Metelli yttrede sin Forundring derover, da nogle Dage vare forløbne, og Viraldus ikke, som han pleiede, havde besøgt ham! „der maa have tildraget sig noget Vigtigt i Genua, hvilket har berøvet os hans Nærværelse: eller skulle

han maaskee være syg?" Han gik endelig selv hen til Viraldus, for nøiere at underrette sig, og Metelli blev høfligt modtaget af ham. Viraldus takkede ham for hans Deltagelse; undskyldte sig med sine mange Forretninger, forsikkrede, at han endnu nærede samme Venskab for ham, og lovede snart at besøge ham. Glad vendte den godhjertede Metelli, som man let kunde bedrage, tilbage til sit Hjem, fortalte sin Kone, at Viraldus havde modtaget ham meget venligt, og — Agnese kunde ei bare sig for at smile over hans Fortælling.

En Maaned gik hen efter den Anden, dog Metelli var og blev glemt af Viraldus. Bestillingerne af Viraldus vare fra Tid til Tid stedse blevne færre

og saa snart Viraldus trak sig tilbage, trak ogsaa de Fornemme og Rige sig tilbage. Metellis Velstand aftog kjendeligt.

„Kiere Agnese!" sagde han engang, da et Blik i Fremtiden formørkede hans Øie, og gjorde ham vemodig, og næsten modløs; „hvorved have vi forskyldt det af vor Velgjører, at han slaaer Haanden af os. Ildesindede Mennesker have vel undertiden søgt at berøve os hans Tillid; men han har sikkert aldrig troet dem: thi dertil tænker han alt for ædelt. Ogsaa er jeg overbeviist om, at jeg har leveret ham de skjønneste Arbeider, som det var mig muligt at gjøre. Fra denne Side kunne jeg altsaa vel være rolig; men kjære Kone! skulle ikke Din under-

liden alt for kolde Opførsel, der ofte har fraperet mig, have fornærmet ham? den synes undertiden at røbe Mangel paa Tillid; Intet krænker gode Mennesker mere, end naar de see deres gode Hensigter miskjendte; Du veed, at jeg nogle Gange har gjort Dig opmærksom derpaa."

En Taare trængte sig ved disse Ord frem i Agneses Øie, som hun søgte at skjule for hendes Mand. Men da han oftere gjentog disse Ord, faldt de, som haarde, ufortjente Bebreidelser, tungt paa hendes Hjerte. Hun omfavnede sin Mand. „Gode Metelli! lad os hellere være fattige end foragtede," sagde hun, og hendes Taarer randt ned over hendes Kinder. Ak, for alle de Skatte, som

Du kunee have samlet Dig, ville Du hverken kunnet have gjenkjøbt min Roligbed eller Din Ære. Min Stolthed, min Lykke bestaaer alene deri, at være Din tro Kone!"

Metelli forbausedes, forstod sin Agnese, og det gjorde ham ondt for den store Mand, som han i sit Hjerte havde æret som en Afgud, og der dog under Venskabs Maske saa dybt kunde krænke ham, og synke ned til det nedrigste Menneske.

Den gode og saa grusomt bedragede Metelli bad indstændigt sin tro Agnese, at gjøre ham fortroligere med hendes Hemmelighed. Hun omfavnede ham og bad ham, i det en høi Undseelses Rødme udbredte sig over hendes Kinder, at saa-

ne hende for at fortælle om Viraldus's forgjeves gjentagne Forsøg paa at forføre hende. Metelli ærede hendes fine Følelse, og talte aldrig igjen i hendes Selskab om Viraldus. Begge besluttede i Stilhed at lide, og ved fordobblet Flid at erstatte det, som Viraldus's ærefløse Ubestandighed havde berøvet dem. Mangehaande Ulykkestilfælde satte den redelige Mand tilbage, og hverken hans Flid, eller hans Dueligheb, eller hans dydige Kones Sparsommelighed kunde sikkre dem for Næringssorger, og dog veeg aldrig Tilfredsheden fra deres Sjel. Deres Ægteskab blev velsignet med tre elskværdige Børn. Agnese var deres ømme Opdragerske, hun blev og deres Lærerinde.

Metellis Sundhed laae under for hans Flid og Sorg. En langvarig Sygdom styrtede ham i den dybeste Armod. Intet var for dyrebart for Agnese, naar hun derved kunde lindre hendes Mands Lidelser; hun solgte sit Brudesmykke, og endnu mange Ting, der vare hende meget kjere, om endog ofte med en skjult Taare, dog uden lydelige Klager, og ganske hemmeligt, for ei at formere hendes Mands Lidelser, saa snart hun kun derved kunde skaffe ham nogen Lindring, om endog kun for nogle faa Dage. Han døde og efterlod hende med hendes tre Børn i den største Elendighed. Med den ædleste Kjerligheds og Troskabs Taarer ærede hun hans Minde, og kun Kjerlighed til hendes Børn lod

hende undertiden glemme hendes billige Smerte. Alt opofrede hun for at kunne give sine Børn; selv led hun Mangel for ei at afkorte dem deres Fornødenheder; tog ei sjeldent til sit Arbeide Natten til Hjelp; men med sin høieste Anstrengelse kunde hun dog ikke mere, da Priserne paa Livets Fornødenheder daglig steg, tilveiebringe den nødtørftigste Underholdning for sine Børn. Hendes Hjerte blødte, da hun endelig maatte berøve sine Børn en Deel af den Næring, de pleiede at faae. Mine Børn! sagde hun med beklemt Bryst, " vi maa give Fidele bort; jeg er neppe mere istand til at forskaffe Eder, end sige denne Brød. "

„O lille, gode Moder! hvorledes?

Du ville, Du kunne tage vor gode, tro Fidele fra os? " spurgte de meget vemodige.

„Ak, naar vi skulle miste denne, hvorfra skulle vi da have Glæde?" sukkede den lille Carlo.

„Naar Du græder, og gjør os alle saa bedrøvede, saa at vi maa græde med Dig, da kommer Fidel, logrer for os, seer venligt paa os, og leger med os, og opmuntrer os igjen," sagde den lille Laura.

„Mine gode Børn!" svarede Moderen: „det ville være Synd, hvis jeg vilde føde en Hund, da jeg næsten ikke mere kan give Eder saa meget, at I kan spise Eder mætte."

„Vi ville dele med Fidel, Du skal ikke give os mere Brød end før: jeg beder, jeg beder Dig, gode Moder!" sagde Carlo igjen.

„Og har Du ikke saa ofte fortalt os," bemærkede Laura, „hvor tro Fidel stedse har været; hvorledes han engang har reddet vor salig Fader paa en Reise baade Penge og Liv, da Røvere overfaldt ham, og hvorledes han før havde ladet sig slaae ihjel, end at man torde have tilføiet Fader noget Ondt. Og, gode Moder! hvor trolig har Fidel bevogtet vor Bolig, naar vi alle gik ud at spadsere, skjøndt han saa gjerne vilde følge med os. Gode, bedste Moder! vi vil kun spise os halv mætte, og vil gjerne dele med Fi-

del, kun lad os ikke være utaknemmelige mod Fidel," sagde Laura.

Inderlig rørt trykte Agnese sine Børn op til det moderlige Hjerte, hvori endnu aldrig den saligste Glæde saaledes havde været blandet med den bitreste Vemod, som i dette Øieblik. „Ja, mine Børn! Fidel skal ikke blive forladt af os, han skal dele den sidste Bid Brød med os."

Carlo og hans ældre Søster hoppede hen til deres Yndling, der laae paa en gammel Pude, og ganske bedrøvet havde ventet paa sin Dom. „Glæd Dig, Fidel!" sagde Carlo! „Du bliver hos os; men vær nu kjønt lydig, hører Du? Ellers tale vi aldrig igjen et godt Ord for Dig." „Carlo ilede nu hen til sin yngre Broder, der laae i Sengen, da han

i nogle Uger havde været meget syg, og meddelte ham sin Glæde, og den lille Syge havde en inderlig Fornøielse.

Agnese troede, at hendes sørgelige Skjebne ei kunde stige høiere, da hendes Vert en Morgen tidlig med tindrende Øine traadte ind i hendes Værelse, fordrede den først for nogle Dage siden forfaldne Husleie, og svor, at han ei vilde taale hende en Dag længere i sit Hus, hvis hun ikke endnu den samme Dag, eller i det seneste den næste Dag, betalte Leien. Agnese bad kun om nogle Ugers Eftergivelse; forestillte den grove Mand sin Ulykke, erindrede ham om de forløbne Tider, hvor nøiagtig hun og hendes Mand altid havde betalt ham deres Leie, men forgjeves, han blev ved at

paasaae, at Leien i det seneste inden næste Dags Aften maatte være betalt, hvis ikke vilde han overlevere sin Fordring til Retten, og uden Skaansel lade hende kaste ud af hans Hus. Børnene hørte Værtens Trudsler, saae Moderens Taarer, de omfavnede den følesløse Mand med deres smaa Arme; bade ham indstændigt, at han ei vilde gjøre deres Moder ulykkelig. Med Foragt stødte han dem tilbage; skjældende og støiende ilede han ud af Værelset, og slog Døren i efter sig, saa at hele Huset rystede.

Midt i hendes Fortvivlelse opsteg i Agneses Hjerte en Tanke, for hvilken hun paa enhver anden Tid vilde have gyset tilbage. „Betro Lucius Viraldus dine Lidelser," lød det i hendes Inderste

„Hvorledes," udbrød hun, i det hun forrettede en lille huslig Syssel, hvorved hun var bleven noget koldere: „hvorledes, hvis Lucius Viraldus's Lidenskab endnu ikke var udslukt, hvis Opofrelsen af Din Dyd skulle være Prisen for hans Hjelp!" Hendes Hjerte bankede høit. „Aldrig, aldrig skal det skee! Langt heller tager jeg mine Børn ved Haanden, og beder de Forbigaaende om en Almisse. Mit Exempel skal oplive mine Børn og være deres eneste Rigdom! Dog — hvorledes kunne disse forgrædte Øine, hvorledes disse mine blege indfaldne Kinder, hvorledes kunne en Figur, som Kummeren har berøvet alle Yndigheder, have noget Tillokkende for hans Øine? „Hun omfavnede sine Børn og tog Afskeed fra dem.

Med skjelvende Haand greb hun Dørklinken, og kastede et Blik mod Himmelen. "Ak, Gud! hvormeget formaaer ei et Moderhjerte!" sagde hun med et Suk og forlod ei uden Taarer sit Værelse.

Med bævende Knæe gik hun hen til Viraldus, blev mældt og strax indladt. Viraldus kom hende venlig imøde; han blev heftig rystet ved Synet af hende. Hun kastede sig for hans Fødder, og hendes Taarer gvalte Ordene paa hendes Læber: "Døden, der berøvede mig min Mand for et Aar siden, har styrtet mig i den dybeste Elendighed. Uden Venner, uden Formue, uden nogen anden Tilflugt seer jeg mig givet til Pris for Hungersdøden. Rolig vil jeg see den i Øinene; men mine Børn, mine tre ulykkelige

Børn! Ædle Herre! De forsikkrede mig engang om Deres Agtelse; forbarm Dem over en Ulykkelig; vær ædelmodig, var retfærdig!"

Viraldus løftede hende op, forsikkrede hende om sin Agtelse, tørrede en Taare af hendes Øie, og lovede hende den menneskekjerligste og virksomste Hjelp. Hun maatte sætte sig ved hans Side, og fortælle ham Alt, hvad der var vederfaret hende, siden han sidst havde seet hende.

"De skal see," sagde han: "at De ei har taget feil, og at jeg ei er uværdig Deres Fortrolighed. Bi kun nogle Øieblikke; snart er jeg igjen hos Dem."

Han gik ud af Værelset og vendte snart tilbage. "Deres høie Dyd," sagde han til hende, i det han greb hendes

Haand, "har opfyldt mit Hjerte med Ærefrygt. Overbevis Dem om, kjære Metelli! at jeg ei vil misbruge Deres Ulykke. Min Kone er tilfulde bekjendt med det Forhold, hvori jeg fordum levede med Deres Mand, følg kun med mig ind til hende."

Med aabne Arme kom Viraldus's Kone hende imøde, blev Agneses Velgjørerinde, og endelig hendes fortroligste Veninde. Fra denne Dag af forvandledes Agneses Kummerstaarer til Glædestaarer.

Lucius Viraldus talte fra den Time af aldrig mere alene med Agnese, aldrig uden i hans Kones Nærværelse, og retfærdiggjorde nu ogsaa for hende den ædle Charakter, som hele Genua ærede i ham. Hans Tro paa qvindelig Dyd var ved den

tro Agnese bleven bestyrket, den havde gjengivet ham til sin Ægtefælle og hans Familie. Hans Agtelse og hans Taknemmelighed lagde Grunden til Agneses og hendes Børns Lykke.

Huslig Lykfalighed,

eller:

Denne Gang havde Onclen ikke lidet taget feil.

Leonore og Auguste, der vare Søstre, bleve almindelig regnede blandt de skjønneste, dydigste, og, hvad der nu ei skal betyde mindre hos den unge, ja undertiden endog hos den ældre, mandlige Verden, blandt de rigeste Piger i den By, hvori de levede. Meget tidligt havde de mistet deres Forældre, og deres Opdragelse var betroet til deres Moders gamle Søster, der var Enke; men Formynder-

skabet blev betroet deres Onele, en meget anselig Kjøbmand og en meget retskaffen Mand, der endnu ovenikjøbet var en gammel Peberfvend. Madame Beiman, dette var Navnet paa Leonores og Auguftes Pleiemoder, hørte ingenlunde til hine Tanter, der ere utilfredse med Verden, fordi de enten ere alt for egensindige, eller ei føle sig istand til at gaae frem med Tiderne, og derfor volde deres yngre Medsøstre al mulig Fortred. Hun opdrog derimod sine Yndlinger med et fast Blik paa den nærværende Tid, om hun endog ikke altid var tilfreds med samme, nærede mangen Bekymring for den stedse stigende Luxus, og saae ei uden glade Erindringer tilbage paa de forbigangne Tider og hendes Ungdom. Men

desto strængere svar Onclen, der meget ofte sagde til Pigerne: "I maa være sparsomme, I maa lære at holde tilrade; Modejournalerne tillade Eder ei at beholde en Rødskilling:" og uophørligt trættedes han med sin Svigerinde, fordi Pigerne havde Slæb paa deres Klæder, hvortil Skrædderen brugte endeel Tøi, der dog tilsidst ikke nyttede til andet, end at man dermed i tørt Veir jog ærlige Folk Støv i Øinene. Ikke mindre rystede han paa Hovedet, naar han hvert Aar fandt fire til fem Klædninger for enhver af Pigerne anførte paa Regningen. "Du milde Himmel!" udbrød han: "hvad vil Enden blive derpaa! Fordum kunde Mødre og Døttre i tre til fire Aar komme ud med een Klædning, og vare stedse ren-

lige og stedse pyntede! Dog al hans Hidsighed uagtet var Onclen inderlig god. Hellere havde han lagt hundrede Rigsdaler til af sin egen Lomme, før han skulde have formindsket sine Mynlingers Capital for en eneste Skilling, naar Regningerne vare saa store, at Renterne ei vilde slaae til!

Til Leonore, den ældre Søster, friede en ung Baron, Herr von Thalheim. Hans Tilbud vare meget glimrende; han var af god Familie, besad tvende Godser, og beklædte endog et anseligt Embede. Den forsigtige Oncle søgte paa en fin Maade ved sin Consulent at indhente de nødvendige Oplysninger om, hvorledes det omtrent stod sig med Herr Baronen, hvorledes hans Godser vare

beskafne; og overalt havde Consulenten indhentet de fordelagtigst Efterretninger. Vel hørte den gode Oncle, at Baronen for nogen Tid siden skulde have været noget udsvævende, men han trøstede sig dermed, at det nok snart vilde give sig, fordi en fornuftig og vittig Kone endog veed at forbedre den mest udsvævende Mand, hvilket allerede er bleven bevist ved hundrede Exempler. Han spurgte derfor Leonore, om hun ogsaa virkeligt elskede Baronen? om ikke maaskee Kjærligheden forblindede hende, fordi det migrede hendes Forfængelighed, at blive en Frue von —? han dulgte endog ikke for hende, at han havde bestemte Efterretninger om, at Herr Baronen fordum havde ført et temmelig frit Levnet.

Og Leonore svarede, at Ingen af de unge Mænd, som hun kjendte, behagede hende saa vel, som Baronen; at han som Mand vilde forbedre sig, og at Kjerligheden taalte Alt, leed Alt.

"Deri har Du Ret," svarede han: "Kjerligheden lider Alt, Kjerligheden taaler Alt; men denne Liden og Taalen maa kun ikke blive alt for stem; man kommer ellers tilkort. Jeg vil ingenlunde modsætte mig Dit Valg; eftersom det synes maa man bifalde det. Gode Leonore! vær lykkelig! Kun glem aldrig, at Du er af borgerlig Herkomst, de Adelige maa nu smigre Dig, eller de maa med deres fornemme Sideblik ville ydmyge Dig.

Inden et Fjerdingaar var Leonores meget anselige Udstyr bragt i Orden, og Onclen udbetalte den ene Halvdeel af hendes Formue; men den anden Halvdeel maatte blive staaende i hans Handel, fordi han var af den Mening, at Forsigtighed var god til alle Ting, og at bag den klareste Himmel ei sjeldent laae skjult en heftig Storm. — Leonores Bryllup blev fuldbyrdet med store Høitideligheder.

Til Augustes Haand beilede en ung Maler. Auguste elskede ham og foretrak ham for alle hans Medbeilere, af hvilke, som man let kan forestille sig ved Tanken om en skiøn, rig og artig Pige, der vare ikke Faa. Leonore syntes at have saare meget at indvende mod sin Søsters Valg;

men man tænke sig og — Fru Baronesse von Thalheim — og hendes Svoger Maler Hjemberg slet og ret — hvilken en Afstand! Hun vilde overtale Auguste til, at hun i det mindste skulde kjøbe hendes Kjereste Titel af Professor ved Academiet for de skjønne Konster, og at hun dermed skulde overraske ham. Med en lille Kapital og ved Baronens, hendes Mands Forbon vilde det være let at opnaae, saa usædvanlig endog Tilfældet maatte være ved dette Academie. Auguste modsatte sig disse Forestillinger "Jeg vil kun være lykkelig i min Mand," svarede hun: "en kjøbt Titel vil hverken gjøre ham ædlere, større, eller gjøre mig lykkeligere og mere tilfreds. Forunder Fyrsten ham dette Fortrin i Betragtning af hans Fortjene-

ster, og uden en Andens Medvirkning, kun da vil han føle sig ædret, og jeg vil være stolt af denne Udmærkelse. Kjære Søster! Du glimrer i en høiere Sphære, jeg under Dig med et oprigtigt Hjerte Din Lykke; kun lad mig i min lavere Stilling leve roligt, og tro ikke, at Livets og Kjærlighedens Glæder kun beroe paa udvortes Glands og Lykke."

Af ganske andre Grunde rystede Onkelen paa Hovedet over Auguste's Valg. "Malerkonsten er og bliver dog altid en brødløs Konst," sagde han: "den hører til de undværlige Ting i Verden. Rige og Fornemme søge den kun, og de, man veed det jo nok, betale ikke gierne Meget. Jeg har vel hørt meget, saare meget Godt om Din Hjemberg; jeg veed,

at han for nylig har faaet af den russiske Fyrstinde ** hundrede Ducater for hendes Portrait, og at han fortiente dem i en eneste Uge; men kjære Auguste! saadanne smaa Fugle fanger man ikke hver Uge, ja endog ikke hvert Aar. Og forstil Dig, hvis Din Mand skulle miste sin høire Arm, eller denne blev svækket ved Sygdom, eller ellers ved et Tilfælde blev gjort udulig til hans Arbeider, hvad da?"

"Ja vist nok," svarede Auguste noget skalkagtig: "naar Himmelen falder ned, da vil vi alle forgaae."

"Nu, naar Du mener det," blev Onelen ved med godmodig Lune, "saa tag Du kun kjønt Flugten, naar Du seer Himmelen falde."

Auguste holdt fast ved sin Hjemberg; daglig blev han hende ved sine ædle Grundsætninger, der ei bestode i tomme Ord, daglig blev han hende ved sin Flid mere agtværdig. Deres Bryllup blev holdt i Stilhed, saaledes ønskede Hjemberg og med ham Auguste det. Ogsaa Hjemberg vilde Onclen udbetale Halvdelen af Augustes Formue. "I mine Øine taber Manden saare meget af sin ædle Bestemmelse," indvendte han, "naar han maa gjøre Regning paa sin Kones Formue; i det mindste opofrer han derved en Deel af sin Selvstændighed; ei mindre maa en Kone føle sig nedsat, naar Manden beregner hende efter hendes Indkomster, og ligesom gjør hende til en Handelsartikel. Den skjønneste Deel af den ægt-

tekabelige Lyksalighed forsvinder, naar Manden ei er istand til at ernære sin Kone og sine Børn ved sin Dueligbed og ved sin Flid, og ligesaa lidet er istand til at sørge for deres Bequemmelighed og deres Glæder."

Onclen gjorde et Par store Øine over disse Ytringer, som Hjemberg saa ganske simpelt og uden al Affectation fremsagde. "I Deres Hænder er Augustes Formue sikker nok," blev han ved: "og Renterne slaaer De kun ganske rolig til Kapitalen." Onclens Forundring blev derved endnu større, og Fortrolighed og Agtelse steeg ved ethvert af de Ord, som Hjemberg sagde.

Renlighed, god Orden, Sparsomhed og Stilhed herskede i Augustes Husvæsen,

stedse var hun sysselsat; Overlæg og Eftertanke, men aldrig Egensindighed og flygtig Modelyst, ledede hende, og ydede hende mange uventede Fordele. Hun samlede de Erfaringer, hun havde gjort hele Dagen; men forstyrrede aldrig sin Mand i hans skjønnere Arbeidstimer. Muntre, men dog korte vare deres Samtaler ved det tarvelige Middagsmaaltid, og Alt, hvad der havde kunnet afbryde denne glade Stemning, blev omhyggeligen undertrykt. Men da var hun inderlig glad, naar Aftenens fortrolige Timer nærmede sig, og Dagens Sysler og Arbeider vare tilendebragte, og nu Begge enten yttrede deres Tilfredshed for hinanden, eller Auguste gjorde mange Bemærkninger over den huslige Indeling af

den følgende Dag, uden at falde sin Mand besværlig med Smaating, der ei høre til Mandens Virkekreds, og indhentede sin Mands Tanker derover. Saa simpel end- og denne Levemaade maa synes, saa yder dendog den rene fine Følelse for huslig Lykke megen Nydelse. En uudsigelig Fornøielse var det for dem i deres Hviletimer, naar Auguste af en Bog, der lige behageligt sysselsatte Forstanden og Hjertet, med sin skjønne, kjelne Stemme læste for sin Mand, hvilket hun saa gjerne gjorde, naar han ved sit Arbeide alt for meget havde anstrængt sine Øine; og begge da meddelte hinanden de forskjellige Synspuncter, hvorfra de saae en og samme Gjenstand, eller Hjemberg forklarede hende meget, som Auguste ikke havde de nød-

vendige Forkundskaber til at forstaae. — Meget ofte overraskede ogsaa Begge hinanden ved deres Arbeider. Naar et Malerie var fortrinlig lykkedes Hjemberg, viste han sin Auguste det, og hendes Følelses fine Takt gjaldt ham ofte for en sikkrere Dom, end den, som den kolde Kjender fældte. Var Auguste derimod tilfreds med et af sine qvindelige Arbeider, og dette var især Tilfældet med hendes Broderier, da spurgte hun sin Mand om hans Dom, og hans Bifald oplivede paa ny hendes Konstflid, og Alt lykkedes hende bedre. Enhver af Hjembergs Venner var velkommen i hans Hviletimer; uden ængsteligt at efterregne Gjenbesøgene overraskedes de ogsaa ofte af dem, der vare deres Hjerter dyrebare. De gik ofte ud at spadsere, for

at adspredе sig, men ikke for at fordrive Kjedsommeligheden, thi denne onde Dæmon kjendte de ikke; endnu mindre søgte de denne Fornøielse, for at lade sig see paa offentlige Spadseregange og glimre med nye Moder. Ofte gik de meget langt bort, beluredе den uudtømmelige Natur i dens mangfoldige Gjenstande, fandt den stedse ny, og endog de, som de oftere havde betragtet, trak dem ved uventede Overraskninger atter til sig. Muntre og styrkede paa Sjel og Legeme vendte de hver Gang tilbage. Imedens at andre Familier bortødslede aarligt betydelige Summer paa prægtige Gjestebudde, udøvede Hjemberg og hans Auguste Velgjørenhedens skjønne Pligt. Uforskyldte forarmede, syge, og af Alderdom svækkede

Mennesker vare Gjenstandene for deres Godgjørenhed; dog aldrig fandt den fræk-ke Betler en Tilflugt hos dem.

Endnu høiere blev Hjembergs husli-ge Lykke, da Augustes Haab om at blive Moder blev opfyldt. Da hun følte hen-des skjønne Kalds høie Værdighed, saae hun nu Qvindens Liv fra den mest hen-rykkende Synspunkt. Forberedt af sin Mand til at opfylde sine vigtigste Pligter løftede hun Velsignelsen ved nøiagtigt at opfylde samme, og hvilke af hendes for-ige Glæder kunde udholde en Sammen-igning med hendes nuværende? Ikke ale-e sit Barns Moder og Opdragerinde var un; hun var allerede fra dets tredie Aar f dets Lærerinde. Hun blev anden Gang Moder. Hendes moderlige Omhu for-

dobblede sig. Men bleve endog Besvarlighederne flere, bar hun dem med desto mere Taalmod. "Blive ikke ogsaa mine Glæder flere?" svarede hun sin Mand, naar han beklagede hende, og ponsede paa Midler til at skaffe hende nogen Lindring. Auguste ansaae det for en Forrettighed at paatage sig den største Deel af hendes Børns Opdragelse indtil deres sjette Aar. Hun uddannede deres Legemskræfter mere ved at understøtte Naturen, end ved konstlede og søgte Midler. Hendes Børn gik allerede sikkert ved hendes Side, naar de havde tilbagelagt det første Aar; hun lærte dem selv at tale, og da hun havde læst de bedste Opdragelses Skrifter, lykkedes det hende, at hendes Børn ei alene kunde fuldkommen læse allerede i det sjette

Aar, men de havde ogsaa fattet et meget stort Antal af de for Livet saa nødvendige Begreber. Hjemberg bad sin Auguste, at hun vilde undervise Børnene i hans Arbeidsværelse, han forsikkrede, at dette ei forstyrrede ham ved hans Arbeide, og disse Øieblikke vare ham de skjønneste. Han var aldrig bedre tilmode, end naar hans Kone og Børn omringede ham. Hendes Spinderok maatte hun lade bringe ind i hans Værelse, og omkring den satte hendes Børn sig, og hørte opmærksomme paa de Fortællinger, ved hvilke hun nedlagde i deres bløde Sjele den rene Sædeligheds Spire.

En Dag, da de Begge sad i den skjønneste Nydelse af deres Lykke, med deres Børn omkring dem, kom Uncle Bill aan-

delos løbende, og stødsede ikke lidet over at finde dem saa rolige. "Hm! besynderligt, meget besynderligt!" mumlede han for sig selv.

"Hvad fattes Dem, kjære Onkel!" spurgte Auguste.

"Hvor man dog kan opfinde slige Løgne!" svarede Vill. "Der erfarer jeg nylig, at den vindige Baron von Guldløve er løbet bort og har bedraget din Mand for hundrede Ducater, hvilke han skyldte ham for et Maleri, som han forærede Grevinde Stjernberg."

"Man har ei sagt Dem nogen Usandhed," svarede Hjemberg rolig.

"Og De bærer dette Tab saa taalmodigt?" spurgte Onklen endnu mere forundret.

"Ville vel Klager kunne hjelpe til igjen at oprette mit Tab? Kun Taalmodighed kan formilde Ulykken," svarede Hjemberg. "Jeg er vel siden i Forgaars 300 Rdlr. fattigere, men ved Flid og Sparsomhed vil jeg igjen kunne oprette mit Tab. Jeg tilstaaer gjerne, at det ikke var mig ganske ligegyldigt; men jeg beroligede mig, da jeg aldeles ikke kunde bebreide mig nogen Uforsigtighed. Gud skee Lov! at Tabet af disse hundrede Ducater — i det mindste ikke ruinerer mig."

"Børn!" udbrød Onclen forundret: "hvor I ere lykkelige! Foreskiller Eder kun. I Morges saaer jeg, kjære Auguste! et Brev fra din Søster, Baronessen; mit Hjerte blødte ved at læse hendes Klager. Med Halvdelen af sin Formue er hun alle-

rede færdig, ja rent færdig. I Dag skriver hun mig til, og forlanger den øvrige Deel. Men ved Gud! deraf bliver Intet, om hun endog — skulle anklage mig. Jeg er hendes Curator, jeg maa handle i hendes Navn, da hun ikke kan det. Der sidder den stakkels Kone ensom og forladt paa hendes Herregaard, og den vakre Herr Gemal stryger omkring i Verden, og viser hende kun da den Naade at see hende, naar Pengene ere bortspilte, og han behøver paa ny Penge. Ville jeg lade det saaledes gaae hen, saa ville hun, saa sandt som jeg hedder Vill, inden tre Aar være rent udplyndret, og være den fattigste Betlerske. Godset er allerede pandtsat; ingen Jøde, ingen Spiller vil mere betroe Herr Baronen Noget. Jeg

har nu ganske oprigtigt skrevet hende min Mening. Men forestiller Eder, hvad hun svarer: Saa længe hun endnu har en Skilling, vil hun redde sin Mands Ære; hellere vil hun være ulykkelig, end lade ham lide. Børn! siger mig, have I nogensinde hørt større Galskab? Og Konen er Moder til to Børn! Nu paastaaer jeg, at Baronessen skal tage hen til os, hun maa tilbringe Vinteren hos os. Af Eder skal hun og hendes Mand lære, hvorledes Ægtefolk kunne gjøre hinanden lykkelige. Mener I det ikke?"

Auguste lovede at modtage sin Søster med aabne Arme, og bad Onclen indstændigt, at han dog ei vilde skrive for haarde Udtryk til hendes Søster.

"Men kan man vel og derved være

Lolig," svarede Vill: "de have det skjønneste Gods i hele Landet; som af Himmelen falder Velsignelsen ned paa dem, uden at de have den mindste Møie — og de have Gjeld og ingen Glæder; og I, I derimod, naar jeg betragter Eders Liv, naar jeg seer Eder og Eders smaa Yndlinger saa glade, saa tilfredse — nei, Børn! tager mig det ikke ilde op — denne Gang havde Onclen ikke lidet taget feil!"

Brødrene.

En

Fortælling

af

A. Lafontaine.

Brødrene.

August til Laval.

Stenspring.

Her er jeg igjen, min oprigtige Ven! og Tilfældet kaster mig midt ind i den muntre Vinhøst, midt ind i Triumphsangene, Violintonerne, blandt Dandsene, i det jublende Folks muntre, fri Lebnet. Det var mig, som om Frydeskriget i Vinbjerget modtog den Hjem-

reisende, som om enhver Fest høitideligholdt min Tilbagekomst.

For sexten Aar siden hang jeg ved din Hals, og svor, jeg vilde aldrig igjen være glad! O erindrer du, hvorledes jeg paa Strandbredden for sidste Gang rakte Dig Haanden; Baaden ventede mig, Havet med sine brusende Bølger laae for mig, og Du raabte: o bær ham bort, bær ham gladere tilbage! da udbrød jeg: sig ikke saaledes, o sig ikke saaledes! Det bedække snart dette trøsteslose Hjerte! Stumme reve vi os fra hinanden: O! den Gang haabede jeg ikke, at et glad Minut endnu kunde fremstinne for mig. Og Tiden bedækker Alt, endog Hjertets dybeste Saar. Den har bedækket mine, ak! næsten læget dem.

Og nu indgyder den landlige Luft, de bekjendte Sange, Synet af Vinhøiene, paa hvilke jeg som Barn var saa glad, igjen et ganske frist Liv i mit længselfulde Bryst, og har stillet Længselen og den gamle Smerte.

Ned fra Høien skuede jeg min elskede Broders Hus. Min hele glade Ungdom stod nu for mig, med udbredte Arme fløi jeg ned af Terrasserne mellem Vinhøiene. Med Et var det, som om en iskold Haand greb ind i mit brændende Bryst. Hvilke Forandringer siden sexten Aar! Lever han endnu? Jeg stod stille, jeg aandede besværligt. Med langsomme Skridt og i dybe Tanker nærmede jeg mig Huset.

Min Broder kom just ud af Værel-

set, da jeg aabnede Gangdøren. Han saae et Øieblik paa mig, gjenkjendte mig, og fløi med et Glædesskrig, der paa samme Tid forkyndte mig hans Lykke, i mine Arme. O Carl! O August! i disse to Navne, i to Strømme af ømme Taarer, i en lang stum Omfavnelse bestod de to Brødres Velkomst. Hans Familie havde allerede længe omringet os, jeg havde ikke seet det. Han fremstillede for mig sin Kone, et fremmed Ansigt. Men da han nævnede mig hendes Navn, saa fløi jeg endnu engang i hans Arme, og hviskede sagte til ham: saa er Du dog lykkelig!

Da faldt Tanken om min Skjebne atter tungt paa mit Hjerte. Og Du? sagde han: Alt er tabt! var mit Svar.

Hans Søn med hans første Kone, blev forestillet mig. Mig forekom det' som om der var Noget mellem Fader og Søn.

Dog dertil hører en Historie, som jeg vil fortælle Dig. Min Fader levede ved Hoffet i ***, og var Fyrstens Yndling. Min Moder yndede ikke Hoslivet, og da hun kun var en rig Kjøbmands Datter, havde hun ei heller den Rettighed at komme til Hove. Hun levede med mig og min Broder paa min Faders Gods. Vi saae vor Fader kun et Par Dage hvert Aar. Han kjendte os ikke, han elskede os ikke. Vi stjelvede kun for ham, vi elskede kun vor Moder, der var en fortræffelig Kone. Vor Fader kastede aldrig uden mørke Blikke paa os. Han var

meget utilfreds med den Opdragelse, som vi fik. "De skulle engang," sagde han i vor Nærværelse til min Moder, "ud i Verden. Hvad skal dejder med en overspændt Eremit-Dyds phantastiske Grundsætninger? hvad hjelper dem der det, som Du kalder Begeistring? dette følsomme Sværmeri med drømte Idealer om Venskab og Kjerlighed, om Høimod og Dyd, der er intet, uden et tankeløst Spil for Ledriggængeren, der dermed vil besmykke sin Ladhed? De skulle ud i Verden; de skulle fremad paa Verens og Lykkens Løbebane, som jeg har aabnet for dem."

Min sagtmodige og eftergivende Moder smilte. "Lad dem," sagde hun, "kun beholde den Begeistring, der er de unge

Hjerter saa naturlig. I Verden bliver den til Ild og Mod, mere ikke. Du var jo selv saaledes." Med et skjønt Blik fuld af Kjerlighed, erindrede hun ham om den forbigangne Tid. Han slog Rynker paa Panden, og hun trykkede sine Børn istedenfor ham op til sit Bryst. Vi vare glade, naar han igjen reiste bort. O Laval! Du veed ikke hvor høit vi elskede hinanden. En stille Kummer havde fortæret min Moders sidste Livsaander. Hun døde, i sine iskolde Hænder holdt hun vore Hænder. Hun kunde ikke mere tale. Men hendes Blik talte. Vi omfavnede hinanden for hendes Øine. Hun smilte, og var ikke mere til. Vi vare utrøstelige.

Vi tilsvore hinanden endnu engang

paa hendes Grav en evig Kjerlighed! en evig Troskab!

Hvor alt dette atter har rørt mig, Laval! Jeg maatte afbryde. Jeg førte min Broder hen til min Moders Grav, og som om han vidste, hvad jeg her havde skrevet, faldt han i mine Arme, og raabte: evig Kjerlighed! evig Troskab!

Min Fader sendte os efter vor Moders Død i et Opdragelses-Institut, og derfra paa Akademiet. Vi sluttede os stedse fastere til hinanden. Endelig maatte vi til vor Fader i Residentsen. Han forkyndte min Broder, at han skulde give Ministerens Datter sin Haand. Min ulykkelige Broder elskede. Han

kastede sig ned for min Faders Fødder, og tilstod ham sin Kjerlighed.

Desto mere Værd har din Lydighed, sagde min Fader med en kold, smilende Spot.

Min Kjereste har mit Ord, vedblev min Broder modigere.

Uden mit Vidende? spurgte min Fader med tindrende Øine, men strax føiede han koldt til: lad hende give dig dit Ord tilbage; det vil give endnu en rørende Scene. Jeg venter Lydighed uden al Tilbageholdenhed. Han gik.

Min Broder faldt i mine Arme. Jeg udbrød i den heftigste Vrede: det er ingen Fader! det er en Despot! udbrød jeg. Jeg søgte at ophidse min Broder mod min Fader. Han havde besluttet sig at adlyde. Men

min Fader, behandlede ham saa koldt, saa smilende, saa spottende, og tillige saa betænksomt, saa sindigt, at han havde min Broder i sine Snarer, da denne endnu troede, at han havde tusinde Udflugter.

Min Broder maatte ophæve sin Forbindelse med en saa god og elskværdig Pige, og min Fader gjorde det saa voldsomt, saa ganske uden at skaane Pigen, at det i høieste Maade opbragte mig. Paa min Broders Bryllupsdag spurgte han mig: har du maaskee ogsaa en Forbindelse, August?

Da mit hele Hjerte trak sig bittert sammen ved dette Spørgsmaal, svarede jeg koldt: nei!

Ellers, seer du, blev han ved, ved

jeg at forskaffe mig Lydighed. Jeg taug; men jeg havde fast besluttet, at vise ham, hvad en Søn tør gjøre, naar Faderen tillader sig Alt.

Besynderligt, Laval! fra dette Øieblik følte jeg Tilbøielighed til at indgaae en Forbindelse med en fattig, men borgerlig Pige. Denne Tilbøielighed blev uomstødelig i mit Hjerte. Jeg vilde hevne min Broders Ulykke, hans Skjendsel, thi den Følelse, at han saa feig havde givet efter for sin Faders Trudsler, var hans høieste Ulykke; denne Følelse af hans Skjendsel, hans uskyldige og saa offentlig krænkede Kjæreste's Taarer, hendes hjelpeløse Elendighed vilde jeg hevne. For enhver Pris var jeg bestemt dertil.

O Laval! dertil havde min Fader bragt det, at Sønnen havde sammensvoren sig mod hans Lykke. Vi vare alle ulykkelige. Ogsaa min Fader var det; thi min Broder, saasnart han havde faaet sin Moders Formue, forstyrrede min Faders Forhaabninger, alle hans Udsigter. Han tog ud til Stensspring paa sit Gods.

August til Laval.

Stensspring.

Der har Du et Billede paa tusinde Familiers Elendighed, paa den Herskesyge, der vil fængsle Alt trint om sig, og den forbittrede Hevngjerrighed, der sprænger

tilligemed Lænkerne ogsaa Naturens søde, hellige Baand. Vi ville Intet have uden Slaver, og slaae Hænderne sammen, naar vi intet see, uden det halsstarrige Slavesind og det indgroede Had. Jeg vilde ei spilde et Ord derpaa, thi jeg havde for længe siden sluttet Fred med min Fa-ders Aske; han døde endnu fattigere, endnu mere trøsteløs end hans Sønner evede. Jeg ville ikke spilde et eneste Ord derpaa, hvis ikke Giftplanten rige-igt havde forplantet sig i min Broders us. Skal da min Faders Daarskab edvare evigt? spørger jeg. Vil J da al-tig være lykkelige? Hvorfor anklage J im, naar J ere ligesaa haarde, ligesaa rannifke, som han var. Skal da aldrig ærligheden igien udøse sit Overflødig-

hedshorn, der er fuldt af Velsignelse, fuldt af Fred, over Eders Hoveder? det spørger jeg. Min Broder svarer med nogle Suk, hans Kone med mørke, haa defulde Blik.

Og saaledes erindre de mig bestandigt om den ulykkelige forbigangne Tid. De forevige deres og min Smerte. Hør videre.

Jeg var dengang en Yngling, fuld af Kraft, fuld af Mod, for hvem desuden Fædrehusets, Fædrelandets, Jordens Grændser vare for smaa. Der behøvedes sandelig ikke den faderlige Strenghed, for med Længsel at trække mit Blik hen paa den blaa Bjergstrækning, paa hvilken Aftenrøden laae saa klar, saa gjennemsigtig, saa tillokkende, for at brin-

ge mig paa det Spørgsmaal: o paa hin Side af Aftenrøden, ligger der ikke et lykkeligere Land? paa hin Side af Livets Aftenrøde, paa hin Side Graven, ligger der ikke et høiere Liv? I min Moders Arme, ved hendes kjerlighedsfulde Hjerte, midt under de utvungne Lege med en elsket og lykkelig Broder havde jeg spurgt saaledes. Under Raslenen af de Slavelænker, som min Faders truende Haand holdt over mit Hoved, raabte eg tillidsfuld: hisset! o hisset boer kun Ro for dette Hjerte. Min Fader vidste det, thi jeg giorde mig slet ingen Umage for at skjule mit Inderste. Min kolde Taushed, min alt for nøiagtige Lydighed robede mig for ham. Han vidste, at jeg ei hadede noget mere end den

strenge Subordination, der herskede ved vor Fyrstes lille Krigsmagt, hvilken det ei var tilladt at udøve nogen stor Krigsbedrift. Det vidste min Fader, skjønt jeg yndede Krig, og følgelig ogsaa en stor Monarks Militair.

En Morgen, efterat min Fader havde gjort et forgjeves Forsøg paa atter at bringe min Broder tilbage til Hoffet, kastede han sine mørke Blikke paa mig. Vil du være lydigere? spurgte han kold og i en befalende Tone.

Saa længe jeg kan! svarede jeg bestemt og ligesaa kold som han.

Dreng! sagde han smilende, jeg har aldrig frygtet for noget Menneske.

Jeg ligesaa lidet, sagde jeg ubesindig. Han saae paa mig! med mørke

Blikke; derpaa kjørte han til Hoffet. Da han kom tilbage, sagde han koldt: jeg vil see, om du vil adlyde. Du er Lieutenant ved Garden. Mit Inderste bruste. Dog svarede jeg koldt: Jeg er Lieutenant! Jeg var ikke istand til at kjule et bittert Smil. Naar du adlyder, sagde han bitter; mig er det ligegyldigt, hvorfor du adlyder.

Det skulle ei være noget Menneske ligegyldigt. Thi man adlyder kun, saa længe man maa, hvad man ikke vil, og hvad maatte vel det Menneske, der er en Mand? Kjerlighed, min Fader? er dog noget.

Naar du veed det, Utaknemmelige! raabte han, saa skulle du ikke erindre krom. Bort!

Jeg blev Lieutenant; men med hvilken en Følelse af det mest indgroede Had, af den inderligste Forbittrelse!

Arveprindsen var min Chef. Var det en Lighed i vore Følelser, i vore Lidelser, der trak ham til mig. Han udmærkede mig, og det i saa høi en Grad, at det blev føleligt for det hele Hof, og min Faders Ansigt opklaredes. Han lod mig komme i sit Cabinet. Lieutenant! sagde han venligt, Arveprindsen synes at udmærke Dig saa bestemt, at det uden Tvivl er mere end en flygtig Tilbøielighed. Men uden at glemme Hans Durchlauchtighed Faderen, ønskede jeg, at De ville gjøre den beste Brug af denne Tilbøielighed.

Jeg kan slet ikke gjøre noget Brug

af Prindsens Bevaagenhed, thi jeg elsker ham ikke.

Men jeg fordrer, udbrød min Fader heftig, men jeg befaler dig —

De kunne ei fordre af mig Noget, der ei er mig muligt. Jeg kan ei hykle nogen Kjerlighed. Min Bestræbelse at gjøre det, ville, jeg siger Dem det forud, bortfjerne Prindsen.

Men jeg vil — Dreng! jeg vil — endog Fyrsten vil det. Man vil vide, hvorledes Prindsen tænker over disse Ting, hvilke Planer han har. Han er tilbageholden, alvorlig.

Han elskede mig, Prindsen elskede mig, udbrød jeg: gode Gud! og derfor skulle jeg forraade ham? Jeg, jeg skulle stjele hans Hemmeligheder, for at sælge

dem til min Skjendsel. Fader! Spiontjeneste er en Frivilligs Tjeneste. Jeg bærer denne Portd'epee, jeg veed, den er kun et Legetøi, men saa længe jeg bærer den, vil jeg ære den. Hvis jeg elskede Prindsen, o Gud! ingen Pinebænk skulle fratrive mig hans Hemmeligheder. Fader! som Deres Søn er jeg for god til, at være Spion. Jeg vil ære Dem, min Fader.

Du skal adlyde, eller —

Eller? — tal De dristigt, min Fader! eller? Hvorledes lyder Deres Eller? Jeg antager Deres Eller, uden at kjende det.

Du skal lære at kjende det, du dydige Sladderhank!

Man lod mig i nogen Tid være i

Ro. Jeg troer neppe, at jeg nogensinde ville have elsket Prindsen. Thi ham randt det stedse i Sinde, endog i de Timer, naar han viste mig den høieste Fortrolighed, at han var min tilkommende Herre. Men nu? da min Fader havde befalet mig at vinde ham, nu gjorde jeg Alt, for at holde mig saa langt fra ham, som det var mig muligt. Prindsen ansaae sig fornærmet ved en Undersaats Stolthed. Han viste mig en Kulde, der frapperte Enhver. Min Fader raasede. Han vilde straffe mig. Jeg sik for enhver lille Forseelse Arrest. Jeg smilte, jeg spottede, jeg spøgte endog med munter Lune derover.

Man talte ved en Hoffest om et nyt Stykke, der skulde opføres, Arrestanten.

Jeg sagde høit, i det jeg brast i Latter; der giver man min Charakter.

Du er, sagde min Fader siden til mig, en Spøgebroder til urette Tid.

Spøgebroder? spurgte jeg meget alvorligt. Det behager Dem ikke? Nu vel, jeg vil tage Sagen alvorligere. Den næste Gang, naar man atter uskyldigvis sætter mig i Arrest, fordrer jeg min Afsked.

Min Fader saae paa mig, i det han loe. "Fordrer du den?" sagde han.

Og giver man mig den ikke, vedblev jeg rolig, saa tager jeg den! Ligemeget hvorledes? —

Jeg sagde det saa koldt, saa bestemt, saa rolig, at det virkede. Man lod mig have Ro. Men min Fader vilde hevne

sig. Man sendte mig til Grændsen med en Commando Soldater mod Contrebandererne. Min Fader vilde gjøre mig beielig ved denne besværlige og ubehagelige Tieneste, og han sendte mig min Skiebne imøde.

August til Laval.

Stensprings.

O kjereste Laval! der saae jeg endnu engang hin Ungdommens lykkelige gyldne Tid, hvori Ynglingens umættelige Hjerte, hans umaalelige Sjel, hans fulde Hjertes Kæmpeforhaabninger, hans evig attraaende Længsel, der er tilfredsstillet, beroliget og salig ved Naturens

hellige Barm, hviler i Fred; hvor Livet i Fornsielsens tusinde friske, høit sprudlende Kilder udgyder i vort Bryst Naturens Velsignelse, og hvor dog dette Liv gjelder mindre, end den stille Længsel efter et andet Liv; hvor man sælger de Forhaabninger, der lig en rig Høst haver sig i vort Bryst, hvor man sælger Lykkens rige Kilder for en Taare, som man tørrer af den Elskedes eller den Kummerfuldes Øie; hvor man bortgiver en Krone for en høi Tanke, og Livet for en stor Daad; hvor man vover med Gud den stolte Kamp for den reneste Dyd og for den reneste Salighed; hvor man kjender ingen anden Glædestaare, end den over en fremmed Lykke, hvor den synlige Verden, det organiske Liv

kun er Livets usle Skjul i vort Inderste. — Ak, hvis det er en Drøm, hvorfor vækker da den misundelige Haand den Lykkelige til et Liv fuld af Ringhed, fuld af Smuds, fuld af Foragt? Og er det da en Drøm? o hvorfor vender da Sjelen saa ofte tilbage til Ungdommens tabte Paradis? Hvorfra den Længsel, som intet Liv, intet Guld, ingen Høihed tilfredsstiller? Der liig et Fyrtaarn paa Grændsen af det ubekjendte Land fremstinner fra Tid til Tid gjennem Livets tykke Taage? Ville Foraaret være en Drøm, naar vi Intet havde seet uden Polarzonens Snee?

Lad dig see, huldе Gestalt! du der kastede en renere Sols Glands, Evig-

hedens Glands over mit Liv; lad dig atter see for mine mørke Blikke!

Jeg var med min Commando endnu ikke kommen uden for de Haver, der laae omkring Residentsen; det var en meget heed Dag — da segnede en Soldat afmægtig om. Jeg sprang ned af Hesten. Jeg lod hans Halsbind løsne. Jeg lod ham bringe i Skyggen af et Træ. Herhid! herhid! raabte en Pige, og viste paa et lille Hus, i hvis Dør hun stod. Vi bragte ham derind, i et Øieblik stod Pigen atter der med Thee, med Forfriskninger. Soldaten begyndte at komme sig igjen. Jeg havde henvendt mine Blik paa ham, fordi Een af hans Kamerater havde sagt mig, at Skilsmissen fra hans unge frugtsommelige Ko-

ne uden Tvivl var mere Aarsag til hans Besvimelse end Heden.

"Stakkels Dreng!" sagde jeg medlidende: "gode, stakkels Dreng!" Pigen, som jeg endnu ikke havde seet paa, lagde begge sine Hænder paa min Arm, og spurgte med en Stemme, der udtrykte den høieste Grad af Medlidenhed: o gaaer det da ikke an, at han bliver her? Jeg saae mig om til Pigen. "Nei, kiere Barn! det gaaer slet ikke an."

"O det er grusomt," sagde hun, i det hun vendte sig bort med et Fortrydelses-Blik, der traf mig.

"Rigtigt nok grusomt," sagde jeg, men det er ikke min Skyld, gode Barn! Jeg beklager ham ligesaa vel, som De."

Hun vendte sig atter til mig, med

Fortrolighed: "men Manden kan ikke gaae."

Jeg trak paa Skuldrene. Soldaten reiste sig op, og sagde: "det vil nok blive bedre med mig." Jeg tilbød ham min Hest. "Men min Gud!" sagde Pigen i en hjertelig Tone og greb atter min Haand: "da De er saa god" —

Jeg saae paa hende. Hun vidste ikke ret, hvad hun skulde sige. "Et Par Timer kunne De dog unde ham til at komme sig. Et Par Timer i det mindste."

"Mit gode Barn! De veed ikke, hvor vanskelig min Stand er. Det tør jeg ikke. Tag min Hest."

"Eller kunne," sagde hun sagte til mig, "hans Kone ikke følge med ham?"

Jeg smilte, jeg havde for Intet i

Verden kunnet sige Nei, saa skjøn var den Stemme, der bad.

"Det gode Barn!" raabte en gammel Underofficeer. "Hører du?" Karlen rystede paa Hovedet, efterat han et Øieblik havde smilet. "Hvoraf skulle hun leve der?" spurgte han bedrøvet.

"Hvis der ellers Intet er i Veien," sagde jeg, "saa lad mig sørge derfor?" Neppe vare disse Ord slupne mig ud af Munden, førend Soldaten igjen stod paa sine Fødder, i det han saae stivt paa mig. En Rødme udbredte sig over hans blege Kinder. "Men hvorledes? hvorledes?" spurgte han. "Lad mig sørge for det," svarede jeg. "Jeg sendte min Tjener tilbage."

"O Gud!" udbrød Soldaten, "Hr.

Lieutenant! De er for alle Mennesker en Engel, det veed det hele Compagnie; men for mig er De Gud selv. Min Kone er endnu ved Porten." Min Tjener løb derhen. Karlen tog sit Gevær. "Kjære Jomfrue!" udbrød han, "Gud velsigne Dem derfor. De veed ikke, hvor lykkelig De har gjort et Par fattige Mennesker, der have Intet, uden den Smule Kjerlighed."

Her tang Soldaten. Han kunde ei sige et Ord mere. Pigens Øine vare fulde af Taarer. Vi vare alle rørte. Vi gik videre. Pigen saae længe efter os. Efter en Time, i hvilken det var, som om enhver af os ventede sin Kone, tovede vi, og den unge Kone kom til os. Jeg ventede en smuk Kone, som

man stedse gjør i slige Tilfælde. Det var hun ikke: men hun elskede sin Mand af sit hele Hjerte, og nu var hun lykkelig.

Hun fortalte, at hun et Øieblik havde været hos Pigen i Lysthuset. Hun havde givet hende en Flaske Viin med til hendes Mand, og nogle faa Penge med det skiønne Tillæg: o Gud, hvorfor er jeg saa fattig!

See, Laval! Pigen var glemt, saa smuk hun endog var, og saa skiønne endog Taarerne havde forekommet mig i de store blaa Øine, saa ofte endog Soldaten undervei's havde igjen erindret mig om hende. Jeg havde dog interesseret mig saa meget for Karlen og hans Kone, at jeg selv bad mig til Fadder hos dem.

Efter tre Maaneder blev denne unge Kone Moder. Man bad mig til Fadder. Jeg rider hen til det Hus, hvor Soldaten laae i Qvarteer. Han modtager mig med Glæde. Jeg træder ind i Værelset, og Pigen fra Lysthuset træder mig imøde, ligesaa forundret, som jeg selv. Hun vced ligesaa lidet om mig, som jeg om hende. Thi min Soldat, der kort før Daaben har Noget at bestille hos Præsten, finder hende der. Hun gjenkjender ham, hun spørger, hun hører, hun tilbyder sig at være Barnets Fadderske. Hun skynder sig med sin Paaklædning, hun kommer, jeg kommer, og vi see igjen hinanden.

Tilfælde! har jeg hundrede Gange sagt, Laval! Men hvad er vel mindre

Tilfælde i det menneskelige Liv end dette? Alt eller Intet er Tilfælde! Tilfælde, Tilfælde er det, at hun træder mig imøde, med den unge Soldaterkones Barn paa Armen og trykket op til Brystet, i den moderlige Stilling, der ville forskjønne en Engel. "O see der!" udbrød jeg glad og tillige forundret; "hun ikke mindre fornøiet. Hun fortæller sin Fætter, Præsten, vort Bekjendtskab. Man leer, man spøger, Barnet bliver døbt. Præsten beder mig naturligvis hen til sig. Da han tager sin Hat, tager jeg ogsaa min. Man erklærer mig uden al Forlegenhed, at jeg maa gaae alene med min Fadderske, fordi Præsten endnu har en Embedsforretning i den nærmeste Landsbye.

Jeg byder Pigen min Arm. Lands-

byen laae en lille Mil fra det Grandsehus, hvor Soldaten boede. Jeg gaaer med Pigen nu i den behagelige Skumring gjennem den tykke Skov, hvor tusinde Nattergale modtage os med deres henrykkende Sang, nu gjennem en Eng, der slyngede sig langs med en Bæk omkring ti skjønne Høie, derpaa gjennem et Krat af Hasselnøddebuske og vilde Roser, gjennem hvilket der førte en saa smal Fodsti, at med hvert Minut snart Baandet i hendes skjønne Haar, snart Fryndserne omkring hendes Halsklæde blev hængende i en Green, som vi i Samtalens Hede ikke bemærkede. Jeg maatte ti Gange hjelpe hende løs.

En ung skjøn Pige ved en ung Officiers Arm, alene, i den dybeste Ensom-

hed; thi hun sagde mig selv, at denne Fodsti, saa skjøn den endog var, blev ei ellers besøgt af Nogen, uden af hende, fordi den førte en lille halv Mil omkring. Jeg saae det paa den ei tiltraadte Vei. Det sagde hun saa frimodig, saa sikker, saa rolig, som om jeg havde været en Pige, som hun selv, eller hendes Broder. Der var ikke et Spor af Forlegenhed, eller noget Affectert i hendes Væsen. Der var den høieste Uskyldighed, den reneste Mildhed i hendes Ansigt, naar hun, i det hun vendte sig om til mig, sagde: allerede igjen! naar jeg maatte trække Grene ud af hendes Haar eller af Fryndserne paa hendes Halsklæde. Hun holdt smilende Grenene; jeg viklede dem løs. To Børn havde ikke mere

fornøiet og uskyldigere kunnet gjentage denne glade Leg, end vi. Men nu gik Buskene saa nær sammen, at vi maatte gaae bag hinanden. Samtalen var endt. Vi maatte gaae videre fra hinanden, for at vogte os for de tilbagespringende Grene. Da betragtede jeg hende nu for første Gang, denne skjønne Nymphefigur, der dog, uagtet den var høi og rank, var saa fyldig, og blomstrende af Ungdom og Sundhed. [Hun havde ikke været under en Dandsemesters eller den største Konstners Hænder; thi hendes Gang var en skjøn Svæven, som et fornøiet Hjerte besjelede.

Hun saae sig af og til smilende tilbage, naar en farlig Green vilde springe tilbage, hun nikkede til mig, som

om vi efter en lang Tid nu først saae hinanden igjen. Jeg følte nu først, hvor uudsigelig elskværdig hun var.

Med Et sprang hun ti Skridt frem ad, og forsvandt. Jeg traadte gjennem en Aabning i Krattet op paa den steile Spidse af en Høi, som hun, uden at jeg havde mærket det, havde ført mig op ad, og Synet overraskede mig virkeligt.

Foran mig laae en stor yndig og af Solen oplyst Dal, paa venstre Haand den Landsby, hvorhen vi gik. For mig aabnede Dalen sig i en viid Udsigt, bekrandset af blaa, stolte Bjerge. Paa høire Haand laae Høie over Høie besatte med Krat, med Skov, med enkelte Træer, og mellem Høiene stedse en skjøn Udsigt i det Fjerne, og ved Horizonten

den nedgaaende Sol over en mørk Skov.

Her! her! udbrød hun, i det hun satte sig ned paa en Græsbrænk, uden at see paa mig; thi ogsaa hun havde tabt sig i Beskuelsen. Hun viste blot paa Pladsen ved Siden af sig. Jeg satte mig. "De maa behjelpe Dem," sagde hun, "thi Sædet er kun for mig alene." Vi sad tæt sammen, hun mere lænet op til mit Bryst, end siddende. "Seer De," sagde hun med en glad, men tillige rørende Stemme: "Her har jeg alle mine Herligheder for mig. Der er Præstegaarden, hvor jeg er født. Min Fader var her Præst. Linden, den store Lind hist henne, staaer i vor Have. Der spiste vi, der legede vi, der var min Le-

steplads, og her er min Trone, her, hun viste paa det Sted, hvor vi sad. Jeg har deelt min Trone med Dem."

Og midt i denne barnlige, rørende Munterhed tabte hun sig atter med Henrykkelse i Beskuelsen af den skjønne Egn, der laae for os. Sandelig Laval! jeg havde ved Siden af denne Pige ikke Mod til at anbringe en Eneste af de sædvanlige Complimenter, som endog det ædleste unge Menneske troer at være enhver Pige skyldig. Jeg havde maattet foragte mig, hvis jeg havde havt Lyst til at fordreie et Eneste af hendes uskyldige Ord.

Mit Hjerte blev inderlig rørt, da hun sagde, at hun havde deelt sin Trone med mig. Jeg svarede hende Intet,

uden: i denne skjønne Egn er dette Sæde virkelig en Trone.

"Ikke sandt?" sagde hun, "i det hun betragtede mig. Nu ville vi her see Solen gaae ned," føiede hun til. Himmelen blev fra Øieblik til Øieblik skjønnere, jo dybere Solen sank, og Pigens Øie blev lysere. Endelig sank den, og Purpurflammer blussede paa Aftenhimmelen, paa venstre Side var endnu Bjergspidsen rød af Solen. Over Dalen laae allerede Skumringen.

"Nu!" sagde hun, "nu!" See! Laval, det forekom mig, som om jeg var forvist til dette Sted. Jeg omfavnede Pigen. Hun taalte det, jeg trykkede hende til mit Hjerte, hun sagde venligt: "og hvis nu Maanen skinnede, og

den oplyste Dalen dernede, og den hvide Kirke, og den brede Bæk bag Møllen, Deres Henrykkelse ville da endnu være større." Hun tilskrev min Henrykkelse min Omfavnelse. Hun tog kun feil af sammes Grund.

Hendes Sjel var dybt bevæget, det hørte jeg af den Begeistring, med hvilken hun talte, det saae jeg paa de tindrende Øine. Men hendes Ord vare naturlige, uden al Udpyntning. Hun tog min Arm og vi gik ned i Dalen.

I Landsbyen, som vi gik igjennem, hilsede alle Bønderne, der sad uden for deres Døre, hende med den fortrolige Hilsen: god Nat, Jomfrue Sefe! Hun heed Josefine, hvilket jeg nu vidste. Vi traadte ind i Præstegaarden. Hun lod

mig være alene, efter et Par Minutter kom Fætteren. Vi spiste. Man bragte min Hest. Jeg reed hjem, min hele Sjel var opfyldt af Tanken om Pigen.

Den følgende Dag var jeg atter der. Man modtog mig med endnu mere Tillid end den forrige Dag. Hvilken en Pige! havde jeg sagt Natten tilforn. Hvilken en Charakter! Charakter! det faldt mig første Gang ind, at jeg ikke her kunde sige det. Hvad vidste jeg om hende? Næsten slet Intet, uden at hun var et munter, fordomsfri Skabning.

Da jeg igjen var her, gav jeg nøiere Agt paa hende; men der var hos hende ikke et Træk, der kunde have bragt hende inden for en bestemt Charakters Grændser. Det jeg i Førstningen havde kaldt

stille Høihed, var ei andet end Naivetè. Og uagtet Intet udmærkede Pigen, fyldte hun dog mit Hjerte stedse mere og mere med en sød Længsel. "Hvilket et Væsen!" sagde jeg ogsaa her endnu.

Hun lod os en Timestid være alene. Præsten var en høflig Mand, der kjendte Verden. Jeg hørte, at han havde fuldendt Josephines Opdragelse efter hendes Forældres Død. "Hvorledes har De," spurgte jeg, "paa Landet kunnet opdrage en saa fortræffelig Pige?"

Fortræffelig? God er hun, og det er allerede nok, Hr. Lieutenant! Paa Landet? siger De. Jeg maatte spørge, hvorledes er en god Opdragelse mulig i store Stæder? Er en Landsbypiges Forældre

dannede Mennesker, og Josephines Forældre vare fortræffelige Mennesker, saa kan Opdragelsen neppe mislykkes. Naturen, den frie Luft, Arbeid, Uskyldigheden gjør, at Hjertet bliver ved at være muntert. Vort Levnets Glæder ere rene som vor Luft, ei besmittede af Misundelse, af Avind, af Forfængelighed, af alt for tidligt Coqvetteri. Hjertet vaagner ikke, forend Naturens kydske Haand vækker det. Munter Uskyld! der har De Pigens Charakter, og hvorfor skulle ei enhvers Datter af en Landmand, Degn, Præst, Skovrider, eller Godseier have den. Ere Forældrene almindelige eller endog fordærvede Mennesker, saa ere Døtrene endnu mere fordærvede, thi paa Landet holder

ingen Anstand, ingen Sædvane, ingen Mode dem tilbage.

Og havde jeg ikke Ret? Munter Uskyld egner Pigen! Kjerlighed og Troskab egner Elskerinden og Konen! Taalmod og Flid egner Moderen og Husmoderen! Gode Gud! hvortil endnu det Øvrige, som vi kalde Charakter? Denne kolde Høihed, denne Sagtmodighed med forgrædte Øine og blege Kinder, hvad ere de Andet, end fyldte, konstigt drevne Blomster, under hvis yppige Rigdom hele Planten dør.

Det var, det var Josephine. Saaledes var hun, intet videre. Jeg elskede hende, det følte jeg. Og for første Gang tænkte jeg med Skræk paa min Fader. O nu havde jeg gjerne havt hans hele

Kjerlighed. Jeg gjorde mig Bebreidelser, fordi jeg i det mindste ikke havde søgt at erhverve mig den. Jeg gik i dybe Tanker hjem. Fremtiden, som jeg med urigtigt Mod, i min ubesindige Trodsen mod min Fader, havde anseet for en Skygge, som Mandens Mod kunde bandlyse, stod nu truende, uangribelig, frygtelig herskende for mig.

Jeg skjelvede første Gang for min Fader. Jeg følte for første Gang, at jeg trængte til hans Kjerlighed. Naturen, som jeg havde fornærmet, begyndte at hevne sig, da jeg udtalte det Ord Kjerlighed. Hjemme fandt jeg en Vogn, Adjutanten ved mit Regiment, og den Befaling, strax at vende tilbage med ham til Residentsen.

"I Morgen tidlig!" sagde jeg i Spøg, for at vinde Tid til endnu engang see Josephine.

"I dette Øieblik," sagde Officieren. "Jeg har bestemt Ordre. Jeg veed ikke, Broder! hvorledes du kan spøge. Sagen er meget alvorlig. Han saae eftertænksom paa mig."

"Alvorligere," sagde jeg, "end du maaskee tænker. Thi al den Lykke, som Menneskет nogensinde kan vinde, staaer nu paa Spil." Officieren rystede paa Hovedet. Jeg leverede mine Regninger til den Officier, der afløste mig. Jeg satte mig ind i Vognen, og efter nogle Dage vare vi i Residentsen.

Det var en blot Misforstaaelse, der havde bevæget min Fader til denne

Strenghed. Førend jeg kom, var den allerede hævet. Han sagde mig det med Kulde, uden at gjøre mig endog den mindste Undskyldning. Jeg var skilt fra hende.

August til Laval.

Stenspring.

See, hvorledes Hadet tilbereder af Alt sin ædende Gift! Jeg saae nu Alt i et andet Lys. Jeg gjorde Alt, først for at vinde min Faders Fortrolighed, og siden hans Kjerlighed, i Begyndelsen af Egennytte for min Kjerlighed, siden fordi jeg i Alt

skulde have Ret, og han derimod skulde have Uret i Alt. Som jeg gjorde det, blev han mig kjærere. Han er min Fader, sagde jeg nu ofte til mig selv, og stedse med mere Ømhed. Og naar han ikke tillader dig at være lykkelig, er han derfor mindre din Fader? spurgte jeg mig selv meget alvorlig. Jeg vil min Lykke, han vil sin, min ogsaa, men kun saaledes, som han kan kjende den. Hans Fordomme, hans stolte Charakter! Er jeg ikke ligesaa stolt mod ham? Og hvad er det, som jeg kalder Sandhed? Sagde ikke min Moder selv: et ungt Brysts skjønne Drøm?

Saa sagde jeg ofte, og jeg saae Alt i et mildere Lys. Hvorledes, hvis Pigen i Dag blev en Andens Kone, maatte

jeg ikke glemme hende? Og skal jeg ikke, skal Sønnen ikke gjøre for Faderen, hvad Tilfældet kunne gjøre for ham, hvortil det kunne bringe mig?

Saaledes tænkte jeg, Laval! saaledes tænkte jeg meget alvorligt. Det var ikke Hyklerie, ikke et bedre Øieblikks flygtige Tanker. Det var Sønnens i det Inderste rystede Hjerte. Min Fader var nær Døden. Han lod mig kalde. Han laae i Sengen og rakte mig begge Arme imøde. Han trykte mig til sit Hjerte, han fældede Taarer. Skal jeg, spurgte jeg, sende Bud til min Broder. Han betænkte sig længe, derpaa rystede han paa Hovedet. Jeg frygter, sagde han med afbrudt Stemme, at din Broder elsker mig ikke. Sig ham, at hans Navn har

været det sidste Ord, der kom fra mine Læber. Vi omfavnede hinanden inderlig rørt.

Jeg havde seet hans Kjerlighed, hans Anger, hvad behøvede en Søn mere? Alt var anderledes!

En uventet Revolution gav ham igjen Livet. Med Sundheden tiltog efterhaanden igjen hans bydende Strenghed. Det forledte mig ikke til at blive mit Forsæt utro. Jeg nærede i mit Hjerte en stille Ærbødighed for ham. Saaledes kunde jeg gjøre Meget, der forhen havde været mig umuligt. Jeg besøgte Selskaber, ja Hoffet. Jeg lod, som om jeg fandt Glæde deri, og tilsidst var det virkelig Tilfældet.

Jeg elskede endnu stedse Josephine;

men jeg opgav det Haab at besidde hende. Et Tilfælde skilte mig fra hende i det Øieblik, da jeg vilde tilstaae hende min Kjerlighed. Jeg vidste ikke engang hendes Navn, hun ikke heller mit. Jeg lod Alt være forbi, fordi det var forbi. O see, han behøvede kun med en sædvanlig Godhed at træde hen for mig, og sige: det ønsker jeg, min Søn! og han vilde have vundet Seier over mine Ønsker. Men han miskjendte ganske sin Søn. Han ansaae min Kjerlighed for Frygt for at komme bort fra Residentsen, og undvære de Fornøielser, i hvilke jeg blot, for at føie ham, tog Deel. Han troede at have bøiet min Villie; han traf den Slavelænke, i hvilken han troede at holde mig, tættere sammen.

Ved den mindste Anledning! sagde han spottende og haard: jeg sender dig! atter til Grændsen!

O Laval! jeg var en god Søn. Til Grændsen? Der boede hun, som jeg elskede. Jeg behøvede kun at smile, kun at sætte Foden fast paa Gulvet, kun at gjøre den mindste Bevægelse, der røbede en tilsyneladende Modstand, og jeg vilde have opnaaet mit Hjertes kjæreste Ønske. Jeg gjorde det ikke, jeg stod med en dyb Underdanighed for ham. Intet hevægede sig i mig, uden mit længselfulde Hjerte.

Min Broder kom. Han var alvorlig, stum, han var ikke lykkelig. Han iagttog os. En Aften, da min Fader havde forladt os, sprang han som begei-

stret op, og kastede sig i mine Arm. "Broder!" udbrød han, "hvad det end og koster, lad Dig ikke styrte i den uoverseelige Elendighed, hvori jeg lever. Fly, skjul Dig! Jeg har Penge for Dig; o jeg ville have dem for en Fremmed, for at afvende Livets høieste Elendighed fra ham. Jeg elskede —

Her vendte han sig bort fra mig, og slog sagte Hænderne sammen. Han vendte sig igjen til mig, lagde sit Hoved paa min Skulder og sagde langsomt: jeg elsker endnu, men det er kun min Sjels mindste Smerte. Jeg forlod den, jeg elskede, og gav hende til Pris for den haarde Mand, der hedder min Fader. Her sank Stemme, Arme og Blik beskæmmet ned. Han vendte sig efter en Pause hestig igjen til

mig og raabte: han har tvunget mig til at foragte mig selv, men dig vil jeg redde!

Jeg trøstede ham; men jeg fortaug ham min Kjerlighed. Jeg følte, at mit Hjerte vilde meget vanskeligt kunne modstaae hans Tilbøielighed til at gjøre mig lykkelig. Jeg taug, thi jeg havde besluttet at undertrykke min Kjerlighed. O Laval, jeg var en god Søn. Det følte jeg i Kjerlighedens dybe Smerte, og i Dydens bedre Triumph.

Endelig fordrede min Fader — o Laval! det var min Fader — Noget af mig, som jeg maatte nægte ham. Maatte! Han fordrede — en — Uredelighed. Jeg afslog den, mild, sagtmodig, ærbødig. Han drev mig stedse videre. Jeg afslog

den endelig med kold Bestemthed. Han lagde smilende Haanden paa min Skulder, og sagde triumpherende: Du gaaer til Grændsen. Mit Hjerte hævede sig, min hele Sjel hævede sig, alle mine Pulse sloge det skjønne Billede imøde.

Men jeg greb hans Hænder og raabte med Ømhed: o min Fader! kun ikke derhen! kun ikke til denne Grændse! Send De mig, hvorhen De vil, kun ikke derhen! De ved ikke, nei, min Fader! De veed slet ikke, hvorfor —

Til Grændsen, netop til den samme Grændse, sagde han kold og triumpherende. Ved Gud, derhen!

Gud! sagde jeg kold, men meget paatrængende, De og jeg adlyde en høiere Magt. Jeg vil engang igjen erindre

Dem om denne Time, og om min forgjæves Bøn. Jeg, jeg, min Fader! frisinder mig for Alt, hvad der kan, maa komme.

Han blev nysgjerrig. Hvad kan da vel skee? hvad maatte da vel skee?

Jeg bukkede taus. Godt, jeg kiender endnu ensommere, kjedsommeligere Vraaer, sagde han med Latter.

Jeg trak paa Skuldrene, og taug. Han forlod mig. Jeg havde bragt mit Offer. Jeg var resignert. See, Laval! jeg maa nu smile over mig selv. Saasnart jeg var alene, saae jeg i dette Sammenstød af besynderlige Tilfælde Forsynets Haand. Jeg troede at have gjort Uret deri, at jeg havde modsat mig min Fader i at gaae til Grændsen. Var det ikke min Fader, og stedse min

Fader, der stødte mig ind i Kjerlighedens Tryllekreds? til denne Piges Hjerte? Mig syntes det nu saa vist, at Forsynet havde bestemt mig denne Piges Haand. Lidenskaben forblindede mig. Vi gjøre vore Lidenskaber til Forsynets Villie, for kun ikke at kæmpe mod dem.

Denne Foreſtilling udgjød en besynderlig Roligbed over mit Væsen. Jeg følte, at jeg nu havde gjort Alt, hvad nogensinde en Fader kan fordre af sin Søn. Sender han mig derhen, udbrød jeg, vel, saa har Gud dømt, saa er hun min Kone! Jeg ventede med Roligbed, at han vilde sende mig til Grændsen.

Han gjorde det ikke, og jeg var nær ved at fortvivle. Efter nogle Dage forkyndte han mig, at jeg var Cavalleri-

Officier, og at jeg skulde holde mig færdig til at gaae til min Garnison, en lille Flække, men paa den modsatte Side af hin Grændse. "Du vil ikke finde Dig i Verden, godt, saa lær da at leve uden for Verden! Jeg svarede ikke. Jeg vidste ikke selv, hvad jeg i dette Øieblik følte; thi jeg havde næsten gjort Regning paa, at han vilde sende mig til Josephine.

Jeg fløi ud til den Have, hvor jeg først havde seet hende; jeg var næsten overbevist om, at jeg maatte finde hende der. I Døren sad en Pige, der havde hendes Figur. Jeg fordobblede mine Skridt. Det var ikke hende. Men dog kunde jeg ikke opgive den besynderlige Illusion, i hvilken Tilfældet og min Kjær-

ligbed havde sat mig. Jeg talte til Pigen. Jeg beskrev hendes Figur, Pigens Klædedragt, nævnte hende Tiden, hendes Fornavn. Pigen vidste Intet. Hun paastod, at det maatte være en Vildfarelse af mig, eller og en anden Have. Og der laae virkelig endnu ett Par Haver med lignende Havehuse. De vare tillukte. Hun nævnte mig sammes Ejere, som hun kjendte alle; men om en Præstedatter vidste hun Intet.

Jeg finder hende igjen! raabte jeg paa Tilbageveien, jeg maa finde hende igjen! og finder jeg hende igjen, saa er hun min, o alle I Himmelens gode Magter! saa er hun min! thi I, I førte os sammen.

August til Laval.

Stenspring.

Ved hvilke Traade hænger vor Skjebne! og Laval! skal jeg sige Forsyn eller Tilfælde? Ligemeget! thi bliver jeg ikke ved at være min egen, og kan Forsynet berettige mig til det, hvortil Fornuften, Sædeligheden ei berettiger mig. O, ere vi ikke Hyklere? naar vi erkjende Forsynets Haand, naar vi tale om Tilfælde; er det ikke for det meste kun for at undskylde vore Lidenskaber, eller for at besmykke en Plan.

Nok, jeg kaldte Forsyn, hvad min Fader kaldte Straf. Jeg var vranten, fordi jeg nu maatte reise til den modsatte

Side af det Sted, hvor jeg kunde vente at finde Josephine; jeg var vranten, fordi min Fader ei havde givet efter. Jeg kom til min Garnison. Man havde leiet mig nogle Værelser i et af de bedste Huse i denne lille Stad. Jeg gaaer op ad Trappen, ind i Forsalen; jeg blev staaende stiv som en Billedstotte, thi Josephine kommer mig imøde. "O min Gud!" sagde hun med den reneste Glædes Tone, "er det Dem? o hvilket et lykkeligt Tilfælde!"

Jeg opsnappede Ordet: "Tilfælde! Josephine! Tilfælde!" udbrød jeg glad, bestemt til Alt; og dog urolig: "Tilfælde, naar jeg træffer Dem, Dem, Josephine! Dem, som en god Aand først midt i de arabiske Ørkeners brændende Sand, og

derpaa i Nordens øde Sneflelter? Tilfælde? Nei, ved Gud! nei!"

Arabiske Ørkener? spurgte hun smilende, forundret over den Lidenskab, med hvilken jeg talte. Hun loe.

Jeg taug vel; men jeg havde besluttet, fast besluttet at adlyde Forsynet, der bragte mig overalt den elskede Pige imøde. Jeg greb hendes Haand, jeg trykte den til mine Læber, til mit Bryst. Jeg var nu sikker paa min Skiebne, min Levevei, hendes Kierlighed, og en lykkelig Fremtid. Jeg tvivlede ikke om min Lykke. Himmelen, sagde jeg Daare: har ikke ført os sammen for at fordærve os. Det sagde jeg til mig selv.

Til mig selv. Thi jeg følte, at jeg ikke kunde sige det til denne gode Pige;

hun vilde i mig have opdaget Hykleren eller Daaren. Jeg følte, at jeg maatte først opfylde denne skyldfri Sjel med min fordærvelige Lidenskab, førend hun kunde blive Deltager i mine Vildfarelser.

Alt dette saae jeg, følte jeg, og dog besmykkede min Lidenskab min hemmelige Plan. Kun en stille Urolighed blev tilbage i min Sjel. Jeg kaldte den Uvished, om jeg blev elsket.

Her har Du Skildringen, den tro Skildring af mit unge, men sikkert ikke onde Hjerte! der forstaaer at forene Sjelshøihed med en almindelig Listighed snigende Skridt. Thi jeg sneg mig ind i hendes Hjerte, i det Hjerte, der saa aabent, saa glad flog mig imøde. Jeg slyngede hemmeligt, ubemærket Kjerlig-

hedens stærke Lænker omkring hende for derpaa at slagte hende fængslet ved min Lidenskabs Alter. Først trak jeg hende hen til Afgrunden, og omfavnet af hendes Arme, styrtede jeg mig og hende derned, og da først aabenbarede jeg hende, at det var en Afgrund, hvori hun sank ned med mig. Jeg stjal hendes Fortrolighed, hendes Venskab, hendes Tilbøielighed, hendes Kjerlighed, hendes hele Væsen, og da hun var min, og da hun havde tabt al anden Kraft, end den til at være min, da først aabenbarede jeg hende, at min Fader aldrig vilde tilgive, at hun blev min Kone.

Hun laae i mine Arme, hun havde omfavnet mig, hendes brændende hede Læber hvilte paa min Kind. Det var

den allerhøieste Fortrolighedsd, hendes blode, hensmeltende Hjertes inderligste Hengivenheds Øieblik, da jeg sagde hende: hvor ulykkelig hun skulde være, og hvor grusom jeg havde været. Hendes Arm gled ned fra mine Skuldre, hastigt fremstyrtende Taarer udslukte Henrykkelsen i hendes Øine; hendes Bryst hævede sig langsomt op i et dybt Suk. Hun saae stivt paa mig med taarefulde Øine. Derpaa henreven af Smerten og min Brøde bøiede hun sin Pande dybt ned til mit Bryst. Saaledes sad hun nogle Secunder ubevægelig. Derpaa hævede hun Hovedet og Armene hastigt i Veiret, som om hun havde fattet en rask Beslutning. Hendes Ansigt blussede af en høiere Rødme. Hendes Arme om-

favnede mig, hun trykte mig heftig ved til sit Bryst. Men hun taug.

"Og, Josephine! Du svarer Intet?" spurgte jeg; min Urolighed blev en skjemtende Bebreidelse.

"Nu Intet," sagde hun med heftig Accent: "thi jeg elsker Dig jo! Hvad der maa, vil skee, lad det skee! Jeg kan jo døe for Dig, døe for Dig, naar kun Du er lykkelig."

Disse Bebreidelser af Kjerligheden, der seer sig opofret, og dog elsker, søndersled min Sjel. Jeg følte nu tydeligt og klart min Brøde. Jeg faldt ned for Josephines Fødder. Jeg greb hendes Hænder, jeg trykkede dem til mit ængsteligt bankende Hjerte. Jeg udstammede for hende Tilstaaelsen om min Gru-

somhed, at jeg havde kastet hende, den muntre, blide, rene, uskyldige Sjel i min Faders haarde, grusomme, fordærvende Hænder, at jeg havde gjort hende, som jeg elskede, fordi hun var saa god, at jeg havde gjort hende til et Offer for min egoistiske Lidenskab.

Hun lagde den skjelvende Haand paa mine Læber. "O tie," sagde hun, "tie! Nei, o nei, derpaa vil jeg ikke tænke. Nei! nei! Fra nu af vil jeg elske Dig, kun elske Dig! og skal jeg forgaae, saa — August! saa være Dit Navn mit sidste Suk. Var jeg da ikke den lykkeligste Pige paa Jorden? Naar maae vi skilles ad?"

"Skilles ad? skilles ad?" udbrød jeg, og trykte hende op til mit Hjerte;

"nei! nei! Josephine! naar jeg forlader Dig, saa forlade Gud, og Menneskeheden mig! saa støde den Almægtiges Haand mig ud over hans Skabnings Grændse, ud over hans Kjerligheds Grændse."

"Hvem da?" spurgte hun forbauset. "Din Fader ikke, og Du?"

"O, naar Du elsker mig, Josephine! naar Du har Mod, saa er — hvad er da Menneskenes hele Magt?"

Hun blegnede, hun saae skjelvende paa mig; det var, som om hun hvert Øieblik vilde dø under Byrden af en dræbende Smerte, saa bleg blev hun hastigt, saaledes skjelvede hendes hele Væsen, og dog sagde hun med en fast Stemme; "jeg elsker Dig over Alt, jeg har

Mod til Alt, thi jeg fortvivler om min Lykke. Forlang!"

O, Laval! Laval! med disse Ord stødte Dommeren sit glødende Sværd gjennem min Sjel. Jeg vendte mig skjelvende bort, i det jeg vred mine Hænder, fra denne blege, skjelvende, med Døden kæmpende Skabning. Jeg holdt længe Haanden for mine Øine. Jeg vendte mig atter om til hende, hun stod der endnu saaledes, et Billede paa den høieste Angst.

"Forlang!" sagde hun med en endnu mere bævende Stemme. "O, forlang ingen Forbrydelse!" føiede hun sagte til. Da fløi Hevnens brændende giftige Pil ind i mit Hjerte. "Forlang!" sagde hun, "forlang!" og stedse blev Tonen sagtere og mere bævende.

"O, Josephine!" raabte jeg høit med Jammerens Tone, "hvad jeg forbrer, derpaa skuer Gud ned med Velsignelse og Kjerlighed."

Hun skjelvede meget heftigt. Derpaa skjulte hun hastigt det blege Ansigt med begge Hænder, og udbrød: "vi maa adskilles!"

Jeg forstod hende ganske urigtigt, jeg troede, at det var hendes Villie, at skille sig fra mig. "O, maa vi ikke?" sagde hun med Glædens Rødme.

"Hvo vil, hvo kan tvinge os? Er ikke vor Kjerlighed helliget af Naturen? Er Du ikke Kjød af mit Kjød, og hvad der endnu er helligere, er Du ikke Aand af min Aand? Nei, min Fader vove det, at lægge sin haarde Haand paa det

hellige Baand, som Dyden, som Naturen har bundet om vore Hjerter? Nei! Du bliver min Kone!"

Hun lagde Haanden paa Panden, og sagde eftertænksom: "og hvis det er saa, og næsten forekommer det mig at være saa — hvis vor Kjerlighed — ei er Himmelens Værk — men ogsaa ingen Forbrydelse — o, hvor har Du forstrakket mig! — hvis Du veed et Middel til at forsone Din Fader, eller undgaae hans Haardhed, o! o! jeg beder Dig, saa tal!"

Hun sagde det meget roligere. Jeg indsluttede hende i mine Arme, jeg hæftede mine kjerlighedsfulde Blik paa hendes Øine; jeg sagde gladere: "hvis Du har Mod, Josephine! med mig, for mig,

at forlade Dit Fædreland, dine Venner og i et fremmed Land under indskrænkede Omstændigheder at være min Kone, og, hvis det saa maatte være, at arbeide med mig, at — ."

"O! o!" raabte hun, i det hun afbrød mig, "tør Du — forlade Din Fader? Tør Du?"

"Jeg føler, at jeg tør, Josephine! endog hvis han havde mere været min Fader, end han har været, saa føler jeg, at jeg tør. Men jeg føler, at han vil hade mig, han vil forfølge mig, forfølge Dig, Du Dyrebare, Uskyldige! Vi maa flygte over vort Fædrelands, Tydsklands Grændser. Min Fader er mægtig, han kan udforske vort Opholdssted. Vi maatte flygte videre, Josephi-

ne! Ak, jeg kan ei byde Dig Andet, end mit Hjerte og et sorgfuldt Liv, et Liv fuldt af Farer. O, tør jeg det? tør jeg det, Josephine? Det, o, det er min Bøde!"

Da glindsede hendes Øie af Henrykkelse. "O!" udbrød hun, "naar Du Intet fordrer af mig uden Mod til at være ulykkelig, o, saa forlang, saa fæld Dommen over min Skjebne, over mit Liv! O, hvis det kun er det, o, milde Himmel! kun det! saa — o, saa modtag her af mig Magt over Alt, hvad jeg har, hvad jeg er. Forlang, hvad det være maa, jeg vil aldrig modsætte mig. O, forlang kun ingen Forbrydelse. Dit Ønske er mit Ønske. Vær Du lykkelig,

saa er jeg det ogsaa, midt i Elendigheden er jeg det."

Jeg vilde nu med hende lægge vor Plan. "Nei," sagde hun bestemt, "dom Du for mig. Jeg kjender ikke det Liv, hvorhen Du vil føre mig; jeg kjender ikke den Fare, som vi ville undflye. Men jeg elsker Dig, det alene veed jeg. Jeg kan dø for Dig, kun det veed jeg."

Hun kunde ei bringes paa andre Tanker, hun overlod mig den smertelige, vanskelige Rolle at bestemme hendes Skjebne. Jeg maatte foreslaae hende, hvad jeg vilde, hun sagde Ja til Alt. Men jeg saae, hvad det kostede hendes Hjerte, hvis hun skulde flygte med mig, være udsat for sine Slægtningers Vrede, Haanlatter og sine Bekjend-

teres Bagvaskelse. Jeg besluttede kun i det Tilfælde, at det var høist nødvendigt, at gjøre Brug af Flugten. Men jeg havde ogsaa for stedse besluttet at forene for stedse min Skjebne med hendes. Jeg fandt paa Grændsen en Geistlig, der vilde copulere mig med hende. Jeg foreslog Josephine en hemmelig Forbindelse. Hun blev forskrækket, hun blegnede, hendes Øine fyldtes med Taarer. Men hun sagde bestemt og fast: "ja!"

Jeg søgte at overbevise hende om at vi havde intet andet Middel. "Du ønsker det," sagde hun, "jeg ønsker det ogsaa."

Han foregav en lille Reise, jeg fandt hende en Mil fra min Garnison. Vi bleve copulerte. Hun var min. Min!

min! O, Laval! Laval! Jeg har levet! Thi hun var min! O endnu i dette Øieblik, da Alt, Alt er tabt, fylder Mindet om disse faa Dages Salighed mit Øie med Glædes Taarer. Hun var min! Jeg har levet nok, thi jeg har været meget lykkelig.

Det var en Enke, hos hvem Josephine levede, en gammel agtværdig Kone, der elskede Josephine som sin Datter. Hun fortjente vor Fortrolighed, hun har aldrig misbrugt den. Hun rystede vel undertiden paa Hovedet, af Frygt for os, men hun sagde Intet. Det var skeet. O, hvilke Dage, Laval! har jeg levet! Nei, Ord ere ikke tilstrækkelige, ei høiere Aanders Ord ere rige nok til at beskrive min Kones rige Hjerte. Hvilken

en stærk Sjel, hvilket et ømt Hjerte! hvilken en himmelsk Mildhed! hvilken en viis Alvorlighed! "Og, hvis nu og —," sagde hun inderlig blid, "have vi ikke levet? hvad kunne udslette af min Sjel den Tanke, den Salighed: han var min?"

Min Fader skrev mig til, at jeg nu, naar jeg vilde, kunde vende tilbage til Residentsen. Han overlod det til mig, at vælge mig af Landets adelige Familier en Kone. Nu gjaldt det. Jeg svarede ligefrem og bestemt, at jeg vilde blive. Det gav Anledning til en Correspondence, hvis Tone blev stedse mere og mere alvorlig. Jeg havde besluttet at reise bort med Josephine, saasnart min Fader gjorde Mine til at tvinge

mig. Min Broder havde givet mig Vexler. Jeg var ubekymret, ja endog munter. Min Fader lod sin Idee, at jeg skulde gifte mig, fare. Imidlertid formodede han, at noget Vigtigt maatte afholde mig fra at opfylde hans Ønsker. Man begyndte at udspionere mig. Man satte sammen, man opfandt, man gjettede halvt og halvt Sandheden.

Med Et aabnede Døren sig, min Fader traadte ind i Værelset. Nylig havde Josephine forladt det. Han saae forskende paa mig. "Jeg kommer, for selv at afhente Dig. Vil Du følge med mig til Residentsen?" Jeg sagde: "ja!" jeg var beredt paa alle mulige Tilfælde. Ogsaa Josephine vidste, at jeg i et sligt Tilfælde ville rolig reise. "Men nu, i

dette Øieblik," blev han ved. Jeg smilte, "jeg behøver fem Minutter til Indpakning."

"Det vil mine Folk besørge," sagde han.

"Ogsaa det," svarede jeg sagte. Jeg var vis paa, at man ei kunde finde Noget, der kunde røbe min Hemmelighed. Min Fader syntes at blive forlegen ved min Rolighed. Han gik i dybe Tanker op og ned i Værelset. Alvorlig sagde han: "der er Din Hat og Stok, kom!" Jeg gik med ham. Jeg steg ind i Vognen paa hans Befaling, en Officier steg ind til mig. Vognen kjørte bort, og ved Siden af den reed nogle Husarer.

"Næsten synes det," sagde jeg, "som om jeg var Arrestant."

"Indtil Residentsen, ja," var det hele Svar. Jeg lægger mig smilende op i et Hjørne af Vognen, og udkaster min Plan til Flugten. Den anden Dag kjørte vi, jeg hørte det paa Vognens Raslen, over en Vindebro. Jeg steg ud, og er paa Fæstningen ***. Mit Inderste brændte; men dog smilte jeg, da Commandanten erklærede mig, at jeg i Følge fyrstelig Befaling var Arrestant. "Hvor længe kan det da vel vare?" spurgte jeg mig selv rolig.

Efter tre Dage træder min Fader ind i mit Værelse, alvorlig, med rynket Pande, med tindrende Øine; sin Harme søgte han forgjeves at skjule. "Hvor-

ledes befinder Du Dig her?" spurgte min Fader alvorlig.

"Ikke saa slet, som De tænker, min Fader. De ville finde mit Ophold slettere, end jeg."

"Hm! ja! saasnart Du er fornuftig. Jeg veed at tilgive Ubesindigheder, og det var een." Han kastede mig Copulationsbeviset, som den Geistlige havde udstædt, og der ulykkeligvis var glemt mellem mine Papirer, paa Bordet. Jeg kaster et Blik paa Papiret, og bliver forbauset. "Kan Du ikke nægte?" spurgte han.

"Nægte? nægte? Min Fader! godt, De veed nu — nu lad det være godt, jeg besværger Dem derom." Jeg var ude af mig selv. Jeg skjelvede

for Josephines Skjebne, og dog torde jeg ikke spørge.

"Som sagt, jeg veed at tilgive en Ubesindighed. Din Forbindelse er som ulovmæssig ophævet."

"Ophævet? evige Himmel! Fader! det kunne De vove? det kunne De?"

"At gjøre en Daarskab, som min Søn begik, igjen god? Ja det kunde Faderen. Har Du Lyst til at høre paa mig? Jeg veed, Du kalder mig en Tyran. Du vil ikke kunne nægte, at saa Fædre af min Stand ville blive rolige ved et stigt Papir, som denne Copulationsattest. Jeg er bleven det. Og det staaer til Dig, om Sagen i Stilhed skal afgjøres eller ikke. Ingen veed Noget om Din Ubesindighed, uden Fyrsten og

jeg, og de, som Du har betroet den. Jeg haaber, at det er kun Faa. Jeg har talt med den Pige, som Du har gjort en slig Opoffrelse, og jeg vil ikke nægte, at de fleste unge Herrer ville være af Din Mening. Hun er skjøn, ung, elskværdig; men ikke skjønnere, yngre, elskværdigere, end hundrede Frøkener, blandt hvilke Du har frit Valg. Det, min Søn! kan Du ikke nægte. Pigen mangler Intet uden Herkomst, min Søn! og jeg ville med Glæde kalde hende Datter. Thi jeg kunne ønske, at Du maatte ved denne Leilighed opføre Dig saa anstændigt, som hun har opført sig. Jeg seer af Dine vilde Blik, af Din Skjelven, af Din Bleghed, at Du frygter for, at jeg i min opbrusende Vrede

maatte have behandlet Pigen haardt Det har jeg ikke. Thi i Sandhed, min Søn! der er mig meget magtpaaliggende, at afgjøre Sagen saa artigt, som muligt. Du vil tilgive mig, Pigen var i min Magt. Jeg var vis paa min Hevn, om jeg havde ønsket Hevn; jeg behøvede kun at overlade hende til Løvene. Nei, det er mig magtpaaliggende, min Søn! endelig engang at vinde Din Velvillie."

"Gud! De spænder mig paa en helvedes Pinebænk, min Fader! Hvad sagde min Josephine?"

"Saa hør, min Søn. Jeg lod give Agt paa Dig, og saaledes begyndte jeg at troe, at en Kjerlighedsforstaaelse holdt Dig fangen. En Bortreise fra Pigen,

tænkte jeg, og det vil give sig. Jeg kommer, Du reiser. Jeg finder Din Copulationsattest her. Det havde jeg ikke ventet. Jeg blev forbauset, men jeg var ogsaa beredt paa Alt. Jeg sendte min Tjener ned, og lod Pigen bede at komme et Qvarters Tid op til mig. Jeg var forbittret; thi jeg var overrasket. Jeg havde nogle Minutter Tid til at besinde mig. Pigen kom. Jomfrue! sagde jeg jeg er Fader til den unge Officier, der har boet her, og denne Attest, som jeg fandt mellem hans Papirer, underretter mig om, at De er hemmeligt gift med min Søn. Hun saae paa Papiret, gav mig det tilbage, og sagde, uden Trods, men ei heller frygtsom: „ja, det er saa!“ „De vidste vel ikke, blev jeg ved, at min

Søn ei uden sin Faders Samtykke tør indgaae noget lovligt Ægteskab?"

"„Det vidste jeg," svarede hun „Deres Søn gjorde ved denne Handling Regning paa sin Faders Tilgivelse, og jeg, min Herre" — her begyndte hendes Øie at tindre — „jeg saae Intet, uden den Lykke, at være Deres Søns Elskede." Nu sank hendes Tone igjen, den blev rolig. „Jeg beklager Dem, sagde jeg, thi min Søns Ubesindighed har maaske gjort en uskyldig Pige ulykkelig." — „De," udbrød hun og hun greb min Haand, „De kunne gjøre mig lykkelig."'"

"Jeg fortæller Dig Alt, min Søn! hvad hundrede Fædre ville fortie Dig. Jeg følte Medlidenhed med Pigen, og jeg undsaae mig ved en Søn, der satte

et uskyldigt Hjertes Lykke paa dette Spil, der aldrig kunde vindes; en Søn, der stedse taler om Dyden, der fordrer af sin Fader Opoffrelsen af hans modne, i Ver- den modnede Grundsætninger, og der ei forstaaer at opoffre en Lidenskab for et Hjerte, som han siger, at han elsker."

"Jeg beklager Dem, Jomfrue! sag- te jeg, thi den Lykke, som De synes at vente af mig, staaer ikke i min Magt. Men naar De ville modtage et Raad af en Mand, der interesserer sig for Deres Skjebne, saa skal Deres Ubesindighed have mindre ulykkelige Følger. Dette Papir er i mine Hænder, en Befaling til Deres Arrestering ogsaa. Jeg vist hende Arrestbefalingen."

"O Gud! Josephine!" udbrød jeg,

ser fuld af Smerte. O min Fader! hvor-
ledes kunne De saaledes ængste denne
skjønne Sjel?

„Hun maatte kjende mig, min Søn! som
Du maa kjende mig. Jeg gav nu Pigen den
mest bestemte Forsikkring, at der aldrig,
under ingen Betingelse, kunne blive No-
get af en Forbindelse med Dig. Seer
De, Jomfrue! jeg har ikke gjort Ærens
love for min Stand, der kalder et sligt
Egteskab en Vanære. De kan have Ret
i at beklage Dem derover. I mit Sted,
med min Erfaring, i min Alder, ville De
iden Tvivl netop tænke, ligesom jeg. Kort,
n Forbindelse med min Søn er umulig.
hi seer De, jeg vil hellere see min Søn
Liigkisten, end ved Deres Side. Jeg
eed, Jomfrue! at min Søn er bestemt til

at gjøre Alt for at besidde Dem, og hvis det saa maa være, at løbe bort med Dem, at bære med Dem den utaalelige Byrde af Foragt og Armod; men til Deres Ulykke, Jomfrue! har De at gjøre med en Fader, der er netop ligesaa bestemt, som Sønnen. Min Søn sidder arresteret paa et Sted, hvorfra han ikke kan flygte bort. Han sidder saalænge der arresterek, indtil De gifter Dem, eller indtil han bliver copuleret. Der hører De hans Skjebne, der er saa nforanderlig, som om Gud havde dømt, det er en Straf, som han har fortjent af mig, og af Dem, min Fjonne Ulykkelige! Deres Ægteskab lader jeg af Fyrsten ophæve og erklære for ugyldigt. De Jomfrue! er desuden straffet meget haardt for Deres Ubesindighed. Men jeg beha

der Dem i Sigte, og det første tvetydige Skridt, som De gjør, koster Dem Deres Frihed. Her min Søn! har Du min meget alvorlige og uforanderlige Mening.

Nu vel! sagde jeg, hvorledes optog Josephine det? spurgte jeg efter en Pause."

"Hun var, som Du let kan tænke, inderlig rørt. Hun tilstod mig, at hun ikke tvivlede paa, at jeg jo vilde holde Ord. Du havde jo beskrevet hende min Charakter, føiede han smilende til. Hun sank hen i en meget lang Taushed. Derpaa sagde hun meget hastigt: har De overveiet, Hr. von Matt, at Deres Søn saaledes aldrig vil blive fri."

"Det veed jeg, mit Barn! sagde jeg, jeg kjender min Søn, som han mig. De alene kunne, saasnart De vil, træde mel-

lem Fader og Søn. De alene kunne sætte min Søn i Frihed."

"Jeg! o sig mig, tal, hvad maa jeg gjøre. Jeg kan gjøre Alt for ham."

"Saasnart De er gift, er han fri. Deres Ægteskab bliver ophævet. Jeg vil sørge for et rigt Udstyr, jeg vil sørge for en ret brav Mand. De skal endog blive lykkelig."

"Lykkelig? sagde hun, ikke det! Ei heller det, Hr. von Matt. Intet Giftermaal! Jeg er ligesaa fast bestemt, som De er det, til aldrig at give en anden Mand min Haand, end Deres Søn! Paa den Betingelse maa jeg være ulykkelig, maa Deres Søn være ulykkelig, maae De være ulykkelig! Aldrig! aldrig! jeg sværger det Dem til ved dette gval-

fulde Hjerte. Men, vedblev hun langsomt, hvis jeg frasagde mig ham, for evig frasagde mig ham?"

"Hvilken Sikkerhed ville jeg have derfor? spurgte jeg hende.

„Mit Ord," sagde Pigen med et meget skjønt Udtryk af en stille Stolthed.

"Næsten kunne jeg vove det, Jomfrue! paa disse tindrende Øine fulde af Ærlighed; naar jeg kun ikke allerede havde tevet et halvt Aarhundrede i Verden. Jeg maa have en anden Sikkerhed end Deres Ord."

Her betragtede hun mig dog med en paafaldende Stolthed, der mindre behagede mig. "Nu vel, min Herre!" sagde hun, "saa lad De mig hensættes i hans Sted og giv De ham Friheden."

"Barn! sagde jeg skjemtende! et Fæng-

sel er ingen Visite, som man med sin Vi-
lie afgjør i et Par Timer."

Hun vred sine Hænder. Hvis hans Lykke, sagde jeg, er Dem noget værd, det staaer i Deres Magt. Et Giftermaal —

"Aldrig, sagde hun heftig, aldrig! men fraskge mig hans Haand vil jeg, under hvilken Betingelse, under hvilke høitidelige Forsikkringer, De selv vil." Det sagde hun, min Søn! vedblev min Fader, uden Vrede. Du veed nu min Beslutning. Betænk Dig, jeg beder Dig, min Søn! hør —

Men jeg hørte ikke. Jeg saae kun den martrede ulykkelige Josephine; jeg udbrød med Fortvivlelsens Tone: sig mig! har hun fraskgt sig min Haand? tal! fæld De min Dødsdom!"

Min Fader saae et Øieblik paa mig, som om han betænkte sig, derpaa sagde han: "hun har fraſagt sig din Haand."

„Saa er jeg evig ulykkelig! udbrød jeg. O grusomme Mand, glæd Dem, saa har jeg for evig tabt hende, og hendes Hjerte er brisset."

O jeg kjendte hende, Laval! jeg kjendte Qvinden. Havde hun fraſagt sig mig, saa vidste jeg, at jeg havde tabt hende. Jeg overlod mig til den mest trøsteløse Fortvivlelse. Min Fader søgte at berolige mig. Han var blidere, mere deltagende, end jeg nogensinde havde seet ham. Han talte intet om et Giftermaal. Han tilbød mig endog under lette Betingelser en Art af Frihed. Jeg afslog den, kold, forbittret, rasende: „Her, sagde jeg, og

omfavnede de Lænker, der hængte ned ad Væggen, her vil jeg dø."

Min Fader forlod mig. Nu begyndte jeg at tvivle om, at min Fader havde været saa mild mod Josephine, som han foregav. Hans Stolthed, hans Herskesyge! hvor var det muligt! Jeg fortrød nu, at jeg ei havde modtaget min Frihed. Det var et Middel til at komme til at tale med Josephine, og afholde hende fra den grusomme Beslutning at skille sig fra mig. Jeg skrev hende til. Jeg vidste at bevæge min Opsynsmand til at give mig det Løfte at besørge mine Breve; om de ere komne i Josephines Hænder, veed jeg ikke. Min Fader kom undertiden; men han blev med hver Gang alvorligere, heftigere. Han gjorde det til en Be-

klingelse for min Frihed, at jeg skulde være utro mod Josephine."

Jeg svarede ikke engang derpaa. Sex Maaneder blev jeg i mit Fængsel. Aldrig fik jeg Svar fra Josephine. Jeg frygtede for, at min Opsynsmand var bestukken af min Fader. Jeg hørte det bekræftet af hans Datter, der undertiden bragte mig min Mad. Jeg skrev til Josephine. Pigen lovede mig, at lade Brevet besørge ved hendes Kjereste. Efter et Par Dage havde jeg Svar, o min Gud! min Gud! Laval! der gives en Evighed, ellers maatte jeg fortvivle. Josephine var død. Jeg holdt i mine skjelvende Hænder det Brev, som Pigen havde bragt mig. Jeg læste, jeg ravede, jeg sank besvimet om. Men, tænkte jeg, er det sandt? Er det

ikke et nyt Helvedes Bedrageri? Jeg tæfede. Pigen var der endnu. Jeg examinerte hende nøie over de mindste Omstændigheder. Alt traf ind. „Jeg," sagde Pigen skjelvende, „har længe vidst det af min Faders Mund."

„Vidst det? af din Faders Mund?" raabte jeg, „altsaa af dennes Mund?" Nei, hun lever, hun lever! O hun lever sikkert! thi see," jeg traf Pigen, der skjelvede ved min Heftighed, hen til mig, „thi see, var hun død, saa ville jeg jo for længe siden være fri. Hvortil da endnu dette Gøgleri, at holde mig fængslet."

"Deres Hr. Fader," sagde Pigen hemmeligt, „troer endnu ikke, at Jomfruen er død."

„Hvorledes?" udbrød jeg, i det jeg ha-

stigt sprang op, „han troer det ikke heller? min Fader? han troer ikke, at hun er død? dette Brev er fra ham, fra min Fader, skrevet af ham, og ved dine Hænder spillet i mine. O dette Helvedes Gøglespil!"

Pigen begyndte bitterlig at græde, fordi jeg tvivlede om hendes Ærlighed. „Jeg har," begyndte hun hulkende, „allerede længe beklaget Dem, og det endnu mere, da jeg hørte, hvorfor De her sad arresteret. Min Fader sendte stedse Deres Breve til Deres Hr. Fader. Det gjorde mig ont, at De saalænge blev bedraget. Da hørte jeg min Fader fortælle, at Jomfruen skulde være død, men den gamle Hr. von Matt vilde ikke troe det, han ansaae det for en List hvorved man vilde befrie Dem af Fængslet.

Jeg lod Pigen gjentage Ord for Ord, hvad hun havde hørt. Taalmodig fortalte hun mig Alt endnu engang. Da overfaldt der mig en Gysen, det var mig, som om Josephines Skygge svævede forbi mig. Jeg begyndte at troe, at det var muligt, at Grammelsen havde dræbt hende. O! udbrød jeg, og kastede mig ned for Pigen paa Knæe; aabn mig disse Døre, og jeg vil overøse Dig med Guld. Pige! flye med mig. Jeg maa ud, eller Angesten dræber mig.

Pigen græd. Hun foreslilte mig Umuligheden at komme ud af Fæstningen. Lettere var det at komme ud af Vinduet. Det er ikke høit oppe! hun viste paa Vinduet.

Jeg bad hende om File, om Reeb. Hun

lovede mig skjelvende Alt. Hun holdt Ord, dette godmodige Væsen. Hun bragte mig efterhaanden Alt. Et Par Jernstænger bleve flede over. Vinduet var ikke høit. Jeg undkom lykkeligt.

August til Laval.

Stenspring.

Der stod jeg nu midt i den tykkeste Skov, i den dybe, mørke Nat, alene; ved mine Fødder brusede en Elv; ovenover mig tordnede det. Uveiret nærmede sig. Der stod Sønnen af den rigeste Mand i Landet midt i den skrækkeligste Regn, ved Siden af ham slog Lynilden ned i et Eg-

træ. O jeg oplofstede bedende Hænder til den nedfarende Lynstraale. „Herhid! træf, udbrød jeg, dette Hoved! dette trøsteløse Hjerte! Jeg saae ved Skinnet af Lynilden den brusende Flod hvirvle hen i høie Bølger; o jeg ønskede, at jeg var begravet i dens Bølger. Det var en skrækkelig Nat, fuld af Oprør, men i mit Bryst rasede Oprøret endnu værre. Da brød Morgenrøden frem bag den mørke Uveirssky. Jeg gik langs med Floden, i den ødeste, vildeste Egn af Jorden, over de utilgængeligste Fjelde. Jeg havde Levnetsmidler hos mig. Jeg kjendte Egnen. Floden maatte nødvendigt bringe mig i Nærheden af min Broder. Endelig kom jeg, med blodige Fødder, med sønderrevne Klæder, i Nærheden af hans Gods.

Jeg skrev med Blyant paa et Blad af min Tegnebog et Par Ord til min Broder, at jeg ventede ham ved et Skovhus. Jeg sendte en Kulsvier bort med Billetten, og efter en Time laae jeg i min Broders Arme.

O hvilket Øieblik, fuldt af den høieste Ømhed og den høieste Smerte. Min Broder vidste Alt. „Jeg har taget Flugten," raabte jeg. „Giv mig Penge!", „Stakkels, stakkels Broder! afbrød han mig, „og dog er Du lykkeligere end jeg! thi hun er død, som Du elskede.„

Der stod jeg og blegnede. „Nei, hun lever! hun lever!" raabte jeg. „Thi var hun død, hvorfor var jeg da ikke fri." Jeg overtydede næsten min Broder derom. Men dog trak han igjen paa Skul-

drene. Derpaa sagde han mig netop det, som Fangevogterens Datter allerede havde sagt mig, at min Fader ansaae Efterretningen om hendes Død for en List, hvorved man vilde befrie mig.

Jeg blev en Nat i det lille Hus i Skoven. Min Fader havde strax sendt et Bud til min Broders Gods, for ganske i Stilhed at underrette sig om mig. Men Ingen vidste mit Opholdssted. Jeg fik en Jægers Klædning, Penge, og saaledes drog jeg videre ind i Skovene, der vare mig meget bekjendte. Jeg kunde forestille mig, at man vilde sætte efter mig paa Veien til min sidste Garnison. Jeg gik til den modsatte Side hen til den Grændse, hvor jeg hos Præsten havde lært at kjende min ulykkelige Josephine. Endelig naaede jeg

Veien mellem Nøddebuskene, som jeg havde gaaet med hende, da vi kom fra Barselgildet. Jeg traadte ud af Buskene op paa den Høi, hvor jeg havde siddet med hende. Jeg fandt Sædet der endnu. Jeg satte mig ned paa det. Jeg vædede det med mine Taarer.

Derpaa gik jeg sjelvende, med ethvert Skridt mere sjelvende, ned ad Veien til Landsbyen, og hen til Præstegaarden. Præsten kom mig imøde. Han gjenkjendte mig. Glad sloi han i mine Arme. „Ak, see der," udbrød han venlig og høflig, "hvorledes man hilser en gammel Bekjendter." Jeg saae mig om. Jeg havde ikke Mod til at spørge. Jeg saae kun hiivt paa det Sted, hvor hun pleiede at sidde. Da traadte Manden med et be-

drøvet Ansigt hen til mig. „De veed alt-saa allerede, sagde han, og Taarer brøde frem i hans Øine: Josephine — mere kunde han ikke sige. Jeg sognede ned paa hendes Sæde. Død! sagde jeg. Død! gjen-tog han sagte, og tørrede Øinene.

"Veed De Noget?" — Jeg kunde ikke sige mere. "Hun døde," sagde han, „Gud veed, om det var af Græmmelse— det Barn havde et alt for blødt Hjerte. Man fortæller allehaande Hiſtorier, der dog ikke kan være sande, om en utro Elsker. Min Gud! hvor kunne et Men-neske blive hende utro! For to Maaneder siden var hun endnu her, for sidste Gang; men allerede saa bleg, men endnu blide-re, endnu mildere, endnu venligere, end ellers. Der oppe paa Høien var hendes

Yndlingssæde. Der sad hun hver Dag, medens hun var her.

„Hun var her?" spurgte jeg med sønderknust Hjerte. Manden slog Hænderne sammen. „Endnu otte Dage!" var Svaret. „Hvor bode hun," spurgte jeg atter. „Hos en Slægtning, som hun elskede inderligt." Det var den Kone, der vidste vor Hemmelighed.

„Men min Gud! hvad fattes Dem?" Jeg kunde ikke længere dæmpe min Smerte. Jeg bøiede mit Ansigt ned til Josephines Sæde, og hulkede lydeligt. Da sagde jeg ham, hvorledes jeg havde elsket hende, da sagde jeg ham, at hun havde været min Kone, at min grusomme Fader —

Jeg blev her endnu i otte Dage. Jeg bøde ogsaa paa Høien, hvor hun havde

sidder, hvor hun havde tænkt paa mig. Der saa jeg trøstesløs — o min Gud! hvor trøstesløs! Herfra reiste jeg til min gamle Garnison, hvor hendes Slægtning endnu levede. Jeg vidste, at man herfra vilde sende mig til min Fader. „O gid man ville det!" Jeg traadte ind til Konen i hendes Værelse. Hun modtog mig trøstesløs, som jeg selv var. Hun gav mig et Par Ord fra min Josephine; medens hun skrev dem, overraskede Døden hende. De indeholdt en Bøn, ei at glemme hende, en Bøn, at tilgive min Fader, en Bøn, at dæmpe min Smerte. Jeg trykkede Sedlen til mine Læber, til mine blege, bævende Læber. Derpaa spurgte jeg: „og min Fader?"

„Deres Fader," sagde Konen, „er en forskrækkelig Mand! en forskrækkelig Mand!"

„Har han behandlet Josephine haardt?“ spurgte jeg, i det jeg rasende sprang op, og traadte tæt hen til Konen.“

„Det just ikke,“ sagde hun, “det just ikke. Men hans Grusomhed mod Dem, Deres Fangenskab. Josephine tilbød sig at frasige sig alle Fordringer paa Dem, aldrig at see Dem mere, naar han igjen vilde give Dem Deres Frihed. Deres Fader forlangte, at hun skulde gifte sig. Nei, sagde Josephine, jeg kan gjøre Alt for ham, kun ikke bedrage et Menneske. Grædmmelse over Dem knuste hendes Hjerte. Hun døde stille og rolig.

Jeg var fortvivlet, jeg havde ikke engang Taarer mere. Ak, jeg følte, at jeg var mere hendes Morder, end min Fader. Thi, var det ikke mig, der

bragte hende i denne skrækkelige Forbindelse med denne grusomme Mand? Jeg vilde gaae hen til hendes Grav. Men hun var ikke død her, men i en Landsby, et Par Mile herfra. Vi besluttede at besøge hendes Grav.

Den følgende Morgen traadte den commanderende Maior ind i Værelset. Man vidste allerede, at jeg var flygtet bort, ogsaa havde Josephines Slægtning gjort mig opmærksom derpaa. Jeg smilte.

„Hr. von Matt!" sagde han meget høflig, jeg beklager ret meget, at — men min Pligt, min ubehagelige Pligt —"

„Jeg veed, hvad De vil," sagde jeg mildt, „lad De Konen kun endnu fortælle mig nogle Smaating om min afdøde Kone. Derpaa er jeg beredt til Alt."

„Giver De mig Deres Æresord, Hr. von Matt! at De vil lade Dem bringe—"

„Hvorhen De vil, Hr. Maior! hvorhen De vil, i det dybeste Fængsel, i Jordens Afgrund, i Graven. O naar Konen har fortalt mig Alt, da er det mig meget ligegyldigt, hvad min Fader siden vil gjøre ved mig. En lydigere Søn har endnu aldrig en Fader havt, end jeg er, indtil paa et Punkt nær."

O Laval, Livet var mig i dette Øieblik saaledes til Byrde, at jeg ikke engang mere følte Had.

Jeg lod mig rolig bringe til Residentsen. Min Fader maatte uden Tvivl være underrettet om min Sjelsstemning. Han modtog mig med et rørt Blik." I hvilket Fængsel skal jeg nu?" spurgte jeg ham, i det jeg holdt mine Arme henimod Under-

officieren, som om han skulde lægge Lænker paa dem.

„I din Faders Arme! til din Faders Hjerte!" svarede han meget mildt.

„Min Faders?" udbrød jeg: „O Gud! havde han elsket mig, denne Mand, der kalder sig min Faeer, som et vildt Dyr elsker sine Unger, jeg ville være lykkelig. Hun er død! hun er borte! O Josephine! her staae Dine Mordere, han triumpherende over, at det lykkedes ham, jeg! o gode Gud! jeg! Han triumphere endnu engang, og jeg bder hos Dig i Graven. Ulykkelige Kone! ulykkelige Søn! men — her kastede jeg et lynende Blik paa min Fader — men ogsaa ulykkelige Fader!"

Min Fader stod der, med Armene lagte

over Kors paa Brystet, i en uvis Stilling. Han vilde skaane mig, og dog lynede Vreden af hans Øine. Han brød ud imod mig i bittre Bebreidelser, der slet ikke rørte mig. Jeg gik op paa mit Værelse. Her levede jeg alene, i en uovervindelig Tungsind, i den dybeste Ensomhed, i den høieste Stilhed. Min Fader gjorde mangehaande Forsøg paa at forsone sig med mig, og at ende min Kummer. De maatte alle mislykkes, thi jeg elskede ham ikke. Han havde tabt sine Børns Kierlighed, hvad hjalp ham da hans faderlige Myndighed? Ha var ligesaa ulykkelig, som vi selv.

Han vilde tage mig ved min Character. Han gjorde mig Bebreidelser, fordi jeg uvindagtigen rugede over min Kummer. Det

lykkedes, han reiste mig op. Jeg tog Vexler af min Broder, jeg skjenkede min Broder min hele Formue, og førend man mærkede min Fraværelse, var jeg allerede over Grændsen. Jeg gik, hvorhen Tilfældet førte mig, til Hamborg. Der bragte min gode Skjebne mig Dig imøde, Dig, min Laval! Dig, min Skytsaand! Dit Venskab lægede mit Hjertes Saar. Jeg gik med Dig til England. Jeg havde tabt min ædleste Tilværelse. Min Lidenskab blev Nysgjerrighed, Videlyst. Farer kjendte jeg ikke, Livet foragtede jeg. Jeg tog til Indien, jeg gjennemstrøg Jorden. Aldrig tabte jeg det skjønne Minde om min Josephine; aldrig, aldrig kom jeg i den mindste Fristelse, at blive hende utro. Jeg var ikke lykkelig, men jeg var i det

mindste rolig. Jeg saae overalt, overalt Smerten ligge paa Menneskenes Hjerter. Jeg kjendte Jorden, jeg kjendte Menneskene, jeg ønskede mig tilbage i Dine Arme, Laval! tilbage i Fædrelandet, for der at finde min Grav.

Jeg betræder igjen Europa, jeg flyver tilbage til mit Fædreland. Min Fader var død. Jeg flyver i min Broders Arme. Han har opnaaet sine Ønsker. Hans første Elskede er hans Kone; men han er ikke lykkelig. Intet har han tilbage af den gamle Tilstand, uden den ældste Kjerlighed, nemlig Kjerligheden for mig. Han lever med sin Søn i en næsten ligesaa sørgelig Forstaaelse, som vor Fader med os.

Fortiden er unyttet henrunden for ham. Han kalder Uveiret ned over

sit Hoved. Jeg staaer ofte i dybe Tanker ved min Faders Grav. Jeg har forsonet mig med hans Aske. Han døde uden at see et Øie med Taarer, et Hjerte fuld af Kjerlighed ved hans Dødsseng. Mit Navn har han nævnet, og med dette Navn paa Læberne har han opgivet sin Aand.

See, Laval! der har Du min Historie. O Alt er her, her, hvor jeg staaer paa min Ulykkes Grund, Alt er her igjen levende vakt, min Længsel, min Kjerlighed, ja endog min Smerte, og dog befinder jeg mig her lykkeligere, end ellers nogensteds. Synet af min Broder, Synet af vore Legepladse, berolige mig, jeg veed ikke, med hvilket Trylleri. Det

er en stille, stummel Underverdens Lethe, hvor man ikke er lykkelig, men rolig.

August til Laval.

Stenspring.

Saasnart jeg traadte ind i min Broders Hus, opvakte den Ufred, der hviler paa Alles Ansigter, min Opmærksomhed. Min Broder sagde med en reen Glæde til mig, saasnart Velkomstens første Storm var forbi: „Du er en rig Mand, Din Formue har aagret i mine Hænder!" Jeg smilte. Min Svigerinde gjentog: „De er en meget rig Mand!" med en Tone,

der sagde mig, hvilken Værd Rigdommen har i hendes Øine. „Vi vidste, at De levede," føiede hun til. Og nu ledede hun Samtalen hen paa min Alder, paa den Rolighed, som jeg kunde nyde i min Broders Selskab, saa at der kun endnu fattedes det Spørgsmaal: ikke sandt, vi ere Deres Arvinger?

Med hver Dag saae jeg ogsaa mere og mere, at min Svigerinde var gjerrig. Til denne Gjerrighed kom endnu det allerbitreste Had mod min Broders første Kone, og mod Alt, hvad der tilhørte hende. Hun havde elsket min Broder meget inderligt, og saaledes var dette Had opstaaet i den Tid, da hun uden Haab var adskilt fra den Elskede. Endelig døde den første Kone. Min Broder ægtede nu

den elskede Pige. Ungdommens første skjønne Blomster vare falmede. Hun blev ogsaa nu, da hun havde opnaaet sit Ønske, vranten, især mod sin Stedsøn, et bravt ungt Menneske, der gjør Alt for at forsone sin Stedmoders Uvillie; men forgjeves.

Min Svigerinde iagttager den udvortes Anstændighed mod Stedsønnen, men jeg troer, at hun selv uden hendes Vidende er imod alle det unge Menneskes Ønsker. Hun har vidst at holde ham i en bestandig Afhængighed af hans Fader, og det unge Menneske bærer det med sjensynlig Utaalmodighed, men med den ivrigste Bestræbelse, at synes rolig. Min Broder er ikke ganske fri for min Faders herskesyge Lune.

Der har Du, Laval! den Spire, hvoraf Hadets og Ulykkens rige Høst vil opstaae, og enhver Haand pleier Spiren, Enhver bærer Næring til den. Jeg vil prøve paa, om jeg kan ødelægge den indtil Roden.

See, der har min Svigerinde en Slægtning, en ganske artig, meget rig Pige. Hendes Haand er bestemt min Broderson. Han vil ikke tage den, fordi man vil paanøde ham den. Han vil derimod ud af sin Faders Hus og ud i Verden. Det vil hans Fader ikke. Min Svigerinde spiller den Lidendes Rolle. Hun er følsom, hun har stedse paa sine Læber de mest ophøiede Grundsætninger. I min Broders Øine har hun Skinnet af den høieste Godhed, ja endog af en overmaa-

de stor Eftergivenhed mod Stedsønnen. Men hendes Blik, hendes smaa Bianmærkninger over min Brodersøns Moders Familie, de smaa Torne, som hun hvert Øieblik hemmeligt rykker ind i min Brodersøns Sjel, maa sønderrive hans Hjerte, og de blive ubemærkede af min Broders Øie.

„Men naar han ikke vil, Fredrik! naar han ikke vil, saa lad ham dog være i Ro," sagde jeg. „Tænk paa din Skjebne!

„Men hvorfor vil han ikke? kjære Bror der!" sagde Konen bedrøvet: „han har Intet imod Pigen uden Navnet, mit Navn. Hun er skjøn, ung, dannet, af hans Stand, og meget, meget rig."

„Det sagde min Fader ogsaa til Deres

Mand, Søster! Man skulle ikke sige Stigt."

„Min Mand elskede; det var en ganske anden Sag," sagde hun i en bitter Tone.

Det ærgrede mig, thi det var en Falskhed; man formodede, at det unge Menneske ligeledes elskede. „Har jeg ikke hørt," spurgte jeg, "af Dig, Fredrik! at din Søn ligefaavel har en Kjærlighedsforstaaelse, som vi havde den i vor Ungdom!"

„Ham! ja! det troer jeg næsten. Men med os var det en ganske anden Sag?"

„Hvorledes da det, Broder? det er jeg nysgjerrig efter at høre. Hvad veed Du om din Søn? hvori er det anderledes?"

„Pigen er yderlig fattig, kjære Hr. Broder!" svarede min Svigerinde.

„Desto lykkeligere og taknemmeligere vil min Broderson gjøre hende. „Gode Gud!" udbrød jeg. Det smertede mig! Min Svigerinde rødmede. Hun sagde et Par Sentenser, der ville have gjort en Diogenes Ære. Jeg rystede stille paa Hovedet; thi naar Hoved og Hjerte ere saa meget i Strid, hvad lader sig da vel haabe? „Videre," sagde jeg rolig.

Kort, man vidste om Pigen saa meget, som slet Intet. Man gjettede kun, man formodede det kun af min Brodersøns oste gjentagne Fraværelse, af hans mørke og stille Kummer, og af den Heftighed, med hvilken han afslog Forbindelsen med sin Cousine. Det var paa en Spadseregang

i Haven. Vi kom just gjennem en mørk Skygge af Cypresser og Taarevile hen til det Kapel, hvori vor Familie-Begravelse var. Jeg greb min Broders Haand. Jeg sagde inderlig rørt til ham: „her hviler vor Faders Aske. Han gjorde os ulykkelige, han var selv ulykkelig!“ Min Broder syntes rørt. Jeg greb min Svigerindes Haand. „Kjære Søster! De har følt en adskilt, haabløs Kjærligheds Smerte. Nei, De kunne ikke ville bringe denne Smerte over et Hjerte.“

„Sikkerlig ikke,“ sagde hun, „men kjære Broder! jeg haaber, at De ikke vil sammenligne mig med en ubekjendt Pige uden Navn. Min Mands Kjærlighed bliigede ethvert Menneske, men — jeg ville ikke gjerne berøre et Punkt, der kunne

smerte Dem. Hun saae sandeligt med et meget behageligt, mildt Smil paa mig. „Det er ret Skade", føiede hun til, „at Stedsønnen altid finder Venner, Stedmoderen derimod ikke. Men af Dem fordrer jeg Retfærdighed, fordi jeg elsker Dem.

Hun sagde det ret behageligt, halvt i Spøg. Mener De da for Alvor, at vi maatte sige Ja til enhver Forbindelse, som min Søn havde Lyst til at indgaae? Han skjuler sin Kjerlighed, det er et slemt Tegn. Mig forekommer det næsten, som om hans Kjerlighed er mere ond Villie end Lidenskab. Den Følelse, det Ønske at blive uafhængig, kan være meget naturlig i enhver Mands Bryst, men mig synes, at Vilhelm vil afkaste sin Faders

Aag, ikke fordi det er trykkende, men fordi han vil."

„Det er det, min Broder! det er det. Min Kone har truffen det. Det varer ham for længe, inden han her bliver Herre. Han vil kun vise, kun vise mig, at han troer at være Herre." Min Broder blev heftig. Jeg taug altsaa. Det var altsaa det, hvormed min Svigerinde opbragte min Broder mod hans Søn. Og det havde ogsaa Skin af Sandhed; thi min Broderſøn var kold, lydig, høitidelig, alvorlig, naar han skulde være mild; stum, naar han skulde være fortrolig. Der undslap ham nogle smaa satiriske Træk, der ei bleve ubemærkede; men det var kun, naar hans Moder øste en lille Draabe gjærende Gift efter den anden i hans

Sjel. Hun var netop ligesaa høflig ligesaa høitidelig imod ham. Hadet voxte desto stærkere under denne Høfligheds Maske. Jeg saae allerede Uveiret al opstaarne sig, der skulde forstyrre min Broders Fred.

August til Laval.

Stenspring.

Jeg har henvendt mig til min Brodersøn, kjære Laval! Drengen behagede mig ikke ganske. Denne kolde Høflighed, denne slaviske Lydighed forekom mig lat være Falskhed. Jeg troer, at han med et

aabent Væsen, med en øm Begeistring, som det sømmer en Søn, vilde sikkert have erobret min Broders og hans Stedmoders Hjerte; thi min Broder er ved Gud ikke saa haard, ikke saa herskesyg, som min Fader; ogsaa min Svigerinde er sandelig ingen ond Kone.

Ja, undertiden udgyde deres Hjerter sig mod Sønnen; jeg saae ofte det Minut nærme sig, hvor min Broderson kun havde behøvet at sige et eneste Ord, et varmt tillidsfuldt Ord for at slutte Freden. Mit Hjerte brændte af Glæde og Forventning; men der stod han mistroisk, lig Een, der tusinde Gange er bleven bedraget, smilende, lig en Spidsbube, og kold og stiv, lig en Tjener, der første Gang skal opvarte.

„Hvem, for Djevelen," raabte jeg, „er da her Giftblanderen? Jeg troer næsten, at det er den forstilte Dreng, og hans Stedmoder har Ret, jeg tager Parti for ham, fordi hun hedder Stedmoder; og fordi man ved dette Navn tænker sig alle Phædraer i Tragoedier og Romaner. Han maa følge mig paa Jagt. Vi skal bare. Jeg i min hjertelige, troskyldige Tone; han i Begyndelsen forsigtig, men efter en halv Times Forløb var han i Gang. Jeg taler om hans Moder, jeg erindrer ham om een af hendes Feil. Han tier. Da satte jeg ham Kniven paa Struben. „Jeg ville ønske, Vilhelm!" sagde jeg heftigt, „jeg ville hellere, at Du engang skrod løs mod Din Fader og Moder, at Du spyede Gift og Galde ud af Dit Hjer-

te i en Strøm af gale Ord; da kunne atter Haab, Fred, Forsoning, Kjerlighed til Dine Forældre drage ind i Dit frie Hjerte."

Han saae smilende paa mig. „Gift og Galde?" sagde han inderligt rort; derpaa greb han min Haand, og sagde med rindrende Blik; „ogsaa De, min Oncle? ogsaa De? det er for meget! O Gud give mine Ord Kraft!" Han lagde Haanden paa sit Hjerte. „I dette Hjerte boer ikke Had, ikke Gift, ikke Galde. Oncle! tro en Yngling, der aldrig har løiet."

„Nu, men for Pokker! hvad boer da i Dit Hjerte? hvorfor staaer du da for Dine Forældre med speidende Øine, som en Accisebetjent, saa stiv, som en Chinesers, saa ubevægelig, som et Mastiræ."

„Min Onkle!" udbrød han: det er just min Ulykke. Staaer jeg da for Dem nogensinde saaledes?" Han kastede sig heftig bevæget op til mit Bryst. O hvorfor maa jeg staae saaledes, hvorfor tør jeg ikke slynge saaledes mine Arme om min Fader? Dog — dog — kjæreste Onkle! tør jeg bede Dem at gjøre en Ende paa denne Samtale. At klage over en unddgaaelig Ulykke er Feighed, over en unddgaaelig, er Praleri. Jeg forsikrer Dem, i denne Time, min Onkle! jeg elsker min Fader, og ærer min Moder. Hun har agtværdige Egenskaber, det siger jeg med den inderligste Overbevisning."

„En Ufreds Aand staaer mellem Dig og Dine Forældre, kjære Vilhelm! Kan Du ikke mane den?" Han rystede paa Hø

vedet. „Kan jeg mane den? tal Vilhelm! hvorledes kan man mane den? Jeg har Mod, jeg har Resignation, jeg har Din Faders Hjerte, jeg har Din Moders godeg Villie, kan jeg mane den?“

Tiden, min Oncle! kan mane den, ikke De. Og lad mig engang tale om mig selv, jeg haaber, at det vil lykkes mig at mane den.“

„Med Dit Forhold? Vilhelm!

„Med mit Forhold. O kjereste Oncle! Ufreden mellem Fader og Søn er noget saa unaturligt, at enhver fremmed Haand der vil fordrive den, kun forstørrer den. Fader og Søn maae selv gjenfinde hinanden.“

„Mig synes, at Du allerede nogle Gange havde kunnet gjenfinde Din Fader.“ Jeg erindrede ham om en Leilighed.

„Ak, jeg taler ugjerne, kjere Oncle! men en Vaabenstilstand er ingen Fred, og Faderens og Sønnens Hjerter maae sammensmælte. En Forsoning er intet Skuespil. Ak jeg veed, hvad jeg vil, og jeg vil noget Godt."

„Min har foreslaaet Dig Din Moder, Cousines Haand."

„Det har man. Jeg har afslaaet den. Var dette et Middel til at mane den onde Aand, o min Oncle! jeg ville bede om Pigens Haand, der kunne føre Freden tilbage over mig og mine Forældre, skjøndt jeg ikke elsker Pigen; men — dog lad De mig tie. Jeg tør ikke tale. Nei, jeg tør ikke."

„Dreng! Du er forelsket? Du seermes Forundring paa mig. Jeg kan fortælle

Dig en Historie dekom. Kjerligheden gjorde mig ulykkelig, ikke min Fader. Skal jeg fortælle Dig? Kom, lad os sætte os her. Maaskee træffe vi ved min Fortælling noget bedre end et Stykke Vildt. Sæt Dig ved Siden af mig, og hør paa mig."

Her fortalte jeg ham min ulykkelige Historie. Du kan let tænke, hvilke Dele af samme jeg helst fremstillede. Jeg havde endt den og nu spurgte jeg ham: hvo af os feilede mest? jeg eller min Fader?

„Hvis De har Intet imod, at jeg er frimodig, kjære Oncle! De feilede mest, men mig synes, at De har selv i Deres Historie mest fremstillet de Steder, hvor De ved en frivillig Beslutning bragte Dem selv i den Nødvendighed, at maatte gaae

ud i Verden med en meget simpel, for den skjønneste Huslighed opdraget Pige, eller give hende til Pris for Deres Faders Hevn og Haardhed. De udfordrede Skjebnen, næsten kunne man sige, at De havde spilt et meget farligt Spil med Deres Elskedes Lykke, saavelsom med Deres Faders Ro."

Har Drengen ikke Ret? Mig skal det kun undre, sagde jeg, om Du vil klogere trække Dig ud af Sagen? Jeg vilde lidt efter lidt bringe ham til en Tilstaaelse; men han taug.

„Hm," sagde jeg: „Vilhelm! jeg er hverken en Spion eller en Forræder. Jeg er et Menneske, en Broder til Din gode ærlige Fader, i hvis Sjel et tusindegget Sværd nu omdreier sig. See, Dreng!

havde dengang, da jeg begyndte det farlige Spil med min Elskedes Liv og min Faders Ro, havde dengang en Mand med et Hjerte, som mit, tilbudet mig sit Raad: jeg haaber, at Din Oncle ville da sidde lykkeligere ved Siden af Dig. Min Søn! aabn Dit Hjerte for mig. Jeg vil staae Dig bi, hvis det er muligt; jeg vil advare Dig, hvis det behoves; jeg vil raade Dig; om endog Dit Hoved ei behøvede noget Raad, saa behøver dog Dit Hjerte, Dit varme Hjerte det. Du elsker! Jeg haaber, at Du behøver ikke at rødme ved dette Ord."

Da laae han ved mit Bryst, da svømmede de tindrende Øine i Taarer, da hævede hans Bryst sig. „Jeg elsker," sagde han sagte. „Og bliver elsket?" spurgte

jeg, i det jeg klappede ham paa de af Uudseelse bluffende Kinder."

„Jeg bliver — elsket," svarede han med et dybt Suk.

„Og det Øvrige vil jeg selv regne sammen: thi jeg veed, hvorledes det gaaer til i vor Familie. Pigen er skiøn, god; men o ve! fattig, men o tre Gange ve! en Borgerligs Datter. Ikke sandt! Jeg frygter for, Wilhelm! at Du har et ligesaa farligt Spil i Hænderne, som jeg."

„Nei," sagde han bestemt, men rørt: „jeg har ikke taget det op. Jeg har givet det tabt, førend det blev begyndt."

„Begyndt? og dog bliver Du elsket? Nei, Wilhelm! Du har allerede spilt det indtil det sidste Stik, og kun kastet Kortene sammen. Du bliver elsket! det bed-

der i det mindste ikke at spille ærligt. Jeg ville ikke igjen see Josephine."

Han saae hen for sig. „Jeg har ikke spillet det, min kjære Oncle!" sagde han i en mild Tone. „Hvis Hjerter knuses, jeg har ikke knust dem. Skjebnen knuste dem. Jeg veed, at man aldrig vil tilstaae mig Pigens Haand, og saa — saa har jeg frasagt mig hende."

„Alvorligt, Vilhelm?" Jeg holdt Haanden hen til ham. Han lagde sin sagte i min. „Bravo! det er høimodigt, det er ædelt!"

„Ikke saa ædelt, som De tænker. Pigen selv har, siden hun veed, hvem jeg er, ophævet den allermindste Forbindelse med mig.

„Vil Du tillade mig at tvivle herom.

Man ophæver Forbindelsen for desto vis sere at trække til sig."

„For Alvor har man ophævet Forbindelsen. Saa alvorligt, som jeg, har man ophævet den."

Er det saa? Hans Tone var saa alvorlig, at jeg var tilfulde overbevist om, at det var saa. Jeg omfavnede ham. „Tør jeg endnu tvivle paa," vedblev han venligt: „at jeg vil vinde min Faders Hjerte? thi ham bringer jeg dette Offer."

„Du er en god Søn, og staae Du kun i Fremtiden stiv, som en Mast, saa kold som et Isbjerg, saa veed jeg det, jeg veed. Men Pigen, men Pigen! maa jeg kjende. Hvorledes lærte Du at kjende hende? hvorledes? fortæl.

Jeg maatte love ham den helligste Tavshed; derpaa fortalte han.

Han er et ædelt Menneske; dog det fortjener et nyt Brev.

August til Laval.

Stenspring.

For et Aar siden kommer Vilhelm om Foraaret tilbage fra en lille Reise i Rhinegnen. Han har tilbragt Vinteren i Maynz og Frankfurt. Rhinen stiger saa hastigt, at Postillionen maa bøie af fra Landeveien og tage ind i en Landsby, der ligger paa en lille Høi. Postillonen spænder for det første, det bedste Hus fra, og rider, alle Forestillinger uagtede, tilbage i Gallop. De fleste af Landsbyens Be-

Boere ere ude ved Rhindn for i denne Vandsnød at hjelpe Indvaanerne i de Landsbyer, der ligge lavere. Han finder i den Hytte, uden for hvilken hans Vogn staaer, kun en Olding, der dog ikke anseer Sagen for farlig. Oven paa i dette lille Hus ere endnu to Fremmede, der ligeledes have maattet blive liggende her.

De Fremmede komme ned, det er en velklædt Kone med hendes Datter. „Min Gud!" siger Konen, „Fader, man stormer op og ned ad den hele Flod, Strømmen stiger, „saa vidt man kan see. Den hele Mark ved Floden er en Sø.

„Saa forbarme Gud sig," raaber Manden, fuld af Skræk, „saa er Dæmningen gjennembrudt." Han springer op, kommer bleg tilbage. „Gud forbarme sig."

det seer farligt ud." Det siger han, og i Øieblikket stormer Landbyens Klokke, thi den underste Deel af Byen staaer allerede i Vand. Angesten tager til. Vilhelm søger at berolige de to Fruentimmere. „Hvad vil De, Herre? hvad veed De?" raaber Bonden: for! et halvthundrede Aar siden var det ligesaa, og da omkom baade Mennesker og Qvæg her. Op paa Kirkegaarden! Paa Kirkegaarden! vare allerede henimod fyrgetyve Ulykkelige forsamlede, Qvinder og Børn. Man stormede uafladeligt. Man antændte en stor Ild for at give Mændene, der vare fraværende, Efterretning om Faren.

Da nærmede en Baad sig langt borte. Et Glædesskrig modtog den reddende Baad.

Men o've! den rummer kun omtrent Halvdelen. Den Fremmede trænger sig frem med sin Datter. Man viser hende med Haardhed tilbage. Min Broderſøn byder Bønderne sin fulde Børs, Uhr og Ring, naar de vil redde de to Fruentimmere.

„Herre!" raaber en Bonde rasende, og løfter Stangen, hvormed han styrer Baaden, „Kone og Barn! gaae han med sit Guld til Helvede! Naar vi komme igjen! og alle Vore ere reddede, da kommer Touen til Eder.

Baaden flyver bort. Jammerskriget tiltager. Bragende nedstyrte Husene rundt omkring. Oversvømmelsen stiger. Faren tager til. Bønderne see med vilde, rasende Blikke paa de tre Fremmede,

der trænge sig frem til Vandet. O forbarm Dem, min Herre! sagde Moderen, i det hun styrtede hen til Wilhelm: „forbarm Dem over min Datter. Vor hendes Ven, hendes Beskytter, hvis Faren tager til. Den klynge sig op til ham. Vandet stiger fra Minut til Minut. Bedrøvelsen bliver med hvert Øieblik skrækkeligere. Baaden nærmer sig atter. Alle trænge sig frem, blege, med stirrende Øine, Alle skrige, Alle jamre sig. "O kun min Datter!" raaber den Fremmede. Min Broderson byder atter, hvad han har. Men Baaden er allerede saa fuld af Mennesker, at den er nær ved at synke. „Kun min Datter!" raaber Moderen med et ynkeligt Skrig, og synker ned i Vandet paa sine Knæe.

„Bort!" raabe Bønderne, og den ulykkelige Moder falder besvimet om i Vandet.

„Umenneſker!" raaber min Broderſøn, „Dræber os først, førend I ſeile bort." Man sætter sig tættere i Baaden. Endnu er der Plads for En. Man løfter den besvimede Moder ind i Baaden. Lev vel, Moder! raaber Datteren, og styrter derpaa besvimet i Vilhelms Arme. Han bærer hende op i Kirken. Endnu stedse stiger Overſvømmelſen. Han har den besvimede Pige i sine Arme. Da hører han Stemmer. Fra en anden Side kommer en Baad. Han løfter Pigen op paa sine Skuldre. Han springer ind i Baaden. „Vi ere de Sidſte her!" raaber han. Man ſeiler bort. En ſtrækkelig

Fart! Hvert Øieblik er deres Liv i Fare. Endeligt, endeligt ere de reddede. „Min Moder!“ er det første Ord, som den Fremmede raaber, saasnart de ere paa Land. Bønderne vise dem en Bondebye langt borte. Den er fuld af Mennesker. Pigen trænger sig frem i de tykkeste Hobe med et høit Skrig, og spørger efter sin Moder. Forgjeves, hun er ikke der. Min Brodersøn overtaler endelig Pigen til at gaae videre med ham til en nærliggende lille Kjøbsted. Her finde de mere Bequemmelighed; men ogsaa her er Moderen ikke.

Min Brodersøn lover Pigen, at han ikke vil forlade hende, førend de have fundet hendes Moder. Hun hænger ved hans Hals. Hun trykker sine kolde Læ-

her paa hans. Hun er ude af sig selv af Taknemmelighed.

Efter nogle Dage er Floden igien inden for sine Bredder. Min Sostersøn vil overtale Pigen til at lade ham alene opsøge Moderen. Forgjeves. Hun vil med. De veed ikke Navnet paa den Bondeby, i hvilken de havde været. De kjende ikke de Mennesker, der have reddet dem. Min Brodersøn kjøber et Par Heste, en Vogn, og de begynde deres Opdagelsesreise. De naae en Bondeby. Man fortæller om Ulykkestilfalde, om at en Kone er død, der har nogen Ligned med Pigens Moder. Hun blegner, hun segner om. Skræk, Angst, Forfjolelse paadrage hende en hidsig Feber. Min Brodersøn finder i den hele Bondeby, der er

fuld af Ulykkelige, kun en lille Stue for den Syge. Alle ere ulykkelige. Ingen har Tid til at bryde sig om den Fremmede. Han er hendes Oppasser, hendes Kok, hendes Forsørger, hendes Alt! Han giver hende ud for sin Søster.

Uophørligt søger han at indhente Efterretninger om Moderen, men stedse forgjeves. Rygtet, at en Kone var død, der havde været saaledes klædt, som Pigens Moder, bekræftes. Han dølger det for hende. Han trøster hende med skjønne Forhaabninger, som han selv ikke troer. Postillonen nævner endelig den By, hvor han har forladt ham. Nu har han en Traad, hvorved han haaber at finde ud af denne Labyrinth. Han rider derhen, og hører Rygtet om Konens Død at be-

kræftes af de faa Indbyggere, der igjen have indfunden sig. Den Syge begynder at komme sig; en Læge bliver hentet. Hun helbredes langsomt. Den frie Luft, det milde Foraar, siger Lægen, vil have en velgjørende Indflydelse paa hendes Helbredelse. Han bringer den yndige Pige, der føler en inderlig Taknemmelighed for den, der har reddet hende, ud i den lille Have ved Huset; derpaa et Par hundrede Skridt omkring Bondebyen under Elmetræerne. Endnu torde han ikke sige hende, hvad han frygtede for, at hendes Moder var død. Han opmuntrede hende fra den ene Dag til den anden med smilende Forhaabninger.

See, Laval! saaledes lever den blomstrende Yngling alene med denne yndige, blomstrende Pige, alene med hende den hele Dag i en lille Stue, og naar de ikke ere der, da under de blomstrende Frugttræer i Haven, ved Nattergalenes Sang. Broder og Søster kunne aldrig leve saa fortroligt, som han og hun. Hun

er den Syge, han den, der pleier hende. Han giver hende Lægemidler og Mad. Han hjelper hende at afklæde sig, han tørrer Sveden af hendes Pande. Han vaager ved hendes Leie, han seer hende i den skjønneste Slummer, lytter efter hendes Drømme, i hvilke hendes lallende Tunge kun nævner hans Navn, kun hendes Moders Navn. Han lytter efter hendes Phanthasier i Feberen; ak, hun seer kun ham. Han redder hende tusinde Gange.

Det havde han fortalt mig, da sagde han efter en Pause: „Jeg elsker hende allerede for længe siden med en overvindelig Lidenskab; men jeg vidste det ikke. Jeg ansaae denne Kjerlighed for Menneskekjerlighed, for en sød Pligt. O naar hun om Morgenen kastede et mildt Blik paa mig, saa kyssede jeg hendes smilende Mund, og jeg sagde: god Morgen, min kjere Auguste! og hendes himmelske, venlige Øie tilsmilte mig, hun trykkede min Haand, der greb efter hendes Puls,

op til sit bankende Bryst, og med Hjertelighed sagde hun: god Morgen, min gode Vilhelm! derpaa reiste hun sig op i Sengen, for at see paa mine Øine, om jeg ogsaa havde sovet."

See, Laval! saaledes tiltog hans Kjerlighed, ligesom Kjerligheden maa tiltage blandt høiere Aander, under hans og hendes Hjertes reneste Følelser. Nei, han vidste ikke, at han elskede hende. Hun vidste det ikke, og dog var hun evig hans, han var evig hendes. Ligesom en Bæk umærkeligt bliver til et Hav, saaledes blev hans Kjerlighed til den heftigste Lidenskab.

Endeligt aabenbarede han Pigen, at hendes Moder sandsynligvis var død. Pigen var trøsteløs; men hun hang ved hans Hals. Hun havde jo ham, som hun elskede over Alt. Min Broderson spurgte nu, om hun havde nogen Slægtning, til hvem han kunde bringe hende. Pigen saae med sine klare Øine uskyldigt paa ham. „Jeg har aldrig havt en Slægtning, uden min Moder."

„Hvorledes?" spurgte min Broderson. Hun fortalte ham, at hendes Moder kom fra Preussen, at hendes Fader var for længe siden død, at hendes Moder har levet med hende af en lille, men dog tilstrækkelig Formue, i en Bondebye i Baden, i den største Ensomhed, uden al Omgang, undtagen med Præsten, der nu er død; at hendes Moder har villet reise tilbage med hende til sit Fædreland, men at hun hverken ret kjender sit Fædreland, eller Nogen af sine Slægtninger. Min Broderson legede, medens hun fortalte ham om sin hjelpeløse Stilling, med en af hendes blonde Lokker.

„Saa er Du ganske min dyrebare Søster, min kjære Auguste! det er ogsaa bedre, at det er saaledes; thi jeg ville ikke gjerne afstaae til noget Menneske paa Jorden den mindste Deel i Dig. Men hvorledes bære vi os nu ad? Du gaaer med mig, og saa længe Du lever, er Du min Auguste."

„Din Auguste!" gjentog hun, og hendes Øie smilte i Glædestaarer.

Da flyver Døren op, og Moderen, den lykkelige Moder, styrter i sin Datters Arme, som hun har udbredt for at trykke Broderen op til sit Bryst, der er fuldt af Salighed. O hvilken en Scene! da fortæller Datteren, da synker Moderen ned for Ynglingens Fødder, og dog kaster hun ængstelige Blik paa ham, paa sin Datter; men den reneste Uskyldighed smiler fra begges Pander. Moderen bliver min Broderson besværlig med sin Taknemmelighed. Han burde have takket hende. Han forudseer, at han nu maa skilles fra Pigen. Auguste har kaldet ham Vilhelm. Det var Alt, hvad hun vidste om ham. Han har antaget et fremmed Navn, fordi han frygter for, at hans Forældre, der boe i Nærheden, kunne erfare Alt.

Han maa nu skilles fra Pigen. Hvem er De? spørger Konen. Han bliver rolig ved sit første Udsigende; han er en ung Kjøbmand fra Bonn, og hedder Müller. De reise til Frankfurt. Her, vil de

skilles ad. Moderen har sagt ham sit tilkommende Opholdssted. Han tager sin Hat. Han vil sige dem Levvel, han stammer, blegner! Auguste blegner. Han griber Augustes Haand. „O!" udbryder hun med et dybt Suk, „skal vi da skilles ad? Da bryder Kjerligheden, den hestige, hemmelige Kjerlighed, pludselig frem. Nu tænker min Brodersøn for første Gang paa sin Fader. Han bliver stedse mere og mere bleg.

„O," udbryder han, „jeg kan ikke. Nei, jeg kan ikke skille mig fra hende, hun er mit Livs Kilde! Ak, og nu ved den Tanke, at hans Fader aldrig vil samtykke, skjuler han sine Øine med begge Hænder."

Auguste ligger paa Knæe for sin Moder. „Auguste, lev vel!" siger han mere bestemt, da han har besluttet at gaae. Hun flyver i hans Arme. „O gaae ikke!" udbryder hun, jeg dør af Sorg! O Moder, Moder! o denne min Sjels uendelige Angst! jeg lader ham ikke gaae."

Tvivlraadig staaer Moderen der. Hun kaster urolige Blik paa Ynglingen, og siden medlidende paa sin Datter.

Da styrter han sandseløs, i heftig Kjerlighed, ned for Augustes Fødder. „O, jeg elsker Dig med uendelig Kjerlighed.“

Ordet er sagt. Ved hans Hjerte ligger Auguste, hun nævner tusinde Gange Ordet Kjerlighed. „Han er min!“ udbryder hun, „evig min!“ en skrækkelig Angst overfalder Ynglingen. Han seer stivt paa Moderen. „Paa Augustes Fødsel,“ siger han ængsteligt, „hviler en Hemmelighed? Gud! maaskee! o maaskee! Jeg har en streng Fader. Jeg er en Adelsmand.“ Da skjuler Moderen sit blege Ansigt, og raaber: o min ulykkelige Datter! Auguste kaster sig ængstelig, mat paa en Stol. Bestemt træder Moderen frem. „Unge Mand!“ siger hun med den mest rørende Tone! „ædle Menneske, vær endnu ædlere! red hende anden Gang. Hun kan aldrig blive Din Kone. Aldrig! red hende, Du hen-

des Livs Engel! red hende for Dig selv, og forlad os."

Min Broderson siger: „o min Fader, min Fader er intet Umenneske! Han vil bønhøre mig! Jeg iler!

„Bliv!" sagde Moderen. „Paa min Datters Fødsel hviler en uudslettelig Skiendsel. Hun er min Datter. Hun har ingen Fader havt." Et Tordenslag fra Himmelen forstrækker ikke saaledes, som disse Ord forstrække min Broderson. Han staaer der forbauset, Endeligt kaster han sig dog ned for Moderens Fødder. „Min Søn!" sagde Moderen, svag og udmattet: „spørg Dig selv, vil Din Fader tilgive det? vil han? Du har reddet hende, hun er Din! Jeg veed, hun vil ikke høre den advarende Moders svage Stemme. Hun er i Din Magt. Saa gaae, og gjør hende, som Du reddede, som Du elskede, — elendig."

Auguste laae der besvimet. Min Broderson sprang op. Han sagde med en alvorlig langsom Stemme: jeg vil ikke igien see hende. Han kyssede Pigens kolde Pande, trykkede Moderens Haand til sit Hierte, og forlod Værelset.

Laval! Laval! og han har ikke igien seet hende! Hvad siger Du om min Broderson?

August til Laval.

Stenspring.

Laval! o Laval! hvor skal jeg begynde? O jeg indslutter min Salighed i det ene Ord: Josephine! hun lever! jeg har hende igjen! See, jeg styrter, som en Rasende, omkring, jeg raver, som en Berusket; hendes Hjerte har slaaet ved mit. Jeg har hende igjen!

Min Vilhelms Fortælling har henrykt mig. Vist nok var det forbi, det saae jeg. Jeg ponsede, o jeg havde gjerne givet en Deel af mit Liv for at jeg kunde have hexet lidt. Men jeg gik ligefrem til min Broder, og sagde: „Din Søn, min Broder! er et ædelt, et meget ædelt Menneske! See, et Menneske, Broder! for hvem jeg med Ærbødighed tager Hatten af, et ædelt Menneske, paa hvem Englene see ned med Glæde.

Min Broder blev forundret, og spurgte: „Ja, nu kan jeg ei sige Dig Noget, men hvis Du vidste det, som jeg veed, Broder! saa ville Du stolt slaae Dig for Brystet, og sige: Han er min Søn!“

Imidlertid vilde jeg kjende den ædle Kone, og Pigen ogsaa, og det af gode Grunde. Jeg havde lagt Mærke til det Sted, hvor denne Kone skulde boe. Jeg reiste hemmeligt derhen. Hvad jeg tænkte, det indtraf; hun havde været der, men var reist videre. Hvorhen? det fik

jeg at vide af en Hyrekudsk, der havde kjørt for hende. Derfra gik det videre, stedse efter Sporet. Saaledes kom jeg stedse nærmere Grændsen, og endelig — o hvor bankede mit Hjerte! endelig til den Landsby, hvor Josephine havde levet hos Præsten. See! Laval! jeg veed ikke, hvad det var, jeg ahnede; hvorfor Hjertet ikke vilde ophøre at banke.

„To Fruentimmere? i en rød Vogn?" og saa videre, spurgte jeg.

„I det Hus," svarede man mig. Jeg gik ind, jeg aabner Døren. O Laval! Jorden sank ned under mine Fødder, Himmelens Glæde frembrød i min Sjel. Der stod Josephine! Jeg udstødte et Skrig, jeg oplyftede min Arm, og saaledes sank jeg i min Henrykkelse om paa Gulvet. „Josephine!" raabte jeg. Da gjenkjendte hun min Stemme; og jeg havde min Kone i mine Arme. Ak jeg saae ikke, at hun var besvimet. Hendes Datter, ak, Laval! nei, det maa strax herud, den hele Salighed, min Datter Auguste! min Datter Auguste, ak Josephines udtrykte Billede, udstødte et Skrig. Da vaagnede Moderen. Nei, Du har intet Begreb om Alt, hvad jeg følte, hvorledes jeg græd, som et Barn, saa at Taarene randt ned af mine Kinder, hvorledes jeg følte alle hendes Lidelser, og hvorledes den himmelske Glæde over igjen at have hende fortrængte Smerten af mit Bryst.

Jeg bar hende paa mine Arme. Jeg var ude af mig selv.

Datteren stod der noget borte, i en Stilling, som om hun vilde raabe: „Mordere eller Tyve! „Jeg beder Dig," sagde Josephine endelig sagte til mig: „hold Maade med Din Glæde. „O Auguste, det er Din Datter, som staaer der. „O styr Dig, hun maa ikke kjende Dig!

„Hvorledes, min Datter maa ikke kjende Dig? o mit Barn, min Auguste, min Datter. Jeg er Din lykkelige Fader! da styrtede hun frem, i mine Arme. O hvorledes har jeg kunnet udholde den Glæde? Nu fortalte hun sit Livs ulykkelige Historie. Hun havde lovet min Fader at opgive alle Fordringer paa mig. Og dog fik jeg ikke min Frihed. Hun vilde redde mig. Hun reiste med sin Slægtning ud paa Landet; der kom hun i Barselseng og fødte min Datter. Siden droge de atter til en lille By. Her kastede Græmmelsen hende ned paa Sygeleiet. Hun troede selv, at hun skulde døe. Hun skrev til mig. En Besvimelse, der varede længe, overbeviste de Omstaaende, at hun var død. Dog kom hun sig igjen. Men nu reiste hun til Pfalz under det Navn, som hun nu har. Hendes Slægtning foregav, at hun var død, for at befrie mig. Min Fader troede det ikke.

Hun levede ukjendt af sin Slægt-

mings Formue, tilsidst i Baden, indtil min Broderson endelig lærte at kiende hende. — Vi reiste strax til Stenspring. Paa Veien fortalte Josephine mig Augustes Kjerlighed, hendes haabløse Kjerlighed. Jeg smilte, og indsluttede Auguste i mine Arme. Vi kom til Stenspring.

Jeg førte min Kone med hendes Datter ind i Værelset. Der stod min Broderson, forundret, Auguste var forundret. „Her" raabte jeg henrykt, „her har Du hende, Din Elskede, min Datter, min Auguste. Broder! det er min Josephine, min Kone. O hun skal sige, hvilket et ædelt Menneske Din Søn er!"

Min Broder var forundret, min Svigerinde var det endnu mere. Men Glædens Sol stod snart op i deres Ansigter, da jeg lod falde et Ord om min rige engelske Arv. Jeg afstod strax min herværende Formue til min Broderson. Vi fortalte, og Faderen trykkede sin Søn op til sit Hjerte, og med faderlig Stolthed udbrød han: han er min ædle Søn!

O vi ere Alle, Alle lykkelige!

Det kgl. Bibl. Bogb.